ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 1 - Ocelova krysa.pdb

PDB Name: Ovelova krysa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.12.2003
Modification Date: 4.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

═══

Harry Harrison
OCELOVÁ KRYSA
Version: Palm.1.5
Corrections: 5
ISBN 80-7191-068-6

═══

KAPITOLA 1

Dveře do kanceláře se rozlétly dokořán a já najednou pochopil, že dobré časy právě skončily. Nápad to nebyl špatný a výdělky slušné, ale bylo třeba je zařadit mezi vzpomínky. Dovnitř vkročil policista a já, pohodlně rozvalený v křesle, jsem mu poslal na uvítanou zářivý úsměv. Návštěvník byl stejný jako všichni ostatní policisté. Těžkopádná chůze, stejně těžkopádné myšlení - a navíc; naprostá absence smyslu pro humor. Ještě než stačil promluvit, věděl jsem, co z něj vypadne.
„Jamesi Bolivare diGrizi, zatýkám vás pro obvinění…“
Počkal jsem, až se dostane ke slovu obvinění a stiskl jsem tlačítko, které odpálilo nálož střelného prachu, umístěnou ve stropě. Díky explozi se ohnul nosník a třítunový sejf sletěl robotovi rovnou na hlavu. Velice malebně ho přitom demontoval. Jakmile oblak prachu poklesl, ukázalo se, že zpod sejfu vyčnívá polámaná ruka a její prst na mě vyčítavě ukazuje. Hlas, i když poněkud utlumený, pokračoval:
„…pro obvinění z nelegálního vniknutí, loupeže a padělání…“
Ještě chvíli pokračoval v podobném duchu a seznam, i když jsem ho znal nazpaměť, na mne udělal dojem. Samozřejmě mi to nebránilo v tom, zabalit do kufříku všechny ty peníze z kancelářského stolu. Seznam mých zločinů končil novým provinění a mohl bych se vsadit o tisíc kreditů, že když ho vyslovoval, v jeho hlase zazněl opravdový odpor.
„Napadení policejního robota je připsáno do vašeho rejstříku. Je to velice hloupé, protože můj mozek a páteř jsou opancéřovány a v mé mysli…“
„Já to moc dobře vím, Georgi, ale tvoje vysílačka je na temeni hlavy a jsem si jist, že antény by bylo vhodné vyměnit. Nechtěl jsem, abys v mé přítomnosti konferoval s přáteli.“
Otevřel jsem dveře pořádným kopancem a pustil se během po schodech do sklepa. Jasně, pokusil se mě chytit za nohu ve snaze nedopustit můj útěk, ale protože jsem to očekával, jeho prsty se sevřely ve vzduchu palec před mým lýtkem. Příliš často jsem měl co do činění s policejními roboty, abych nevěděl, čeho jsou schopni, a neuvědomil si, že jsou nezničitelní. Můžete do nich střílet, shazovat je ze schodů, a přesto stále za vámi polezou a budou ze sebe soukat morální ponaučení. A to právě tenhle dělal. Vzdejte se cesty zločinu a splaťte společnosti dluh a tak dále. Když jsem dosáhl přízemí, stále jsem ještě slyšel znít ozvěnu jeho hlasu dole na schodišti.
Teď se počítala každá vteřina. Měl jsem přibližně tři minuty, než se pustí po mé stopě, a opuštění budovy by mi mělo zabrat přesně minutu a osm vteřin. Nebylo to mnoho a musel jsem ten čas dobře využít. Další kopnutí a ocitl jsem se v místnosti, kde mí roboti stahovali zboží z dopravníku. Při mém úprku se žádný ani neohlédl, ale byl bych dost překvapen, kdyby to některý z nich udělal. Byly to stroje typu M, s jednoduchým programem, schopné vykonávat jen opakující se manuální práci. Proto jsem je ostatně koupil. Nezajímají se o to, co dělají, ani proč. Nevzhlédli ani, když jsem odemkl dveře, které se nikdy neotevíraly. Nechal jsem je otevřené, protože jsem už neměl žádná tajemství.

Cestou podél rachotícího dopravníku jsem prolezl solidní dírou ve zdi a ocitl se ve vládním skladu. Díra, dopravník a automat, odklízející z něho prázdné a nakládající plné krabice z hromady sahající až ke stropu. To vše byl můj nápad a má práce. Otevřel jsem další dveře do skladu. Automatické rameno pilně nakládalo konzervy z nakupených hromad na dopravník. Nebylo možné ho nazvat robotem. Jeho rozum stačil jen na to, aby prováděl instrukce nahrané na pásku. Minul jsem ho po předem stanovené dráze se srdcem plným pýchy z celé operace. Za mnou doznívaly zvuky mých ilegálních aktivit.
Byl to jeden z nejkrásnějších kšeftíků, jaké jsem kdy měl. Za směšné peníze jsem si pronajal sklad, sousedící jednou zdí s vládním. Obyčejná díra ve zdi, a měl jsem k dispozici celé patro nejrůznějších potravin s dlouhou záruční lhůtou, které, nedotčené lidskou rukou, ležely měsíce i celá léta ve skladu. Nedotčeny, jistě, dokud jsem se neobjevil já.

Po proražení díry a instalaci dopravníku bylo vše další jen otázkou obchodu. Roboti měnili balení z vládního na moje, barevnější, které jsem nechal vytisknout. Pak jsem zboží zcela legálně prodával na trhu. Mé zboží bylo nejlepší jakosti a při ohledu na množství práce, použité na jeho získání, bylo rovněž nejlevnější. Nejen, že jsem zlikvidoval konkurenci, ale měl jsem i solidní zisky. Místní obchodníci bleskově zavětřili a objednávky mi vystačily na několik měsíců dopředu. Byla to pěkná akce a trvala již dost dlouho.

Zastavil jsem vlak vzpomínek, ještě než se rozjel. Jedna z lekcí, kterou jsem si ve své obchodnické kariéře zapamatoval, říká, že když něco skončí, tak DEFINITIVNĚ! Pokušení zůstat ještě jeden den a vyzvednout aspoň jeden další šek, jo, to je konečná. Taky vím, že to je nejlepší způsob, jak se seznámit blíž s policií.

Otoč se a zmiz -
a další den pak uvidíš.

To je moje heslo, a je to pravda. Získal jsem to, co mám, protože jsem se ho držel.
A vzpomínat na to, co bylo, není dobré při útěku před policií.
Po dosažení dveří jsem na vše přestal myslet. Po okolí se jen rojila policie, takže jsem musel reagovat bleskově a nedopustit se přitom žádné chyby. Pootevřel jsem dveře a rozhlédl se na obě strany. Nikde nikdo. Skok dopředu a tlačítko výtahu. Kdysi jsem do tohoto výtahu umístil počítadlo. Ukázalo se, že je těžce přepracovaný. Jedna jízda měsíčně.
Přijel po třech vteřinách, prázdný, a já do něj skočil a současně stiskl tlačítko - směr vzhůru. Jízda trvala celou věčnost. To znamená čtrnáct vteřin. Nyní nadešel nejnebezpečnější okamžik celé cesty. Jakmile výtah zpomalil, měl jsem v ruce připravenou svoji automatickou pětasedmdesátku. Ta se ale mohla vypořádat jen s jedním policajtem.
Dveře se otevřely a já si oddychl. Nikde ani noha. Nepochybně dospěli k názoru, že když obklíčili budovu, už se nemusí starat o to, co se děje na střeše.

Na čerstvém vzduchu ke mně poprvé dolehly hlasy sirén - opravdu krásný zvuk. Podle rámusu sem museli stáhnout polovinu policejních sil z celého města. Potěšilo mě to stejně jako zasloužené ovace umělce.
Deska, poněkud poznamenaná vlhkem, byla tam, kde jsem ji zanechal, za zadní stěnou výtahu. Několik vteřin mi zabralo její přenesení na okraj mrakodrapu a přehození na sousední střechu. Teď nadešel čas na jediný úsek útěku, ve kterém nebyla rychlost důležitá a dokonce by se dalo říci, že je nevítaná. Opatrně jsem vlezl na desku a přitiskl tašku na prsa, protože moje těžiště muselo být nad deskou a ne vedle ní. Na tom záleželo, jestli se ocitnu na protější střeše, nebo o tisíc stop níž, na ulici. Když se nedíváš dolů, tak nemůžeš spadnout…
Podařilo se. Opět čas pro rychlejší tempo. Desku jsem přetáhl za sebou, jestliže mne nezahlédli nad svými hlavami, a tomu nic nenasvědčovalo, tak se budou hezkou chvíli dohadovat, kam jsem mohl zmizet. Deset rychlých kroků a dveře na schody. Otevřely se naprosto nehlučně. Žádný div, po takové dávce oleje, jakou jsem nalil na jejich panty… A dovnitř. Zablokování dveří a několik hlubokých nadechnutí. To ještě není konec, ale nejhorší riziko je za mnou. Ještě dvě minuty a nikdy nenajdou Jamese Bolivara alias 'Prohnaného Jima' diGrize.

Schody byly špinavé a strašlivě zanedbané. Jak jsem se již před týdnem přesvědčil, nebyly tady žádné 'štěnice', ani optické, ani akustické. Prach byl neporušený s výjimkou mých vlastních stop, týden starých. Vzhledem k tomu jsem uznal, že během posledního týdne zde nikdo 'štěnice' nenasadil. V tomto druhu podnikání je třeba počítat s jistou mírou rizika.
Sbohem, Jamesi diGrizi, váha 98 kilo, věk kolem pětačtyřiceti, podsaditý a s bříškem, typický byznysmen, který ovšem figuruje na čestném místě policejních kartoték asi tak tisíce planet - i s otisky prstů. Ty se změnily první. Když nosíte falešné, ale dobře udělané, tak jsou jako druhá kůže. Stačí se jich dotknout zpevňovačem a stahují se jako průhledné rukavice.
Za nimi následovaly všechny osobní drobnosti a pás, který obepínal moje bedra a současně mi přidával dodatečných dvacet kilo, protože byl plný olova a termitu. Teď láhev s odbarvovačem a moje vlasy získaly přirozenou bronzovou barvu. Pryč s nosem i podbradkem a za nimi i s modrými kontaktními čočkami. Cítil jsem se jako nově narozený, což ovšem odpovídalo pravdě. Nejen nahý, ale navíc úplně jiný. O dvacet kilo lehčí, o deset let mladší a s úplně jiným životopisem: Má taška obsahovala kompletní oblečení, sluneční brýle a samozřejmě všechny peníze. Oblékl jsem se a pocítil, jakoby mi někdo připnul křídla. Ten pás byl se mnou tak dokonale spojený, že jsem necítil jeho váhu až do chvíle, kdy jsem ho svlékl. Jeho termitová náplň se postarala o všechny důkazy. Shrnul jsem je na hromadu a odpojil pojistku. Shořely s radostným sykotem. Oblečení, čočky, boty a chemikálie kolem sebe vrhaly roztomilou záři. Policie najde spálený kruh na betonu a mikroanalýza jim dá několik navzájem smíchaných molekul. To je vše, co budou mít k dispozici jako důkaz mé totožnosti. Zář ohně vrhala tančící stíny na okolní zdi a já mezitím scházel o tři patra níž k výtahu ve stodvanáctém patře.

Štěstí mi přálo i nadále, když jsem vyhlédl za dveře, na chodbě nikdo nebyl. Expresní výtah mě svezl za minutu k východu spolu s několika dalšími byznysmeny.
Na ulici byly otevřeny jen jedny dveře a na ně byla namířena televizní kamera. Vcházejícím a odcházejícím nestála v cestě. žádná překážka. Málokdo si všiml i jen přítomnosti té kamery. V její blízkosti se shromáždila malá skupinka policistů. Držel jsem nervy na uzdě a zamířil spolu s jinými ke dveřím. V takovém povolání, jako je to moje, jsou silné nervy základem, ale přiznávám, že když jsem byl po jednu nekonečnou vteřinu hlavním objektem zájmu skleněného oka,

začalo mi po kříži lézt cosi nepříjemného.
Nic se nestalo, a tak jsem věděl, že jsem čistý. Tahle kamera je určitě napojena přímo na centrální počítač v policejním středisku. Kdybych byl nějak podobný hledanému, počítač by to okamžitě zaznamenal, a než bych se ohlédl, párek robotů by mi stačil nasadit pouta. Je nemožné, aby byl člověk rychlejší než oni. Pracují v mikrosekundách. Dají se ale oklamat, což se mi znovu podařilo.
Taxík mne odvezlo deset bloků dál. Počkal jsem, až zmizel z dohledu, a chytil další. Teprve ve třetím taxíku jsem se cítil bezpečně natolik, abych se nechal odvézt na kosmoport. Vytí sirén bylo stále tišší a tišší, až úplně umlklo, a jen občas se kolem prořítilo policejní auto v opačném směru.
Pomyslel jsem si, že jako obvykle dělají spoustu rámusu zcela bez příčiny. No, možná ne tak úplně, ale určitě to byl zbytečně velký rozruch. Jenže to je v tomhle přecivilizovaném světě nevyhnutelné. Zločiny jsou tu tak vzácné, že když policie nějaký objeví, tak je skutečně potěšena. Nevyčítám jim to. Rozdávání pokut je podle mého názoru nesmírně nudná práce. Takže mi vlastně musí být vděční. Nejenže jim zpestřuji jejich šedivou existenci. Dokazuji společnosti, že jsou přece jen k něčemu dobří.

KAPITOLA 2

Projížďka do kosmoportu byla milá a uklidňující, i když dost dlouhá, protože byl umístěn mimo město. Abych znásobil příjemné pocity, zapálil jsem si první doutník po šesti měsících. Mé předchozí vtělení kouřilo výhradně cigarety a věrně jsem to dodržoval dokonce i v naprosté samotě. Měl jsem neplánovanou dovolenou, což bylo přinejmenším stejně dobré jako práce. Nikdy jsem nedokázal rozhodnout, co se mi víc líbí. Vydechl jsem oblak vonného dýmu, uvolnil se a začal přemýšlet sám o sobě.
Můj život byl tak odlišný od života průměrného obyvatele Ligy, že pochybuji, zda bych byl schopen komukoli z nich objasnit jeho smysl. Lidé žili v bohaté, stabilizované unii světů, která téměř zapomněla, co znamená slovo 'zločin'. Pravda, tu a tam se vyskytnou společensky nebezpeční jedinci, kteří se občas rodí i přes staletou genetickou kontrolu. Ale brzy jsou nalezeni a úchylky se upravují. Pak tu byli ještě rebelové z vlastního rozhodnutí. Ti zkoušeli své síly v porušování zákona - různé machinace, podvody, drobné krádeže. Vydrželi několik týdnů nebo měsíců, podle výše své vrozené inteligence. Bylo ale jisté, že dříve nebo později se dostanou do rukou policie.
V naší organizované a pořádkumilovné společnosti bylo porušení zákona téměř úplně eliminováno. Bez nadsázky se dá říci, že v devadesátidevíti procentech neexistuje. To jedno zbývající procento je příčina, ospravedlňující udržování policie. A to procento se skládá ze mne a z hrstky mně podobných, rozesetých po celé galaxii. Teoreticky vzato, vůbec bychom neměli existovat, a každopádně bychom neměli mít žádnou možnost dělat to, co děláme - a přesto se činíme. Jsme jako krysy v, domě - působíme uvnitř společnosti, ale nevztahují se na nás pravidla, podle kterých je organizována. Náš svět je celý ze železobetonu a oceli, a ve spárách je méně děr, což vyžaduje mazanou krysu. V tomhle , světě je doma jen krysa z nerez oceli.
Být ocelovou krysou je vznešená a osamocená práce, ale současně i největší dobrodružství. Samozřejmě v případě, že se dotyčný nenechá zavřít. Sociologové se dlouho nemohli shodnout, proč existujeme, a někteří dokonce pochybovali o pravdivosti pověstí o nás. Nejpopulárnější byla teorie, vysvětlující naše nezákonné činy psychickými problémy, které se v dětství nijak neprojevují a objevují se až později. Několikrát jsem o tom přemýšlel a vůbec s tím nesouhlasím. Před lety jsem na toto téma dokonce napsal knížku samozřejmě pod nepravým jménem -, která měla úspěch. Má teorie hlásala, že příčiny nemají základ psychologický, ale filozofický. V jednom konkrétním okamžiku se člověk musí rozhodnout, zda má žít na okraji společnosti a být svobodný, nebo se má přizpůsobit všeobecně panujícím zásadám a umřít jako otrok systému. Samozřejmě to neplatí pro všechny lidi, dokonce naopak. Jen pro velmi úzkou skupinku těch, jež je možné nazvat individualisty. V takovém světě, jako je tento, není místo na polovičatá řešení: na žoldáky, lupiče-gentlemany a jiné podvojné osobnosti. Zde existuje jen takováto alternativa: Buď plnoprávný člen společnosti, nebo nic. Abych se zachránil, vybral jsem si to druhé.

Taxi zastavilo u kosmoportu právě v okamžiku, kdy jsem se začal litovat. V téhle branži je jen jedna nevýhoda: žádní přátelé. Je možné zbláznit se ze samoty. Před zhoubnou depresí mne zachraňovala rychlá akce. Měl jsem pevně v úmyslu použít tuto léčbu i nyní. Při placení jsem taxikáře ošidil - zaměnil jsem mu dvě bankovky přímo před nosem a hned jsem se cítil líp. Dal jsem mu pak sice spropitné, které mu více než nahradilo ztrátu, ale i tak to byla milá epizoda.
V pokladně samozřejmě pracoval robot s extra třetím okem uprostřed čela, které nebylo nic jiného než objektiv kamery. Uklonil se, zatímco já kupoval lístek, a současně si zapamatoval moji tvář a konečný cíl cesty. Normální policejní procedura. Protože tentokrát nešlo o mezihvězdný skok, ale pouze o cestu uvnitř systému, nebylo pravděpodobné, že by údaje putovaly dále než do archívu. Obvykle to nedělám. Většinou skáču dost daleko, jenže tenhle systém, Beta Cygnus, sestával téměř z dvaceti planet, které mezi sebou vedly obchodní válku, a bylo známo, že spolupráce jejich policií je čistou fikcí. Budou za to muset zaplatit. Z třetí, momentálně pro mě příliš horké, jsem si koupil lístek na osmnáctou - Morii, velkou a převážně zemědělskou planetu.
Na kosmoportu byla spousta malých obchůdků. Udělal jsem v nich potřebné nákupy. Koupil jsem oblečení, kufřík a toaletní potřeby. Po několika úpravách u krejčího jsem vše odnesl do kabiny, abych se převlékl. Zcela náhodou skončil můj oděv na objektivu a halas, typický pro proceduru převlékání, posloužil k připravení lístku na jeho opravu. Konec mého nožíku na seřezávání doutníků sloužil jako průbojník, kterým jsem změnil kódové děrování. O několik vteřin později se cílem mé cesty stala planeta X místo XVIII. Ztratil jsem tím dvě stě kreditů, ale získal jistotu, že nikdo o tuto změnu neprojeví zájem. Celý vtip úspěšných lístkových operací spočívá v tom, že na nich nesmíte nic vydělat. V

opačném případě je daleko větší pravděpodobnost, že vás odhalí. Ale když hodnotu snížíte, a náhodou si toho někdo všimne, bude si myslet, že chybu udělal stroj. Protože proč by měl někdo podvádět, aby přitom přicházelo peníze?
Dříve, než mohla policejní hlídka dostat podezření, sejmul jsem oděv z objektivu a zamířil do prádelny. Do odletu zbývala více než hodina a využil jsem ji na čištění a skládání svých věcí. Nic tak neoslabuje pozornost celníků jako nový kufřík s novými věcmi. Odbavení byla čistá formalita. Na palubě jsem byl v době, kdy se loď teprve začala zaplňovat. Usedl jsem vedle stewardky, trochu pochrupoval a byl zařazen jako SAMEC, NUDNÝ, TVRDOHLAVÝ. Stará ženská, která seděla vedle mě, zařadila mou skromnou osobu úplně stejně a s ledovým výrazem ve tváři se zahleděla z okna. Spokojeně jsem usnul. Jedna věc je lepší, než zůstat nepovšimnut. Být zařazen. Popis se plete s jinými popisy ze stejné přihrádky a tím to hasne.
Vzbudil jsem se téměř u konce cesty. Vylezl jsem, protáhl se a zapálil si doutník. Celníci mezitím kontrolovali mé zavazadlo. Nic neupoutalo jejich pozornost. Dokonce ani ocelová kazeta s hotovostí. Měl jsem totiž doklady bankovního kurýra, a meziplanetární účet byl čímsi, o čem v tomto systému slyšeli, ale jaksi nikdy ho nezkoušeli použít v praxi. Takže zdejší celníci byli zvyklí na velké částky peněz v hotovosti, procházející jejich rukama.
Přesedl jsem do letadla a dorazil do velkého průmyslového centra s názvem Brouggh, více než dvaapůl tisíce mil od místa mého přistání. S novým kompletem dokladů jsem se zaregistroval v klidném hotelu na předměstí.
Po velkém kšeftu, jako byl tenhle, většinou měsíc až dva odpočívám; tentokrát jsem se však na odpočinek nechystal. Pustil jsem se do obnovy osobnosti Jamese diGrize. Při té příležitosti bylo dobré najít možnost, jak se obohatit.
Již první den mi padl do oka dobrý obchod. Tak lákavý, že byl až nereálný. Jenže po několika dnech pozorování se ukázalo, že to, co je nereálné, je ve skutečnosti ta nejobjektivnější a přirozená skutečnost. Jeden z hlavních důvodů, díky kterým se mi dařilo zatím pobývat mimo dosah mateřsky vztažených rukou zákona, bylo to, že ještě nikdy jsem neopakoval dvakrát tu samou akci. Dostal jsem nějaký nápad, uskutečnil ho a již navždy se mu vyhýbal. Mé akce měly jen dvě společné vlastnosti. Přinášely finanční zisk a byly prováděny bez použití zbraně. Rozhodl jsem, že s tím posledním zvykem je nejvyšší čas skončit.
Při vytváření osobnosti Prohnaného Jima jsem současně připravoval plán akce. Byl hotový ve stejnou dobu jako. Nové otisky prstů. Byl rovněž jednoduchý jako všechny dobré operace. Čím méně podrobností, tím méně věcí, které se mohou nepovést. Měl jsem v úmyslu přivlastnit si zisk Moraia, největšího supermarketu v okolí. Každý večer, přesně ve stejnou dobu, přijížděl na vyhrazené místo obrněný automobil a odvážel denní tržbu do banky. Bylo to neuvěřitelné. Trestuhodná lehkomyslnost, křížená s absolutním poklidem. Proto se tato záležitost zdála být tak jednoduchá, jak jen bylo možno si přát. Jediný problém představovalo přenesení těžkých pytlů a ukrytí tak obrovské sumy peněz v malých bankovkách. V okamžiku, kdy jsem nalezl odpověď, byla celá operace hotova. Samozřejmě prozatím jen v mé hlavě.
V den, kdy jsem opět navlékl pás s termitem, jsem se opět cítil jako v uniformě a přikročil jsem k provádění plánu. První cigaretu jsem si zapálil s téměř autentickým požitkem a po dvou dnech nákupů a několika jednoduchých krádežích bylo k dispozici vše potřebné. Další odpoledne bylo určeno pro akci. Základem úspěchu byl silný nákladňák, který jsem koupil před dvěma dny. Ten a několik velmi důležitých inovací, provedených v jeho útrobách. Zaparkoval jsem automobil v aleji ve tvaru písmene L, přibližně půl míle od Moraia. Stroj téměř úplně zablokoval průjezd, ale to nebylo důležité, protože alej byla prakticky používána jen ráno, kdy bylo přiváženo zboží do obchodu. K zadnímu vchodu do supermarketu jsem dorazil pěšky, téměř současně s bankovním obrněncem. Přitiskl jsem se ke stěně, zatímco hlídači nakládali do vozu pytle s penězi. S mými penězi. Kdyby někdo jen trochu obdařený představivostí zkusil provést to, co já, situace přede dveřmi by se mu jevila spíše beznadějně. Pět ozbrojených strážníků u vchodu, dva ve voze, řidič s pomocníkem a navíc tři motocyklové hlídky. Opravdu, velmi odrazující. Bylo mi skoro líto, že za chvíli ten dojem zlikviduju. Celou dobu jsem počítal vozíky přivážející peníze z obchodu. Každý den jich bylo patnáct. Tahle praxe mi velmi ulehčila určení času. Jakmile jsem uslyšel po patnácté zvuk skřípajících koleček, rozhodl jsem se, že již nemá smysl déle čekat. Řidič vystoupil z kabiny a teď byl přesně tam, kde měl být. Na cestě k zadním dveřím, které měl zamknout, až bude nakládání skončeno.
Naše pohyby byly tak ideálně synchronizovány, jako bychom byli společníky. Ve chvíli, kdy dorazil k zadním dveřím, já došel ke kabině. Potichu a rychle jsem vyšplhal dovnitř a zavřel za sebou dveře. Řidičův pomocník měl jen tolik času, aby otevřel ústa a vytřeštil oči, než jsem mu rozmáčkl pod nosem kapsli s uspávacím plynem. Já sám jsem měl samozřejmě v nose příslušné filtry. Zvuk těla, padajícího na podlahu, splynul s vrčením motoru, který chytil na první dotyk mé levé ruky. Ve stejný okamžik pravá ruka provedla rychlý pohyb vzad a otevřeným oknem vlétla do nákladového prostoru uspávací bombička. Byla to větší bombička, ale efekt tentýž, přes tichý šum motoru jsem uslyšel šustot těl, kácejících se na zem.
Celá tato operace mi zabrala šest vteřin. Právě tolik, kolik bylo třeba, aby strážníci u vchodu pochopili, že něco není v pořádku. Radostně jsem jim zamával oknem, aby se v tom ujistili, a sešlápl jsem plyn. Jeden z nich se snažil skočit do otevřeného vnitřku, ale poněkud se opozdil. Podle hlasitého řevu se mu moc nestalo. Vše se seběhlo tak rychle, že nepadl ani jediný výstřel. Byl jsem zklamán. Mělo jich být aspoň několik, jenže selanková atmosféra téhle planety nejspíš zpomalila reflexy jejích obyvatel více, než jsem si myslel. Naštěstí ne všech. Motocyklisté byli za mnou, než jsem stačil ujet sto stop. Zpomalil jsem, aby bylo jisté, že mě dohoní, a pak zrychlil natolik, že mne nemohli předjet. Sirény měli samozřejmě zapnuté naplno a zbraně nenechali zahálet. Přesně podle plánu. Řítili jsme se ulicí jako na opravdových dostizích a všechno živé před námi prchalo ke zdem. Motocyklisti neměli ani tolik času, aby se zamysleli a pochopili, že se mi sami starají o volnou cestu k útěku. Situace byla skutečně zábavná a obávám se, že při jízdě do zatáčky jsem se smál dost hlasitě. Samozřejmě v téhle chvíli už byl určitě vyhlášen poplach a před námi byly právě blokovány ulice, ale při rychlosti, kterou jsme se řítili, půl míle minulo během okamžiku.
Vjel jsem do aleje a současně využil jediné tlačítko, umístěné na víčku malé plastikové krabičky, spočívající v mé kapse. Podél celé aleje explodovaly dýmovnice. Byly samozřejmě domácí výroby, jako ostatně veškeré mé vybavení, ale

vyprodukovaly dostatečné množství černého dýmu. Odbočil jsem vpravo, dokud se boky vozu neotřely lehce o zeď budovy, a poněkud zpomalil. Motocyklisté z očividných důvodů nemohli učinit totéž a zůstala jim jen dvě východiska. Buďto se zastavit, nebo jet naslepo a do něčeho narazit. Doufal jsem, že mají dostatečně vyvinutý pud sebezáchovy.
Stejný rádiový impuls, který odpálil dýmovnice, měl otevřít dveře mého nákladáku a vysunout nájezdovou rampu. Když jsem testoval vybavení, tak to dělal. Byla naděje, že to udělá i v bojových podmínkách. Snažil jsem se spočítat vzdálenost, která mi zůstala, ale zřejmě špatně, protože přední kola s hlasitou ránou narazila na ještě ne zcela spuštěnou rampu a auto spíše skočilo než vjelo dovnitř. Zůstalo mi ještě tolik duchapřítomnosti, abych okamžitě zabrzdil. Málem jsem vjel do kabiny. Dým, který vytvořil v okolí dokonalé zatmění slunce, a mé poněkud otřesené mozkové buňky málem zkazily operaci. Ubíhaly drahocenné vteřiny a já se za pohybu podél stěny nákladáku snažil získat Orientaci.
Nevím, jak dlouho to trvalo, než se mi podařilo dosáhnout zadních dveří a uslyšet zmatené hlasy motocyklistů. Slyšeli rachot, který jsem způsobil, a dumali nad tím, co ho mohlo vyvolat. Přidal jsem do kouře ještě dvě plynové bomby, abych je ušetřil přetížení mozkových závitů, a zaklapl dveře.
Než jsem se nakonec dostal do řídící kabiny a nastartoval motor, dým začal trochu řídnout. Několik stop vpřed a bylo opět slunečné odpoledne. Několik desítek metrů přede mnou alej ústila na jednu z hlavních ulic. Právě se tam objevily dva policejní vozy. Když jsem k nim dojel, ukázalo se, že v souladu s mými předpoklady nikdo neobrátil pozornost ani na mě, ani na tuto část aleje. Místo toho všichni pozorně sledovali její druhý konec. Spokojeně jsem přidal plyn a vyjel na spojovací magistrálu. Samozřejmě jen po nejbližší křižovatku, tam jsem zahnul a na další křižovatce opět. Příští směr a cíl se nacházel na místě mého zločinu u Moraia. Nebylo by špatné vyjet přímo před supermarketem a podívat se, jak se okolnosti vyvíjejí. Znamenalo by to ale nepotřebné riziko. Čas měl i nadále rozhodující význam.
Za úzkostlivého dodržování předpisů jsem dorazil na parkoviště, ležící u zadní strany supermarketu, mého cíle v této etapě cesty. Byl zde samozřejmě hezký zmatek kvůli loupežnému přepadení, ale díky tomu si mne nikdo nevšímal, když jsem parkoval v dlouhé řadě vozů. Navíc tu probíhala normální, denodenní práce. Vypnul jsem motor a spokojeně se usmál. První část operace byla u konce. Takže je nejvyšší čas začít druhou. Zašátral jsem v kapse, hledaje havarijní komplet, určený pro takové situace, jako byla tato. Obvykle stimulátory nepoužívám, ale v době bleskové akce je lepší nebýt náchylný na únavu. Vzal jsem si dvě tabletky limotenu a s pocitem náhlého přílivu energie vystoupil z vozu.
Řidičův pomocník byl stále v bezvědomí, stejně jako oba strážníci. Z mých zkušeností vyplývalo, že v tomto stavu zůstanou nejméně nejbližších deset hodin. Přetáhl jsem je tedy dopředu, aby se mi nepletli pod nohama, a zabral se do práce.
Z koutů vozu jsem vytahal krabice, které jsem tam předtím umístil. Byly to pořádné bedny, ve kterých Moraio zasílalo své zboží. Pochopte, měly po stranách reklamu obchodního domu a byly naprosto autentické. Sám jsem je ukradl ze skladu. Byl bych ta nejudivenější osoba na světě, kdybych se dozvěděl, že někdo zaregistroval jejich úbytek.
Rozestavil jsem je na podlaze a pustil se do jejich plnění obsahem pytlů. Po chvíli ze mne jen lilo. Trvalo to skoro dvě hodiny, než byla poslední krabice přelepena páskou a opatřena poštovními nálepkami, které mimochodem poskytl tentýž sklad. Každých deset minut jsem vrhal ven pohledy čočkou, namontovanou ve stěně vozu.
Venku se nic nedělo, to znamená, dělo se to samé, co každý den v zákulisí supermarketu. Policie již určitě stačila obklíčit celé město a nyní ztrácela čas hledáním bankovního automobilu. Bylo téměř jisté, že posledním místem, na které pomyslí během tohoto hledání, bude nákladová rampa oloupeného obchodu. Takže jsem v klidu vyplnil adresy na nálepkách, aniž bych zapomněl uvést, že poplatek za zásilku je již zaplacen. Byl jsem připraven na finále. Mezitím se setmělo, ale věděl jsem, že to pro dopravní oddělení není ani ta nejmenší překážka. Pro mne také ne.
Nastartoval jsem a přistavil vůz k právě prázdné nakládací rampě. Tak blízko, jak to jen bylo možné, a čekal jsem, dokud všichni pracovníci nebudou mít na práci něco jiného. Tehdy jsem otevřel zadní dveře. Dokonce i nejhloupější z nich by se divil, že vykládám krabice, pocházející právě z tohoto obchodu. Hezky jsem se zadýchal, ale vykládka mi zabrala jen půl druhé minuty. Zavřel jsem dveře, usedl na hromadě, kterou jsem právě vytvořil, a zapálil si cigaretu.
Netrvalo to dlouho. Ani jsem nestačil dokouřit a poblíž se objevil robot z distribuce.
„Pojď sem! Ten M-19, který dohlížel na nakládku, dostal zkrat, takže radši pohlídej tuhle hromadu.“
V jeho očích se objevilo cosi jako pocit povinnosti. Za chvíli k rampě přijela dodávka a začala nakládat shromážděné krabice. Dal jsem si další cigaretu a se zadostiučiněním pozoroval, jak jsou mé krabice přenášeny, razítkovány a mizí uvnitř vozu.
Nyní, když se dveře dodávky zavřely a ona sama odjela k bráně, mi zbylo jen zaparkovat svůj vůz na druhé straně ulice, změnit totožnost a vyinkasovat hotovost, kterou mi dodají domů.
Jakmile jsem plný důvěry v budoucnost usedl do kabiny, abych uvedl do života svůj úmysl, poprvé mi došlo, že něco není v pořádku. Po celou dobu jsem se samozřejmě díval k bráně, ale nepozoroval jsem ji nepřetržitě. Uvědomoval jsem si jen, že nákladní vozy bez překážek jezdí ven i dovnitř a že na obzoru se neobjevuje policie. Když jsem konečně zaregistroval to, co mi mělo dojít již před značnou dobou, zapůsobilo to na mne jako úder pěstí na solar: Po celou dobu oběma směry jezdily ty samé vozy! Vyjížděly jednou bránou a druhou se vracely! To mohlo mít jen jednu příčinu, když vyloučíme náhlé zhloupnutí všech řidičů a celé obsluhy obchodu. Venku za zdí čekaly policejní vozy. Čekaly na mě.

KAPITOLA 3

Poprvé v životě jsem pocítil děsivý strach štvaného člověka. Byl to první případ v mé kariéře, kdy se policie objevila ve chvíli, kdy jsem ji nečekal. Prachy byly v tahu, to bylo jasné jako existence jaderného štěpení. To mě ale vůbec nezajímalo. Teď jsem měl jiný, mnohem důležitější cíl. Záchranu vlastní a pro mne velmi cenné kůže.
Nejdřív myslet, potom konat. Řídil jsem se touto zásadou celý život a jakžtakž se mi dařilo. Rozhodl jsem se zkusit to i

nyní, tím spíše, že bezprostřední nebezpečí mi nehrozilo. Samozřejmě. Přibližovali se, svírali kolem mne kruh, ale doposud neměli ani ponětí, kde na tom obrovském území jsem. Odkud ta jistota? Ano, kdyby to věděli, neobtěžovali by se klamnými manévry, ale docela jednoduše by si pro mě přijeli.
Zůstávala ale jiná otázka. Jak přišli na mou stopu? To bylo nejdůležitější. Nemyslím, že by se v místní policii vyskytovali menší oslové než ti, se kterými jsem se zatím setkal. O bystrosti jejich myšlení jsem měl svůj názor, který doposud nikdy nebyl zpochybněn. Oni prostě nemohli tak rychle kápnout na mou stopu. Tím spíše, že jsem ji prakticky nezanechal. Kdokoli zde nastražil tuto past, činil tak podepřen logikou a zdravým úsudkem. Do mé hlavy vnikla nevyřčená slova: Speciální sbor.

Nikdy se o nich nic nepsalo. Nikdo o nich oficiálně nemluvil. Existovaly jen drby, zaplňující tisíce světů v celé galaxii. Speciální sbor, orgán povolaný Ligou, zabývající se problémy, jejichž řešení přesahovalo síly jednotlivých planet. Z toho, co vím, zabývali se těmi problémy velmi účinně. Zlikvidovali po sjednocení Haskell's Raiders, vyšachovali z nezákonných obchodů T & Z Traders, chytili Inskippa. To jsou ty nejslavnější ze slavných úspěchů. A nyní se nepochybně začali zajímat o mou skromnou osobu.
Čekali venku, čekali, až se pokusím vyjít. Jejich myšlenky až doposud běžely tím samým směrem jako moje, proto uzavřeli všechny možné cesty k úniku. Abych proklouzl, musel jsem rychle něco vymyslet a nedopustit se přitom chyby. Ven vedly dvě cesty. Branou a přes obchodní dům. Brána byla jistě tak zajištěna, že by neproklouzl ani atom, a co teprve šílený Jim diGriz. Z obchodního domu je několik východů. Takže obchodní dům!
Již ve chvíli, kdy mě to napadlo, bylo jasné, že patent na toto řešení není můj. Je muselo napadnout totéž, a navíc trochu dříve. Jakmile jsem si to uvědomil, znovu mne přepadl strach a současně vztek. Jen pomyšlení, že někdo se může ukázat chytřejší než já, bylo šokující. Mohou se snažit. Souhlasím. Mají na to právo. Ale jak to dopadne, to je už jiná. Stále ještě jsem měl v rezervě několik solidních kousků. Na začátek malá diverze.
Nastartoval jsem motor, zamířil s vozem k bráně, zablokoval pedál plynu a volant a vyskočil ven. Už když jsem byl uvnitř obchodu, uslyšel jsem kanonádu, milou pro uši, zakončenou stejně příjemnou ránou a spoustou řevu a volání. Dveře vedoucí do obchodu byly zajištěny všemi možnými pojistkami a tak předpotopním alarmem, až mi ho bylo líto. Přesto mi jejich otevření, i se zneškodněním té starožitnosti, zabralo přesně sedm vteřin. Kopl jsem do dveří a odskočil. Nic nezahoukalo, nic neexplodovalo, ale měl jsem podivný pocit, že kdesi v budově jakési čidlo signalizovalo otevření něčeho, co by mělo být zavřené.
Tak rychle, jak to jen šlo, jsem se vyřítil k poslednímu východu na druhé straně budovy. Nejtěžší práce na světě je běh, splňující dvě podmínky - nehlučnost a rychlost. Když jsem se konečně dostal do blízkosti východu, moje plíce rozhodně protestovaly. Nade mnou i po stranách, na různých místech obchodního domu, blýskala světla baterek, takže skutečnost, že jsem se dostal nikým nespatřen ke dveřím, byla šťastnou shodou okolností.
Před mým vytouženým cílem stáli dva uniformovaní chlápci. Plíže se podél zdi, dorazil jsem přibližně dvacet stop od nich a hodil na ně plynový granát. Po dlouhou vteřinu, než se sesunuli bezvládně na podlahu, jsem byl přesvědčen, že mají masky. Jeden z nich zablokoval svým tělem východ, tak jsem ho odtáhl a pak popořadě vypnul alarm, otevřel tři zámky a konečně na několik milimetrů pootevřel dveře. Celkem deset vteřin. Reflektor nemohl být dále než třicet stop ode mne. Světlo bylo spíše bolestné, než oslepující. Instinktivně jsem padl na zem a salva ze samopalu roztříštila dveře ve výši mého pasu. Přesto, že mne ohlušily střely tříštící se nad mou hlavou, slyšel jsem dusot lidí, běžících ke dveřím. Moje pětasedmdesátka byla již na místě, to jest v mé ruce. Vystřílel jsem na ně celý zásobník. Při střelbě naslepo byla jen minimální šance někoho zasáhnout. Nemohlo je to tedy zadržet, ale mělo by to značně zpomalit stíhání.

Odpověděli na mou střelbu téměř okamžitě a soudě podle toho, co zůstalo ze dveří, jejich okolí a stěny za mnou, musel tam být celý pluk s artilerií. Kousky plastiku létaly všude kolem a hvízdající kulky křižovaly chodbu. Byla to skvělá ochrana. Nebyli schopni slyšet můj ústup a při té příležitosti bylo jisté, že za mými zády nestojí žádný podezřelý týpek. Rozplácl jsem se, jak nejvíc to šlo, přelezl na opačnou stranu a přeručkoval za nejbližší roh. Zariskoval jsem a za druhým rohem vstal, jenže se zrakem to tak jednoduché nebylo. Ten reflektor vykonal dobrou práci. Před očima mi stále létaly barevné kruhy. Pohyboval jsem se pomalu a opatrně ve snaze dostat se co nejdál od té kanonády. Sotva jsem pootevřel dveře, začali střílet. Nebylo to moc potěšující. Museli mít rozkaz zastřelit bez varování každého, kdo by se pokoušel opustit budovu. Dobráci! A mezitím policisté uvnitř měli budovu důkladně prohledat. Stále více jsem se začínal cítit jako krysa, chycená do pasti.
Najednou se rozsvítila všechna světla. Ztuhnul jsem. Ukázalo se totiž; že přebývám v jedné místnosti současně s třemi vojáky. Uviděli jsme se současně. Já se vrhl ke dveřím, oni stiskli kohoutky. Kulky i já jsme dosáhli dveří současně. Nasazení vojska v téhle akci výrazně ukazovalo, jak jim na mně záleží. Z druhé strany byly dveře do výtahu a na schody. Skočil jsem k výtahu, jedním škubnutím otevřel dveře a stiskl tlačítko podzemního skladu. Rychle jsem byl dole. U schodů jsem byl těsně před vojáky, kteří vyběhli z roztříštěných dveří. Přece jen se to povedlo, neviděli mě. Do prvního patra jsem dorazil asi tak ve stejnou dobu jako oni dolů. Jak se dalo předpokládat, usoudili, že jsem ve výtahu, a s křikem běželi dolů. Jeden se ale ukázal být chytřejší. Slyšel jsem těžké vojenské boty, pomalu stoupající v mých stopách. Plynové granáty mi došly a jít s holýma rukama proti samopalu se mi vůbec nechtělo. Zbývala jen cesta nahoru. A tak jsme postupovali. Já vpředu, s botami kolem krku, nejtišeji, jak to jen šlo, a vzadu on, hlasitě dupající podrážkami po kovovém schodišti. Tak jsme překonali čtyři patra.
V jistém okamžiku mi noha ztuhla nad schodem. Seshora scházel kdosi, kdo nosil stejné botičky, jaké jsem slyšel za sebou. Objevil jsem dveře do haly a vrhl se do nich. Naštěstí nezaskřípaly. Přede mnou se táhla dlouhá chodba s mnoha dveřmi. Rozběhl jsem se jí ve snaze dosáhnout rohu, než se dveře za mnou otevřou a já budu roztrhnut vedví explodujícími kulkami. Chodba se zdála být nekonečná a najednou jsem pochopil, že se mi nikdy nepodaří utéct. Dveře

do kanceláří byly uzamčeny - zkoušel jsem je v běhu. Mezitím se dveře za mými zády začaly otvírat. Neviděl jsem to, protože nebylo možné ztrácet čas ohlížením, ale mé ježící se vlasy byly tím nejlepším důkazem. Nakonec se jedny z míjených dveří pod mým stiskem otevřely a ocitl jsem se uvnitř, než jsem pochopil, co se děje. Bleskově jsem je uzamkl všemi možnými způsoby a pomalu vyrazil do tmy místnosti. V té chvíli se rozsvítilo světlo a uviděl jsem muže, sedícího za kancelářským stolem. Usmál se na mne.

Je jistá hranice šoku, jakou může snést lidská mysl. Já tu svoji již dosáhl. Bylo mi zcela jedno, jestli mě sedící muž zastřelí hned, nebo mi nejdřív nabídne cigaretu. Dorazil jsem na konec své cesty. On asi také, nabídl mi doutník.

„Dej si, diGrizi. Doufám, že je to tvá oblíbená značka."
Byla to má oblíbená, a tělo, i se smrtí několik palců před
sebou, je otrokem svých zvyků. Mé prsty se pohnuly svým vlastním životem a vzaly doutník, rty se na něm sevřely a plíce se nadechly. Po celou tu dobu moje oči pozorovaly muže v očekávání konce. Muselo to být vidět, protože když mi připálil, dopadl zpět do křesla a ostražitě položil obě ruce na desku stolu. Můj revolver stále mířil na jeho hlavu.
„Sedni si, diGrizi, a polož tu houfnici. Kdybych tě chtěl zabít, udělal bych to mnohem jednodušeji a nevábil bych tě do téhle místnosti." Pozvedl obočí údivem, když uviděl výraz mé tváře. „Snad mi neřekneš, že sis myslel, že jsi tu náhodou?"
Řekl bych, že ten doposud předváděný nedostatek představivosti a logického myšlení způsobil náhlý příliv studu a vyvedl mne z rovnováhy. Byl jsem přelstěn a ponížen, a jediné, co mi zůstalo, bylo poddat se. Odhodil jsem zbraň na stůl a klesl do připraveného křesla. Uklidil revolver do zásuvky a viditelně se uvolnil.
„Trochu jsi mě znepokojil. Způsob, jak jsi před chvilkou stál, koulel očima a mával tím kouskem polní artilerie…"
„Kdo jsi?"
V odpověď na tu ostrou otázku se usmál.
„Není to jedno? Důležitá je organizace, kterou reprezentuji."
„Sbor?"
„Správně. Speciální sbor. Snad si nemyslíš, že to jsou zdejší policajti? Ti mají rozkaz zabít tě na místě. Teprve, když jsem jim řekl, kde tě mohou najít, dovolili Sboru zapojit se do hry. Mám v budově několik lidí. Právě oni tě sem přivedli. Všichni ostatní jsou zdejší. Ohromně chtiví střílet."

Nebylo to příjemné, ale pravdivé. Byl jsem na toto místo přiveden jako nějaký robot třídy M. Každý můj krok byl předem naprogramovaný. Ten děda za stolem, teprve nyní jsem si všiml, že je mu přes šedesát, mě důkladně rozpracoval. No, tady končil každý žert.
„Dobrá, pane Detektive. Máte mne tady, takže nemá smysl ztrácet čas povídačkami. Co je na programu? Psychologická reorientace, lobotomie, nebo obyčejná exekuční četa?"
„Obávám se, že nic z těch věcí. Jsem tady proto, abych ti nabídl práci ve Sboru."
To bylo tak neuvěřitelné, že jsem málem spadl z křesla, otřásaje se smíchy. Já, James diGriz, mezihvězdný zloděj, pracující jako policajt. Bylo to prostě příliš směšné. Chechtal jsem se až k slzám a můj protějšek tomu přihlížel s kamenným klidem.
„Souhlasím, že to na první pohled vypadá nenormálně. Tedy mírně řečeno. Ale když o tom začneš přemýšlet, tak mi dáš za pravdu. Kdo má lepší předpoklady k tomu, chytat zloděje, když ne jiný zloděj?"
V tom, co říkal, bylo dokonce víc než jen zrnko pravdy, ale neměl jsem v úmyslu kupovat si svobodu za takovou cenu.
„Zajímavý návrh, ale nesouhlasím. Dokonce i mezi zloději, jak určitě víš, platí jisté zásady."
Poprvé se mi ho podařilo znervóznit. Ukázalo se, že je vyšší, než se zdálo, když seděl. Jeho pěst, přesouvající se před mým nosem, měla velikost jako běžná bota.
„Co mi to tady vykládáš za blbosti? Znělo to, jako kdybys hrál v kriminálním seriálu. V celém svém životě jsi nepotkal nikoho, kdo by se ti podobal, a dobře o tom víš. Smyslem tvého života a cílem, ke kterému směřuješ, je individualismus a spokojenost, že děláš to, co jiní nemohou. To právě skončilo a raději se zamysli, co se sebou provedeš. Nejsi a už nikdy nebudeš meziplanetární playboy, ale můžeš mít práci, ve které využiješ všechny své schopnosti. Zabil jsi někdy někoho?"
Náhlá změna tématu mne opět vyvedla z rovnováhy, takže jsem mu omylem řekl pravdu.
„Ne… alespoň o tom nic nevím."
„Nezabils, jestli ti to pomůže líp spát. Nejsi vrah. To jsem důkladně prostudoval, než jsem se o tebe začal zajímat. Proto vím, že vstoupíš do Sboru a budeš mít velké potěšení z chytání kriminálníků jiného typu. Těch, kteří jsou nemocní, a ne jen excentrici jako ty. Lidí, kteří zabíjejí a kterým se to líbí."
Měl nade mnou příliš velkou převahu. Znal odpověď na každou otázku dříve, než jsem ji položil. Zůstal mi jen jeden argument. Použil jsem ho v přesvědčení, že jen nepotřebně ztrácím čas.
„A co bude se Sborem? Pokud kdykoli zjistí, že jsi zaměstnal na špinavou práci kriminálníka, tak budeme oba na místě zastřeleni."
Teď zařval smíchy on. Protože já v tom neviděl nic zábavného, ignoroval jsem ho, dokud se neuklidnil.
„Tak za prvé, chlapče, já jsem Sbor. Jinak řečeno, sedím až nahoře. A za druhé, kdo si myslíš, že jsem? Svatý Petr? Dovol mi představit se. Harold Peters Inskipp, k tvým službám."
„Snad ne ten Inskipp, který…"
„Ano. Nepolapitelný Inskipp. Člověk, který málem vyvolal občanskou válku na Pharisidionu II a zvládl vše ostatní, o čem jsi se zatajeným dechem četl ve dnech svého blahoslaveného mládí. Byl jsem zverbován úplně stejně, jako teď

verbuju tebe.“
Měl na mne háček a vědělo tom. Dodal ještě několik zajímavostí, abych si to rychleji uvědomil.
„Kdo myslíš, že jsou ti ostatní? Nejde mi o ty nadšené mládence z naší školky, kteří ti pomohli trefit sem. Mám na mysli plnoprávné agenty. Ty, kteří plánují a koordinují polní operace. Kriminálníci jeden jako druhý. Tohle je velký a odvážný vesmír, ale budeš zaskočen problémy, které se v něm stávají. Zásada Sboru je verbovat lidi, kteří se vyznají ve své práci a mají velké úspěchy. Připojíš se?“
Všechno se dělo tak rychle, že jsem byl daleko zmatenější než kdykoli předtím. Kdyby to bylo jinak, ztratil bych určitě ještě pár hodin zbytečnou diskusí. Zbytečnou, protože kdesi v zákoutích mé mysli bylo rozhodnutí již učiněno. Dal jsem se přemluvit. Sice jsem tím něco ztrácel, ale při práci v organizaci budu pracovat s jinými lidmi. Konečně skoncuju se samotou. Přátelství mi nahradí to, co ztratím jako Ocelová krysa.

KAPITOLA 4

Nikdy jsem se víc nespletl.
Lidi, které jsem potkal, byli zaměstnáni až na hranici svých možností. Brali mě jako další kolečko v dokonalém stroji. Byl jsem na rozpacích a celou dobu se mi honilo hlavou, jakým zázrakem jsem šlápl do takového hovna. To znamená, že jsem se nejen zamýšlel, ale spíše vzpomínal, jakým zázrakem mě tak zmátli. Určitě jsme byli na planetoidu, ale nemám nejmenší tušení, poblíž jaké planety jsme, ani jaká je nejbližší planetární soustava. Všechno bylo přísně tajné a pšt-pšt, a tohle místo znamenalo nepochybně supertajnou zbraň a současně hlavní základnu Sboru. Školu ovšem také.
Ta se mi ostatně velmi líbila. Byla to jediná zajímavá věc. Držela mě na místě a pomáhala mi zachovat si příčetnost. Přestože byl učitel tupý jako kláda, téma bylo prostě neodolatelné. Teprve nyní jsem viděl, jak jednoduché, ba přímo primitivní, byly mé dosavadní operace. S vybavením a technikou, jakými disponoval Sbor, bych byl desetkrát lepší. Byl bych eso, a přestože mi bylo jasné, že se to nikdy nestane, ta myšlenka se mi celou dobu potloukala po mém mozku a dodávala mi energii.
Čas byl rozdělený mezi nudu a otročinu. Jednu polovinu jsem trávil s tupým učitelem a druhou přehrabováním ve značně zaprášených spisech a osvojováním si znalostí o nejrůznějších úspěších a nepočetných porážkách Sboru. Nakonec jsem toho měl srdečně dost a začal se opatrně rozhlížet kolem sebe. Napadlo mne, jestli nemám uprchnout, jenže jsem se nemohl zbavit dojmu, že tento element je součástí programu školení. A moje ochota sloužit jako pokusný králík se rovnala nule. Takže když nešlo uniknout, bylo na místě pokusit se dostat dovnitř. Existovalo cosi, co mohlo zkrátit mé odsouzení do archívu. Nebylo to lehké, ale našel jsem, co bylo třeba. Než bylo vše zkontrolováno a uspořádáno, nastala už hluboká noc. To mi ale vyhovovalo nejvíc a v jistém ohledu to vytvářelo mnohem zajímavější situaci. Pokud se týče otvírání zámků a překonávání blokád v sejfech, nepotřeboval jsem žádného učitele. Dveře do soukromé Inskippovy kabiny, byly zajištěny tak archaickým zámkem, že jsem se málem vzdal pod tím dojmem. Jakmile mne to ale přešlo, pustil jsem se do dveří a zjistil, že se otvírají lehčeji než záchod v mém pokoji. I když celý manévr proběhl bleskově a potichu, Inskipp mě přesto uslyšel. Sotva jsem se ocitl v pokoji, rozsvítilo se světlo a pohlédl jsem do hlavně pětasedmdesátky, vyčnívající z postele.
„Myslel jsem, že jsi chytřejší,“ zavrčel její majitel. „Vloupat se do mého pokoje a ještě k tomu v noci. Měl bych tě zastřelit už jenom za tu hloupost!“
„Neměl,“ rozhodně jsem odporoval. „Člověk, obdařený takovou zvědavostí jako ty, se bude vždy nejdřív ptát, teprve potom střílet.“ Inskipp schoval zbraň. „A jen tak mimochodem. Celý tenhle cirkus by byl úplně zbytečný, kdybys reagoval na mé snahy spojit se s tebou videofonem.“
Zeširoka zazíval a počastoval se solidní porcí vody z lahve, stojící u postele.

„To, že řídím Sbor, neznamená, že jsem Sbor. Čas od času musím taky spát. A moje spojení je vždy otevřené pro signály nebezpečí, ale ne pro hlouposti zelenáčů, potřebujících dozor.“
„To znamená, že mě řadíš mezi ubožáky, potřebující pomoc?“ zeptal jsem se slušně.
„Zařaď se kam chceš,“ oznámil mi a klesl zpátky clo postele. „A nejradši se ocitni mimo tuto místnost. Uvidíme se ráno v úředních hodinách.“
Skutečně, udělalo se mi ho líto. Byl mi odevzdaný na milost. Tak strašně se mu chtělo spát! Beztak měl být za chvíli brutálně probuzený!
„Nevíš náhodou, co to je?“ zeptal jsem se ho ohleduplně a strčil mi pod zlámaný nos hologram.
Jedno oko se ráčilo pootevřít.
„Velký bitevní křižník. Vypadá jako řádová loď Impéria. A teď ti říkám naposledy po dobrém: Padej!“
„Velmi dobře, s ohledem na tak pozdní dobu,“ pochválil jsem ho. „Je to jeden z posledních křižníků Impéria, obrněnec třídy Warlord. Bez pochyby jeden z nejlepších nástrojů ničení, jaký se kdy podařilo komukoli vymyslet. Více než půl míle ochranných polí a výzbroj, schopná přeměnit v atomy libovolně velkou sluneční soustavu…“
„Všechno souhlasí, jenže poslední z nich byl rozřezán na žiletky před tisíci lety,“ zamumlal.
Naklonil jsem se k němu a skoro přitiskl rty k jeho uchu, aby mi určitě rozuměl.
„Svatá pravda,“ řekl jsem radostně. „Nezaujalo by tě trochu, kdybych ti řekl, že jeden takový se právě teď montuje?“
Ó, to bylo skutečně nádherné! Pokrývka letěla na jednu stranu lůžka, Inskipp na druhou. Jedním nepřerušovaným pohybem změnil polohu z horizontální na svislou a ztuhl, opřený o stěnu s hologramem v hrsti. Zíral na něj zády ke světlu. Zřejmě nevěřil v užitečnost spodní části pyžama, takže jsem si s nelibostí všiml, že se mu nohy začínají lehce třást. Jakmile se ozval, jeho hlas tento dojem bleskově uvedl na pravou míru. Byl klidný a studený jako vždy. No, až na

několik výjimek, kdy měl co do činění se mnou, ale o to teď nejde.
„Mluv, diGrizi. A všechno! Co to je za nesmysl s tím obrněncem? Kdo ho staví?“ zařval.
Místo řeči jsem mu strčil desky s dokumentací, držené v pohotovosti, a pokradmu ho pozoroval. Se skutečným uspokojením bylo vidět, že jeho tvář dostává barvu zralého rajčete. Mé chvíle převahy byly tak vzácné, že jsem ani v nejmenším necítil výčitky svědomí.
„Uklizení Jima diGrize do archívu a rozkaz projít málem stoletá akta je nepochybně ta nejlepší práce pro někoho takového. Učí ho to disciplínu. Ukazuje, proč byl vytvořen Sbor, a vysvětluje jeho úspěchy. A při té příležitosti přináší pořádek ve spisech. Jen tak mimochodem, musím ti s lítostí oznámit, že ta sbírka stále potřebuje urovnat. Samozřejmě, pokud je vůbec někomu potřebná.“
Inskipp otevřel ústa, ale vyšlo z nich jen jakési neartikulované zachrčení, a zase je zavřel. Asi pochopil, že každý pokus přerušit mne jen prodlužuje mé vysvětlení. Hezky jsem se usmál, abych ocenil jeho předvídavost, a pak jsem pokračoval:
„Takže sis pomyslel, že není nic jednoduššího, než mne tam posadit, abych se uklidnil, pod záminkou seznámit se s činností Sboru. S lítostí ti oznamuji, že ti to nevyšlo! Místo toho se stalo něco jiného. Zahrabal jsem se do spisů a našel jistou zajímavost. Zvláště zajímavé jsou tam dvě věci. Soubor C a M, katalog a paměť. Tahle budova je plná techniky, registrující a zaznamenávající všechny novinky a hlášení ze všech planet Ligy. Nejvíce mě zaujaly kosmické lodě. Vždy jsem měl pro ně slabost…“
„Souhlasí,“ skočil mi do řeči, „ukradl jsi jich tolik, že bych se divil, kdyby tomu bylo jinak.“
Vrhl jsem na něj pohled zraněné nevinnosti a pomalu pokračoval:
„Nebudu tě unavovat zbytečnými podrobnostmi, protože se zdá, že tě to vůbec nezajímá, ale eventuálně ti můžu ukázat ten plán.“
Vytrhl mi papír, ještě než byl celý venku z aktovky.
„Co to má být?“ zavrčel a zíral do něj. „Vždyť to je prachobyčejný těžký transportér s palubou pro pasažéry. Je to takový obrněnec třídy Warlord asi jako já!“
Je úctyhodným výkonem sevřít rty a současně si zachovat dobrou výslovnost, ale jakžtakž se mi to podařilo.
„Snad jsi nečekal, že někdo zaregistruje v kartotéce Ligy plán na výstavbu obrněnce? Jak jsem ti ale již řekl, vyznám se trochu v lodích. Už jenom ty staré kolosy, které máme, vzhledem ke svým rozměrům požírají tolik paliva, že nikoho ani nenapadne navrhnout stavbu nových. To mě přinutilo přemýšlet a nechal jsem si počítačem ukázat přesný seznam lodí téhle velikosti, které byly kdykoliv v minulosti postaveny. Můžeš si představit mé překvapení, když po třech minutách vrčení ze sebe ta stará plechovka vysoukala seznam šesti kusů. První byl stavěn pro výpravu do druhé galaxie a pokud vím, je stále na cestě. Zbylých pět jsou různé verze kolonizačních transportérů třídy D. V době expanze byly docela populární. Jsou ale příliš veliké na to, aby byly v současnosti k něčemu dobré. To mi stále nic neříkalo, a vůbec neobjasňovalo, kdo může potřebovat takovou loď. Takže jsem sejmul z paměti časovou blokádu a nechal prozkoumat celou historii při hledání něčeho podobného. Nejspíš se mu přehřály pojistky, ale našel. Byla to jen jedna věc, přesně uprostřed Zlatého věku Impéria: obrněnec Warlord. Stroječek byl natolik slušný, že mi naservíroval jeho plány.“
Inskipp mi papír opět vyškubl a začal porovnávat oba plány. Stál jsem za ním a přes rameno mu ukazoval nejzajímavější části.
„Když se postaví přepážky do těhle míst, tak pohon sahá jen sem, což dává majiteli kolosální množství volného místa. Tohle a tohle se vyhodí, a máme základy pro věže hlavních děl a pro torpédové odpalovací rampy. Změna tohohle, přidání tohoto, a z obyčejného transportéru se stává vzorový obrněnec. Tyto změny mohou být prováděny postupně během stavby jako různé inovace. Než kdokoli v Lize zjistí, o co jde, tahle hračka bude hotová a vypuštěná. Samozřejmě, může to být výmysl mé chorobné obrazotvornosti a věc náhody, že ty plány do sebe tak pěkně zapadají. Ale jestli to tak je, tak se hodím jen na třídění spisů.“
Inskipp byl příliš dlouho stejný jako já, aby nevycítil zápach na dálku. Než jsem skončil, začal se oblékat, a sotva jsem umlkl, zeptal se:
„Jak se jmenuje ta mírumilovná planeta, která staví tu noční můru z minulosti?“

„Cittanuvo. Druhá planeta hvězdy B v Corona Borealis. Jediná kolonizovaná v celém systému.“
„Nikdy jsem o ní neslyšel,“ zaznělo od vchodových dveří. Inskipp byl již na cestě do kanceláře. „Může to být stejně dobré jako špatné. Není to poprvé, kdy problémy začínají v nějakém zapadákově, o jehož existenci jsem doposud neměl ani potuchy.“
S podivuhodnou starostí o jiné, spící snem spravedlivých, Inskipp zapojil alarm a velice rychle nás ospalí úředníci zavalili dokumentací s potřebnými údaji. Pustili jsme se do toho společně. Dobré vychování z dob mého mládí mne zdržovalo od vyjádření mého názoru, ale nečekal jsem dlouho a z Inskippových úst bylo slyšet to samé.
„Čím déle se na to dívám, tím víc mi to smrdí. Ta planeta nemá žádný důvod ani žádné možnosti použít obrněnec. Alespoň podle těch údajů, které jsou ve spisech. Nedá se ale ukrýt, že ho staví. Vyvstává proto otázka, co s ním chtějí dělat, až ho budou mít. Není to expanzívní kultura, mají velké zásoby těžkých kovů i odbytiště pro celou svoji produkci. Nemají nepřátele ani v historii ani v současnosti. Kdyby nebylo toho obrněnce, řekl bych, že to je ideální planeta Ligy. Musím mít víc údajů o téhle záležitosti. A to co nejrychleji.“
„Už jsem kontaktoval kosmodrom. Samozřejmě tvým jménem,“ potutelně jsem ho informoval. „Nechal jsem je připravit nejrychlejší model, jaký mají. Za hodinu vyrážím.“
„Nerozjel ses trochu moc, diGrizi?“ Jeho hlas nebyl příjemný. „Zdá se mi, že prozatím tohle smetiště řídím já. Dovol, abych ti připomněl, že to budu já, kdo ti řekne, že je čas a že jsi připraven na samostatnou akci.“

Vynaložil jsem všechny své diplomatické schopnosti a přidal spoustu vazelíny, protože na Inskippově rozhodnutí skutečně velmi záleželo.
„Snažil jsem se jen pomoct, šéfe, a mít v pohotovosti několik věcí pro případ, že bys potřeboval víc informací," zahovořil jsem sladce. „A krom toho, to není žádná operace, ale jenom malý průzkum. K provedení není potřeba žádný superagent. Může to udělat každý, komu to aspoň trochu myslí. Já taky. A dá mi to zkušenost, potřebnou k tomu, abych měl jednoho dne dostatečnou kvalifikaci pro dosažení…"
„Sklapni a přestaň mě zalévat potoky své výmluvnosti, dokud ještě můžeš popadnout dech. Padej odsud! Zjisti, co se děje, a vrať se. Nic víc po tobě nechci. To je rozkaz!"
Ze způsobu, jakým to řekl, jsem poznal, že sám nevěří tomu, že to tak dopadne. A měl pravdu.

KAPITOLA 5

Krátká zastávka ve skladu a v sekci paměti jsem dostal všechno, co bylo třeba. Když mou skořápku vystřelili do prostoru, slunce bylo právě hezky vidět nad horizontem.
Cesta trvala stěží pár dní, jen o málo víc, než bylo třeba na zapamatování všeho o Cittanuvo, co bylo nezbytné. Čím víc jsem věděl, tím méně se mi to líbilo. Před vznikem Ligy byla Cittanuvo spojencem několika planet v systému Cellini. Tento svazek byl udržován i nadále. Spojenci se dost často hádali, ale nikdy se nepokoušeli dát si přes hubu. Krom toho spojenectví jako takové vždy dostávalo husí kůži i jen při pomyšlení na válku.
Přesto si stavěli obrněnce.
Když jsem se dostal až sem, přestal jsem si tím lámat hlavu a pustil se do značně komplikovaných problémů třírozměrných šachů. To mi vyplnilo čas až do chvíle přistání.
Jedno z mých nejlepších hesel znělo: Tajemnost musí být provokativní. Jinak řečeno, používal jsem zásadu, kterou iluzionisti označují jako odvádění pozornosti. Z tohoto jednoduchého důvodu proběhlo moje přistání v poledne na největším kosmodromu planety po velmi malebném klesání. Ještě než vzpěry přestaly vibrovat po dotyku se zemí, scházel jsem již na plochu, oblečený shodně se svou rolí. Malý robot třídy M-3 se točil za mnou, ověšený zavazadly. Zamířil jsem k hlavní bráně, ignorujíc náhlou aktivitu celníků u budovy. Teprve, když se ke mně přihnal jakýsi uniformovaný úředník, ráčil jsem na něj obrátit svou pozornost. Než se stačil ozvat, nabral jsem vzduch do plic a s jednou nohou již za branou, jsem ze sebe vyrazil jedním dechem:
„Máte tu krásnou planetu. Nádherné klima! Ideální místo k nastěhování. Přátelští lidé, vždy připravení pomoci cizinci. Právě tohle mám rád. To mne povznáší na duchu. Rád jsem vás poznal. Jsem Velký Kníže Sant Angelo." Při řeči jsem chytil jeho pravou ruku a energicky s ní potřásl. Při té příležitosti se mu v ní ocitla stokreditová bankovka. Pak jsem dodal: „Byl bych vám ohromně zavázán, kdybyste sem mohl pozvat celníky, aby se podívali na má zavazadla. Nemá smysl ztrácet čas, že? Loď je otevřena a mohou si ji prohlédnout, kdykoliv se jim bude chtít."
Mé chování, oblečení, šperky a způsob, jakým jsem kolem sebe rozhazoval hotovost, mohly znamenat jen jedno. Bylo jen málo věcí, stojících za pašování na nebo z Cittanuvo, a určitě nebylo nic takového, co by stálo za námahu bohatému aristokratovi. Úředník zamumlal něco pod nosem, uklonil se, přátelsky usmál, chopil se telefonu a vše bylo vyřízeno. Několik celníků si prohlédlo obsah jednoho z mých kufrů, aby bylo formalitám učiněno zadost, a to bylo vše. Pak nastalo povinné poklepávání po ramenou, potřásání rukama a celá spousta přátelských výkřiků. Jednou větou, velmi povedené přátelské setkání. Za okamžik jsem byl na cestě do hotelu okamžitě přistaveným vozem letové kontroly. Samozřejmě s robotem i haldou zavazadel na zadním sedadle.

Loď byla úplně čistá. Vše, co jsem mohl potřebovat, bylo v mých zavazadlech. Abych pravdu řekl, z devadesáti procent se skládala z věcí smrtonosných, vybuchujících, a vůbec nepříliš mile viděných jakýmikoli celníky. V bezpečném ústraní hotelového apartmá jsem změnil vzhled i oblečení. Předtím byl pokoj důkladně prohlédnut robotem. Skvělí jsou ti roboti ze Sboru. Vypadají a fungují jako obyčejný hlupák M-3, v praxi jsou vše, jen ne to, na co vypadají. Jejich mozek má třídu nejlepších mechanických mozků, jaké znám, a celý nezajímavý trup je vyplněn rozmanitými mechanismy a nástroji, velice užitečnými pro každého agenta. Ta roztomilá drobnost oblezla celou místnost i s okolím a pod pláštíkem vybalování zavazadel prohlédla každý palec prostoru. Pak se zastavila přede mnou a ohlásila:
„Všechny pokoje prohlédnuty. Výsledek negativní, s výjimkou jedné optické štěnice v této stěně." A ukázala manipulátorem na plochu nad sebou.
„Neměl bys to dělat." Napomenul jsem ho jemně. „Tomu, kdo nás pozoruje, se to může zdát divné. Víš, ta neukojitelná lidská zvědavost…"
„ Nemožné," odvětilo individuum s mechanickou jistotou. „Rozbil jsem ji při hledání."
Nezbylo mi nic jiného, než mu uvěřit. Zbavil jsem se tedy všech věcí, přetékajících přepychem, a oblékl slavnostní uniformu admirála Kosmické flotily Ligy. Byla kompletní, i se zlatou šňůrou, epoletami, vyznamenáními a všemi nezbytnými doklady. Cítil jsem se poněkud nesvůj v tom oblečku, zářícím do daleka, ale měl by udělat na domorodce ten nejlepší dojem. Podobně jako na mnoha jiných planetách. Všichni, počínaje hotelovými poslíčky, přes metaře až k úředníkům, si libovali v uniformách všeho druhu. Zřejmě věřili, že uniforma dodává vážnosti postavení i vykonávané práci. Neměl jsem nic proti tomu. Ta má mi dodá obojí jistě v nejvyšší míře. Dlouhý plášť uniformu dokonale skrýval. Nechtělo se mi „budit senzaci v hotelu. Nevěděl jsem jen, kam uklidit zlatem lemovanou čepici a nezbytnou důstojnickou aktovku. Nikdy se mi nepodařilo důkladně prozkoumat všechny možnosti mého pseudo M-3, takže jsem nebyl vůbec překvapen, když vše vyřešil za mě.
„Hej, ty malej hranatče," zvolal jsem. „Máš nějaké úkryty, nebo zásuvky, zabudované do své skromné osoby? Jestli

ano, tak mi je ukaž!“
Okamžik to vypadalo, že robot explodoval. Mělo to více zásuvek, než baterie obchodních pokladen. Velké, malé, hluboké, mělké, na výběr i podle barvy, a to z každé strany trupu. V jedné byl revolver s náhradními zásobníky, v druhé samopal, dvě další byly vyplněny granáty a zbytek svítil prázdnotou. Do jedné jsem vložil čepici, do druhé aktovku a luskl prsty. Zásuvky se bleskově schovaly a kovový trup opět zářil jednolitým povrchem.
Nasadil jsem si na hlavu fantastickou sportovní čepici, zvedl límec pláště a byl připraven. Zavazadla byla v bezpečí i bez mého dozoru. Měla dostačující počet pastí, takových jako granáty, plyn, otrávené jehly a podobné věci, takže jsem se o ně nemusel obávat. V kritické situaci se mohla dokonce vyhodit do vzduchu, takže by bylo vhodnější obávat se spíše o toho, kdo by se v nich hrabal.
M-3 odjel nákladním výtahem a já zamířil na nouzové schodiště. Setkali jsme se na ulici a stopli si auto. Bylo třeba manévrovat takovým způsobem, abychom dorazili k domu prezidenta Ferrara po setmění. Jak se dalo očekávat od vůdce bohaté planety, měl celkem luxusní rezidenci. Ovšem bezpečnostní zařízení byla jemně řečeno neobvyklá. Provedl jsem strážemi i poplašnými systémy sebe i třistapadesátikilového robota, aniž bych vzbudil jakoukoli pozornost. Prezident právě večeřel. Dalo mi to dost času k prohledání jeho kabinetu bez jakéhokoli vyrušování. Nebylo tam vůbec nic. To znamená nic o válce ani o obrněncích, protože kdybych usilovalo vydírání, tak bych měl dostatečné množství důkazů o politické korupci na to, abych se dokonale zajistil na stará kolena. Jenže drobnosti mne nezajímaly, takže bylo nezbytné popovídat si s panem prezidentem osobně.
Když se vrátil z večeře, místnost byla tichá a tmavá. Bylo slyšet, jak pod nosem proklíná služebnictvo a přitom hledá vypínač. Než ho našel, robot zamkl dveře a rozsvítil. Seděl jsem za prezidentovým stolem a měl před sebou všechny jeho osobní spisy. Podpořeny byly váhou pětasedmdesátky, spočívající na nich, a tak oficiálním výrazem tváře, k jakému se mi podařilo donutit mé svaly. Než se stačil vzpamatovat z šoku, vyvolaného tím pohledem, rozkazovačně jsem vyštěkl:
„Pojď sem a sedni si, rychle!“
Protože současně mu robot najížděl na paty, neměl jinou možnost než poslechnout. Zahlédl na stole spisy, vytřeštil oči a vypravil z hloubi hrdla jakýsi neartikulovaný zvuk. Než stačil udělat něco víc, hodil jsem mu tenkou knížečku.
„Jsem admirál Thar, Kosmická flotila Ligy. Zde jsou má pověření a raději je zkontroluj, než budeme pokračovat.“
Dokumenty byly stejně dobré jako pravé admirálské, takže jsem neměl nic proti tomu, aby si je prohlédl. Udělal to tak důkladně, jak jen mu dovoloval jeho psychický stav. Zkontroloval dokonce i razítko pod ultrafialovým světlem. Poskytlo mu to trochu času na vzpamatování. Začínal být dokonce drzý.
„Co má znamenat ten útok na můj dům a nezákonné…“
„Máš velké problémy,“ přerušil jsem ho hrobovým hlasem.
Tvář pana prezidenta nezdravě zešedla. Pokračoval jsem dál.
„Zatýkám tě za zradu, korupci, krádež a všechny další zločiny, které se ukáží po důkladném prostudování těchto dokumentů. Svaž ho!“
Poslední věta byla namířena na robota, který, dokonale předem instruovaný, skvěle zahrál svoji roli a znehybnil prezidentovy ruce ve svých ocelových dlaních. Prezident si toho sotva všiml.
„Všechno vysvětlím,“ zapištěl zoufale. „Vše se dá vysvětlit bez vyrušování oficiálních činitelů. Nevím, o jaké papíry jde, takže nejsem schopen říci, zda náhodou nejsou falšovány. Mám mnoho nepřátel. Kdyby Liga věděla, na jaké překážky se naráží při snaze vládnout takové planetě…“
„Stačí!“ přerušil jsem ho. „Tyto pochybnosti budou rozhodnuty soudem. Soud také nalezne odpověď na všechny otázky. Je jen jedna, na kterou bych chtěl znát odpověď okamžitě. Proč stavíte ten obrněnec?“
Tento člověk musel být velký herec. Oči mu málem vylezly z důlků, čelist poklesla a sesul se do hloubi křesla jako po úderu kladivem do žaludku. Když se ozval, jeho hlasu scházela i ta nejmenší sebejistota. Jedním slovem představoval svým chováním všechny symptomy zraněné nevinnosti.

„Jaký obrněnec?“ vykoktal.
„Obrněnec třídy Warlord, budovaný v Cenerentola Spaceyards, shodně s tím, co je zde napsáno.“ Hodil jsem plány na stůl a ukázal pravý horní roh.
„Zde je tvůj podpis, schvalující konstrukci.“
Ferraro se šílenstvím v očích začal zkoumat plány. V tom mu robot nepřekážel, držel ho dočasně jen za jednu ruku. Ani já ho nevyrušoval. Stejně nakonec bude po mém. Konečně odložil dokumentaci a potřásl hlavou.
„Nevím nic o žádném obrněnci. To jsou plány nové nákladní lodě. Ano, podepisoval jsem je.“
Položil jsem mu otázku pečlivě modulovaným hlasem, tak jako kdybych právě došel k podstatě toho, co jsem od něho chtěl slyšet:“Říkáš, že nevíš nic o tom, že obrněnec třídy Warlord je stavěn podle těchto plánů?“
„To jsou plány obyčejné nákladní lodi s palubou pro pasažéry. To je vše, co o tom vím.“
Hlas měl jako nevinně potrestané dítě. Pohodlněji jsem se usadil, zapálil si cigaretu a klidně řekl:
„Možná by tě zajímalo několik informací o tom robotu, který tě tak opatrovnicky drží?“ Pohlédl dolů, jakoby si teprve nyní uvědomil tento fakt. „Není to takový obyčejný robot, je v něm mnoho zabudovaných zajímavostí a mohu tě ujistit, že skrývá mnoho překvapení. Například v bříšcích prstů má teplotní čidla, galvanometry a ještě několik podobných zařízení. Když mluvíš, registruje tvoji teplotu, puls, stupeň pocení a tyto údaje analyzuje. Jednodušeji řečeno, je to dokonalý detektor lži. Teď si poslechneme jeho názor o tvých malých lžích.“

Ferraro vytrhl dlaň z robotova sevření s takovým odporem, jako kdyby měl co do činění s výjimečně jedovatým hadem. Celkem spokojen s průběhem návštěvy jsem vypustil kolečko dýmu a požádal:

„Hlášení! Řekl tento člověk nějakou lež?“
„Mnoho,“ odpověděl mechanický hlas. „Přesně sedmdesátčtyři procenta všeho, co řekl, byla lež.“
„Skvěle,“ pochválil jsem ho. „To znamená, že o tom obrněnci ví všechno.“
„Objekt nemá žádné informace o obrněnci,“ reagoval ledově robot. „Jediná pravdivá část jeho řeči se týkala obrněnce.“
Nyní poklesla čelist mně a já vytřeštil oči. Ferraro se naopak posbíral. Pravda, neměl ani ponětí, že jeho ostatní záležitosti. mne nezajímají, ale přesto posílil svoji pozici v rozhovoru. Nakonec se mi podařilo se ovládnout. Odvážně jsem pohlédl pravdě do očí. Jestli prezident neměl ani potuchy o obrněnci, tak musel být oklamán nějakou chytrou kamufláží. Jenže pokud za to nebyl odpovědný on, tak kdo? Nějaká militaristická klika, které se zachtělo vládnout celé galaxii? Neměl jsem tolik údajů o planetě, tak jsem se rozhodl přetáhnout prezidenta na svou stranu. Zdálo se to být celkem jednoduché, dokonce i kdyby neexistovala ta zajímavá kolekce dokumentů, ležící přede mnou. Stačilo jen říci, že mi na nich vůbec nezáleží, a okamžitě bych měl spojence. Nebylo ale třeba. Sotva jsem mu ukázal druhý komplet plánů a vysvětlil důsledky, pochopil. Ba co víc, rozzuřil se na původce více než já. Moc se mu nedivím. Koneckonců to byla jeho administrativa a jeho jméno, které sloužily jako zástěrka, a ne moje. Shodně s tichou dohodou zbytek papírů upadl do zapomnění.

Shodli jsme se, že dalším krokem bude Cenerentola Spaceyards. Ferrara sice napadlo potichu slídit kolem, jen tak, pro případ politické opozice, ale ustoupil, když „mu bylo vysvětleno, že Liga, a Flotila Ligy zvlášť, usiluje především o okamžité zastavení konstrukčních prací a teprve potom o odhalení původců. Pak bude mít dost času na politiku. Dosáhli jsme shody a pan prezident co nejrychleji objednal vůz a ochranku. Vyjeli jsme navštívit dok. Cesta trvala čtyři hodiny a my plánovali budoucnost.

Majitel doku se jmenoval Rocca a při našem příjezdu byl pohroužen do sladkých snů. Ten bohulibý stav ale netrval dlouho. Přehlídka uniforem a zbraní uprostřed noci vyděsila Roccu tak, že skoro nemohl chodit. Mám dojem, že prohlídka jeho kanceláře by odhalila příčiny toho strachu stejně jako u pana prezidenta. Žádný nevinný člověk, pokud nežije v totalitním státě, nedosahuje bez důvodu takového stupně zděšení. A tohle nebyl totalitní stát.
Poslal jsem k Roccovi můj detektor lži a pustil se do vyslýchání. Ještě než robot podal hlášení, bylo mi jasné, co se děje. Bylo to poněkud děsivé. Pan Rocca neměl ani nejmenší tušení o pravdivém účelu lodi, která byla stavěna v jeho doku. Člověk méně sebejistý, nebo takový, který v mládí vedl příkladnější život, by při podobném vývoji událostí propadl pochybám. Já ne. Ta loď i nadále příliš připomínala válečný křižník. Se znalostí lidské povahy od té horší stránky pro mne bylo přesvědčivější přijmout předpoklad, že to je zlá vůle a skvělá kamufláž, a ne nešťastná shoda okolností. Ať to bylo jakkoli, nejjednodušší je podrobit tuto teorii praktické zkoušce.

„Rocco!“ zavrčel jsem tak, jak to podle mých představ dělají skuteční důstojníci. „podívej se na tyhle plány. Je tohle na přídi toho, co stavíš? Ten kryt trupu?“
Okamžitě zakroutil hlavou a odpověděl:
„Ne. Plány byly změněny. Namontovali jsme tam nějaký nový reflektor protimeteoritické clony.“
Bylo jasné, že jsem doma. Byla to první a nejočividnější konstrukční změna, pokud to měl být obrněnec. Samozřejmě že clona. Dokonce ani moc nelhali. Byl to reflektor půlmílových silových polí. Strčil jsem mu pod nos druhý komplet plánů.
„Nevypadá ten tvůj nový reflektor náhodou přesně takhle?“
Chvilku si prohlížel to, co jsem mu ukázal.
„No. Neřeknu najisto. Všechny ty detaily nejsou moje specializace. Já jsem jen odpovědný za celkovou realizaci. Vypadá to ale úplně stejně jako ta věc, kterou jsme namontovali. Je to veliké, hodně silových generátorů…“
Nebylo pochyb. Měl jsem pravdu. Najednou, při gratulaci sám sobě, mi došlo, co řekl.
„Namontovali!“ zařval jsem. „Řekl jsi, že to tam už je?“ Rocca při tom zaječení nadskočil, ale potvrdil:
„Ano… před nedávnem. Pamatuji si to, protože s tím byly problémy…“
„A co ještě?“ skočil jsem mu do řeči. Po zádech se mi začínala procházet stonožka v ledových bačkorách. „Pohon a řízení jsou už zamontované také?“
„Cože? Ovšem. Odkud to víte? Normální postup byl změněn, čímž nám také připravil spoustu problémů.“
Stonožka se změnila v řeku tekutého zděšení. Začínal jsem mít pocit, že mne oklamali na každém mém kroku. Podle dokumentace mělo být datum startu sice až příští rok, jenže když se mění základní část této dokumentace, co brání tomu, aby byla změněna taková drobnost?
„Auta! Zbraně!“ zařval jsem. „Do doku! Jestli je ta loď tak blízko k dokončení, tak máme vážné problémy!“

S ohlušujícím vytím sirén, oslepujícími světly a plynem, sešlá pnutým až na podlahu, jsme se přehnali klidným městem jako hordy pekelné. Přímo do doku. Mohli jsme si ušetřit námahu, i tak již bylo pozdě. Uniformovaný strážník u brány na nás zoufale zamával, to bylo rovněž zbytečné. Loď tam nebyla! Rocca tomu nemohl uvěřit, stejně jako prezident. Oba běhali sem a tam podél místa, na kterém měla být, a kroutili hlavami. Já zůstal ve voze. Kousal jsem doutník a proklínal svoji hloupost. Oslepený vizí vlády, stavící si obrněnec, jsem přehlédl do očí bijící věc. Vláda do toho byla zamíchaná. Samozřejmě že byla, ale jen jako zástěrka. Žádný politik z tohohle zapadákova nebyl schopný přijít na takový nápad. Smrdělo to Krysami, a to těmi Ocelovými. Někým, kdo pracoval tak, jak bylo i mým zvykem. Teď, když už nebylo co hlídat, věděl jsem kde hledat a domýšlel se, co najdu.
Mezitím Rocca, rvoucí si vlasy z hlavy, klel a plakal současně. Ferraro pro změnu držel v ruce pistoli a tupě na Roccu zíral. Bylo těžké odhadnout, co plánuje, zda vraždu nebo sebevraždu. Nijak mě to nezajímalo. Vše, co mu mohlo dělat

starosti, byly příští volby, kde mu opozice a voliči nedarují ztrátu lodi. Moje problémy byly trochu větší. Musel jsem najít toho obrněnce, než si prostřílí cestu galaxií.

„Rocco! Nasedni do vozu! Chci vidět tvé dokumenty. Všechny dokumenty, a to hned!“
Nastoupil. Pozvolna ustupující temnota noci - již svítalo - ho vrátila do přítomnosti.
„Ale admirále… hodina! Všichni spí…“
Vyprskl jsem a to stačilo. Rocca pochopil, že záležitost je vážná, a vrhl se po radiotelefonu. Po příjezdu na místo byly dveře kanceláře již dokořán. Obyčejně mám ve zvyku nadávat na byrokracii, až se kouří, ale tentokrát jsem jim blahopřál. Měli všechno: od projektu až po účty za nýty, a to v pěti exemplářích. Fakta, která jsem zde hledal, tu byla kompletní. Vše, co zbývalo udělat, bylo chronologicky je seřadit.
Místo toho, abych začal od začátku, vrhl jsem se na konstrukční změny. Nejprve střelecké věže. Jakmile úředníci pochopili, co hledám, chopili se práce, poháněni jak vlasteneckým pobouřením, tak i hřmícím řevem svého šéfa. Stačilo, abych naznačil směr pátrání, a na stůl se začala snášet lavina dokumentů, ze kterých kousek po kousku vylézal plán celého předsevzetí, i s podvody, mystifikacemi a dalšími nezbytnými atributy. Něco takového vymyslet a uvést do života, na to byla potřeba stejně zkažená mysl jako ta má. Jakmile bylo vše jasné, hvízdl jsem uznáním. Jako každá velká myšlenka byla i tahle standardně jednoduchá.
Ti, kteří chtěli mít obrněnec, začali od konce. Vytvořili kolonizační firmu a zahájili kampaň, propagující myšlenku kosmického transportu ve velkém měřítku. Jakmile se nápad uchytil, začali přesvědčovat, jak potřebná je jeho rychlá realizace, Již to samo o sobě vyžadovalo génia. Všechen ten tlak, reklamy a popohánění, oficiální i soukromé, pravdivé i falešné, působící na všechny strany. Pak byla zahájena stavba a stejné akce se opakovaly, jen s dvojnásobnou intenzitou. Zvláštními specialitkami byly konstrukční změny, vnášené během stavby. Jejich zdroje byly tak dokonale ukryty, že bylo nesmírně obtížné se k nim dostat. Část inovací vypadala neopodstatněně. Neměl jsem ani potuchy, jakým zázrakem byly odsouhlaseny, dokud jsem si nevšiml, že sekretářky, odpovědné za změny, tehdy vždy marodily. Zachvátila je opravdová epidemie otrav. Každá z nich jí podléhala pravidelně vždy, když k šéfovi přicházely dokumenty lodi k podpisu. A každá z nich byla zastupována jednou a tou samou dívkou, která zůstávala tak dlouho, jak dlouho byly v kanceláři i plány. Plány byly vždy akceptovány takovým způsobem, o jaký šlo autorům. Dívka byla nepochybně asistentka Mistra, který to všechno vymyslel. On dohlížel na celek, sedíce jako pavouk ve středu sítě, a ona se zabývala podrobnostmi. Ze začátku se zdálo, že vážený pan X se neráčil zúčastnit praktické činnosti, jenže pak jsem zjistil, že v několika případech, kdy nebyla sekretářka u ruky, byl na práci najímán jistý gentleman, objevující se vždy tam, kde bylo třeba.
Když jsem konečně vstal od stolu, moje páteř byla jako v ohni. Vzal jsem si stimulátor a rozhlédl se po místnosti zarudlýma očima. Mí pomocníci spočívali zmoženě v různých pozicích, Dvaasedmdesát hodin na nohou může zdolat každého. Prezident zaregistroval mou změnu polohy a pozvedl hlavu, doposud složenou v dlaních. Jeho účes poněkud prořídl po rvaní si vlasů.
„Našel jste tu bandu kriminálníků?“ zeptal se a zaťal prsty nanovo do zbytku účesu.

„Našel.“ Souhlasil jsem rychle. „Ale ne bandu. Jediného kriminálníka, který má společně se svou asistentkou více rozumu než všichni tví úředníci dohromady. Celou práci provedli společně. Jeho jméno, či spíše pseudonym, zní Pepe Nero. Dívka se jmenuje Angelina.“
„Zavřít! Okamžitě! Stráž! Stráž…“ prezidentův hlas pozvolna tichl, jak jeho majitel mizel z dohledu, prchaje chodbou k východu.
„Právě to mám v úmyslu,“ pronesl jsem. „Jenže momentálně je to poněkud obtížné, protože pni nejen že ten obrněnec postavili, ale rovněž ho i ukradli. A protože je plně automatický, nepotřebují k obsluze víc lidí.“
„Takže co s tím chcete udělat?“ zeptal se jeden z úředníků.
„Já osobně nic,“ oznámil jsem mu s jistotou starého veterána. „Bude se tím zabývat Flotila Ligy. O jejich zatčení budete samozřejmě informováni. Nyní děkuji za pomoc. Jste volní.“

KAPITOLA 6

Zasalutoval jsem jim nejlépe, jak jsem dovedl, a hleděl mi mizící záda, obdivujíc povznášející důvěru úředníků ve Flotilu Ligy, Ta moc byla stejně reálná jako má hodnost. Nadále to byla práce pro Sbor, a to jen pro Sbor, Inskipp musí dostat nejnovější informace. Pravda, poslal jsem mu již zprávu o krádeži, na kterou ještě neodpověděl, ale údaje o zlodějích ho možná povzbudí k práci. Moje zpráva byla samozřejmě kódována, ale ten kód mohl být rozluštěn jako každý jiný, pokud na tom někomu opravdu záleželo. Osobně jsem odnesl kartičku s informací do spojového centra a uzavřel se s psimanem v izolované místnosti. Venku zuřila práce s přepisováním, kódováním i dekódováním signálů. Dovnitř ale nepronikal ani ten sebemenší zvuk. Psimanovy oči měly nepřítomný výraz a rty se pomalu pohybovaly. Bylo vidět, že je zaneprázdněn. Počkal jsem, až se mu vrátí vědomí, a podal mu kartičku.
„Liga, centrála 14, nejvyšší rychlost,“ informoval jsem ho. Pozvedl obočí náhlým údivem, ale neodpověděl. Navázání spojení trvalo jen několik vteřin. Nic divného, když Sbor udržoval na základně nepřetržitě ve službě celou brigádu lidí s extrasenzorickými schopnostmi, Přečetl zprávu, nehlasně pohybuje rty. Nositelem informace přes světelné roky byla síla jeho mysli a ne hlasu.

Sotva skončil, vzal jsem mu kartičku, roztrhal ji na malé kousky a hodil do likvidátoru. Odpověď přišla tak bleskově, že

mi bylo jasné, že Inskipp kroužil kolem spojovací centrály Sboru v očekávání prvních známek života ode mne. Mikrofon byl přepnut na příjem a spojen s reproduktorem, takže jsem se vlastnoručně pustil do okamžitého dešifrování textu, předaného psimanem.
„...xybb dm fdno, a jestli se ti to nepodaří, nemáš proč se vracet!“
Konec byl odvysílán nekódovaně a psiman se při těch slovech usmál. Údivem jsem zlomil špičku tužky a řekl mu, že pokud zopakuje cokoli z té informace, tak se sám postarám, aby byl na místě zastřelen. Setřelo to úsměv z jeho obličeje, ale mé sebevědomí to nespravilo. Dekódovaná zpráva dokonce nebyla ani tak zlá, jak jsem zprvu očekával. Byl jsem povinen vystopovat a ukořistit ukradeného obrněnce. Bylo v mé pravomoci žádat od Ligy takovou pomoc, jakou uznám za potřebnou. Mohu si zachovat hodnost a jméno po celý zbytek operace. Mám informovat šéfa o postupu. Kdyby nebylo toho posledního, nic by mi nechybělo ke štěstí. Měl jsem svůj vysněný úkol. Řečeno krátce a lidsky. Měl jsem získat toho obrněnce, nebo bude můj konec velmi nepříjemný. Ani slovo o mých zásluhách nejprve při objevení celé aféry a pak i původců. Žijeme v nejpodivnějším ze světů! To sebeutěšování mě dorazilo, takže jsem okamžitě zamířil do postele. Protože můj nový úkol beztak spočíval hlavně v čekání, nejlepší bylo vyčkat na lůžku.

Čekat bylo vše, co jsem mohl udělat. Samozřejmě, byly zde i vedlejší záležitosti jako převelení křižníku k mé dispozici a propracování se k většímu množství informací o zlodějích. Ale nejdůležitější a jediné, co mi zůstalo, bylo čekání na špatné zprávy. Spojové služby, hlavně psimani, ale i tradičnější spojaři, byli v nepřetržité pohotovosti. Ovšem z místa mohly celou záležitostí pohnout jen špatné zprávy o různých neštěstích nebo nehodách. Důvod byl jednoduchý. Obrněnec mohl letět kamkoli a oblast, ve které se mohl objevit, se zvětšovala každou minutou. Jak dlouho o sobě nedával vědět, tak dlouho neexistovala žádná možnost zahájit stíhání ani vymyslet něco chytrého.
O Pepem a o Angelině bylo jen málo údajů a stopy ukryli dokonale. Jejich původ byl neznámý, rejstřík čistý a jen lehký přízvuk naznačoval jejich původ z jiné planety. Existoval jen jediný snímek Pepeho, příšerně nezřetelný, a ani jeden té dívky.
Držel jsem nervy na uzdě, nechal hlídat psimany a společně s navigátorem jsme se pokusili vytyčit teoretický kurz obrněnce, což byla jen běžná ztráta času. V zajímavé oblasti se stalo několik katastrof, ale jejich analýza prokázala, že měly přirozené příčiny. Přikázal jsem, aby mě okamžitě informovali o všech podivnostech v prostoru, nezávisle na čase, takže první očekávaná zpráva přišla uprostřed noci. Přinesl ji hlídač a já pohlédl na kartičku ospalýma očima. Ospalost mě přešla jako zázrakem, sotva jsem přejel pohledem dvě věty a jejich obsah pronikl do mého vědomí. Vyhlásil jsem poplach a za zvuků sirény vyrazil na můstek. Tam bylo možné přečíst zprávu mnohem klidněji a důkladněji.

Na to jsem čekal. Svědkové sice nebyli, ale mnoho pozorovacích stanic zaznamenalo prudké uvolnění velkého množství energie. Bylo určeno místo incidentu. Expedice, která tam dorazila, našla bezmocně se vznášející vrak obchodní lodi Oggetův sen s dírou v trupu velikosti solidního železničního tunelu. Náklad plutonia zmizel.
Že to byla Pepeho zásluha, čišelo z každé řádky depeše. Použil svůj křižník tím nejefektivnějším způsobem. Kdyby zadržel loď a snažil se vyjednávat, existovalo riziko, že vyšle poplachovou zprávu, nebo že se v okolí stačí objevit jiná loď. Takže jednoduše použil svou palebnou sílu. Celá posádka, osmnáct lidí, zahynula okamžitě. Ze zlodějů se stali vrazi. Nyní již bylo nezbytné jednat bez chyb pomýlený Pepe dokázal, že se vyzná ve špinavé práci. Věděl, co chce, a bral si to a ničil každého, kdo mu stál v cestě. Než to skončí, bude zabito mnohem víc, lidí. Mým soukromým hobby se stalo udržet ztráty na co nejmenší úrovni.

Ideální by bylo, kdybych mu mohl přivést na stopu Flotilu a pod hrozbou palby ho dostat před soud. Roztomilé, jenže jak ho nejdřív najít? Obrněnec - v lidském měřítku obrovská obluda - byl ve skutečném vesmíru jen prach. Jak dlouho zůstával mimo pravidelné nákladní trasy, pozorovací stanice či planetární soustavy, byl nedosažitelný. A ještě jedna věc. Kdybych ho objevil, nemohl bych mu nic udělat, protože jakékoli množství nepočetných válečných křižníků Ligy bylo slabší než on. Jak výkonem ochranných polí, tak i silou a dosahem zbraní. Musel jsem vymyslet něco, co by umožnilo efektivní akci a ne jistou sebevraždu ve velkém měřítku.

Drželo mě to na nohách celé noci a přes den způsobovalo, že jsem mluvil sám se sebou. I když to nebylo lehké, pomalu a opatrně jsem začal přicházet na důležité předpoklady. Protože nebylo známo, kde má Pepe v úmyslu se objevit, bylo třeba řídit náhody tak, aby se objevil tam, kde chci já. Měl jsem několik es v rukávu. Nejdůležitější bylo to, že už jednou se podařilo donutit ho změnit své plány. Zdálo se totiž nepravděpodobné, aby se datum odletu obrněnce a můj příjezd shodovaly náhodou. Stroje, nezbytné pro funkčnost křižníku, sice namontovali již dříve, ale dokončovací práce nebyly provedeny. Kotvící lana také nebyla odvázána, ale přeseknuta. Žádný dobrý zločinec po sobě nenechává tak výrazné stopy, pokud k tomu není donucen. A navíc strážný, jediný svědek odletu, tvrdil, že z přechodových komor vyčnívala spousta energetických kabelů. Důkladné studium dokumentů vy jevilo, že velká část prací nebyla vůbec vykonána.
Musím udržet i nadále stejné tempo. Vyvést Pepeho z rovnováhy a přinutit ho ke změně plánů nebo, tak jako předtím, uskutečnit je předčasně, ve chvíli, kdy ještě nebude zcela připraven. Bohužel to byla jen hezká teorie a já stále nevěděl, jak ji uvést do praxe. Otvírat sej fy a chytat obrněnce, v tom je nebetyčný rozdíl. Vyžadovalo to vcítit se do postavení Pepeho a chytit ho tam, kde měl v plánu se objevit: Hezká myšlenka, zvláště když je ohraničena množstvím věcí, které se dají dělat s pomocí obrněnce. Vlastně jen mezihvězdné pirátství a nic jiného.
Pomohl drink a doutník. Kouřil jsem, hleděl tupě do zdi a položil si ještě jednou otázku, která mě už nějakou dobu trápila.

„Dobrá, dobrá - ale proč obrněnec?“

Mluvil jsem sám se sebou, jinak špatné znamení, ale teď jsem se o to nestaral.
Proč obrněnec? Zajímavé. S menšími silami i prostředky bylo možné mít křižník, který se navíc dá snadněji ukrýt a pro potřebu kosmického pirátství zcela postačuje. Měl jsem ale nepříjemný pocit, že jejich cílem nebylo pirátství. Zdálo se být očividné, že Pepe je egocentrický maniak a psychopat. Zajímavé, jak se mu podařilo proklouznout kontrolou. To ale není má starost. Já ho mám jen chytit. Jen chytit!

Konečně se v mé hlavě začal rýsovat plán. Než jsem ho dopracoval, byla nezbytná poměrně náročná příprava. Bylo třeba začít tím, že jako každá loď musel mít kosmický křižník palivo, základnu i posádku. O palivo se Pepe již postaral. Oggetův sen byl důkaz. Co se týče posádky, stačil by nájezd na nejbližší psychiatrické zařízení a měl by takovou posádku, že by proti ní normální pirátská společnost vypadala jako školka. Sám jsem se divil, proč to ještě neudělal. Základnu ale mohla představovat každá neobydlená planeta a těch nebylo málo. Nebylo zcela jisté; že je jeho cílem pirátství. Možná chtěl vládnout planetě? Nebo celému systému? Nebo ještě víc… Co by mohlo zastavit takový plán, kdyby ho někdo začal opravdu uskutečňovat? Během válek Kingly několik případů svědčilo o tom, že hrstka, odhodlaná ke všemu, s několika křižníky a mnohem menším objemem mozku, než měl len chytrák, byla schopna tvořit impéria. Nakonec sice byly všechny zničeny, ale cena byla vysoká. Příliš vysoká pro opakování.

Cítil jsem v kostech, že jde právě o tohle. Mohl jsem se mýlit v detailech, ale ve zločinu, stejně jako ve všem, vládnou jisté generální zásady. Ty jsem znal velmi dobře a byl jsem schopen podle symptomů sestavit správnou diagnózu. Věděl jsem, oč jde.
„Spojový důstojník. Okamžitě! A několik šifrantů!“ zařval jsem do interkomu.
Zapnul jsem uniformu, narovnal vyznamenání, a když se ohlásili, znovu byl ze mě plnoprávný admirál.
Podle mých rozkazů jsme vstoupili do mimoprostoru, aby náš psiman mohl navázat spojení. Našemu kapitánovi se to moc nelíbilo. Vznášeli jsme se s vypnutými motory, ztráceli čas, a posádka vykonávala mé, podle něho šílené rozkazy. Můj plán rozhodně překračoval jeho schopnosti chápání. Proto byl ostatně kapitánem a já admirálem, třebaže dočasným.
Navigátor znovu spočítal oblast, obsahující všechny soustavy, do kterých mohl obrněnec dorazit během jednoho dne letu plnou rychlostí. Naštěstí jich nebylo mnoho a psiman se mohl spojit se šéfy propagačních služeb každé z nich. Přestal na to stačit v míře, v jaké se oblast zvětšovala, ale měl jsem již hotový text a poslal jsem ho na základnu. Ve sboru bylo dostatečné množství spojařů, aby to stihli včas. Všechny informace se týkaly jedné věci, i když měly různou formu, aby nebudily podezření. Chtěl jsem, aby se objevily v každých novinách a prognózách uvnitř rozšiřující se oblasti.
„Co ksakru tenhle nesmysl znamená?“ nervoval se kapitán. Stál a potřásal svazkem depeší, což bylo příjemnou změnou, protože v poslední době většinu času trávil ve své kajutě a rozjímal, jak se celá záležitost odrazí na jeho kariéře.
„Miliardář chce najít vlastní svět… Kosmická jachta, plná takového luxusu, o jakém svět neslyšel stovky let,“ kapitánova tvář rudla, jak se probíral řádky. „Jakou spojitost mají tyhle hlouposti se stíháním vrahů?“

Jakmile jsme zůstali sami, stal se velmi podezřívavý a myslím, že došel k názoru, že naštěstí ve flotile neexistují autentičtí admirálové. Naše vzájemné vztahy zůstávaly oficiální. Zdá se, že vyznával zásadu, že s blázny se má zacházet mírně.
„Tato cesta a ostatní nesmysly jsou návnada, na kterou se chytí naše rybka i se svou kočičkou,“ vysvětloval jsem mu.

„A kdo má být ten tajemný miliardář?“
„Já. Vždycky jsem chtěl být bohatý.“
„Ale ta loď, ta jachta. Kde je?“
„Staví se v doku na Udrydde. Vlastně je již postavena a čeká na další příkazy.“
Kapitán Steng odložil papíry na stůl a pečlivě si utřel ruce, nepochybně v úsilí odstranit všechny stopy tohoto možná nakažlivého šílenství. Snažil se zůstat při smyslech a sdílet můj pohled na věc, ale viditelně se mu to nedařilo.
„To nemá smysl,“ vyjekl. „Jak si můžete být jistý, že si o té akci něco přečte? A když ano, proč by ho to mělo zajímat? Zdá se mi, že ztrácíte čas a on nám mezitím proklouzává mezi prsty. Měli bychom vyhlásit poplach a jednotky Flotily by měly hlídkovat na všech linkách…“
„Kterým se může snadno vyhnout, nebo je zcela ignorovat, když vezmeme v úvahu, že tři naše lodě, o jedné ani nemluvě, neznamenají pro jeho obrněnce vůbec nic. Jednoduše bude střílet trochu víc a bude víc mrtvých!“ přerušil jsem ho tvrdě. „Tenhle celý Pepe je chytrý a dobrý jako solidní hrací automat. To je současně jeho síla i slabost. Takové, jako je on, nikdy nenapadne, že někdo jiný může být chytřejší než oni, dokud jim situace nedokáže, že tomu tak je. Právě to chci udělat.“
„Nejste zrovna skromný!“ zareagoval.
„Nezajímá mě to. Falešná skromnost je známka nekompetentnosti. Mám v úmyslu toho šílence chytit a řeknu vám, jak se mi to povede. On udeří znovu a to rychle. Bude to dělat pravidelně. Při každém úderu obere oběť o vše, co potřebuje. Mezi jiným i o noviny a dokumenty. Částečně aby uspokojil svoji pýchu a Částečně aby se dozvědělo využitelných zajímavostech. Třeba takových, jako jsou osamělé výpravy důležitých osob.“
„Ale vždyť to nevíte. To jsou jen dohady!“
Jeho milá poznámka o mé nekompetenci a tón, sugerující myšlenkovou neschopnost mne málem dostaly za hranici dobrého vychování. Ovládl jsem se na poslední chvíli a znovu vysvětloval, jemně jako někomu moudrému.
„Ano. Jen si to myslím, ovšem opírám se přitom o fakta. Oggetův sen byl zbaven všeho, co se dalo číst. Je to jedna z

věcí, které jsem zkontroloval. Nemůžeme zadržet obrněnce před dalším útokem, alé můžeme způsobit, aby udeřil do námi připravené pasti.“
„Nevím,“ mračil se kapitán. „ale všechno zní tak…“
Snad měl štěstí, že jsem se nikdy nedozvěděl, jak to zní. Ohlušující poplach klaksonů ho přerušil v půli věty a oba jsme se rozběhli do řídící kabiny. Kapitán ten dostih vyhrál. Byla to jeho loď, takže znal všechny zkratky. V řídící kabině na nás čekal psiman s rozšifrovanou odpovědí. Byla to jedna věta. Při hlášení na mne hleděl s podivně zarytým výrazem ve tváři.
„Udeřili znovu a zničili zásobovací základnu Flotily. Zabili přitom třicetčtyři lidí!“
„Jestli váš plán nebude účinkovat, admirále,“ šeptal mi kapitán chraptivě do ucha, „tak se osobně zasadím o to, abyste byl roznesen zaživa.“
„Jestli se můj plán nepovede, kapitáne, nebudete mít co roznášet. A nyní, pokud dovolíte, prosím zamířit na Udrydde. Chci být na jachtě co nejrychleji.“
Všechno najednou. Nejdříve hloupý rozhovor a pak ta zpráva mě vyvedly dokonale z rovnováhy. Místo logiky jsem se řídil vztekem. Nakonec jsem se ovládl, srovnal si myšlenky a ozval se:
„Ruším poslední rozkaz! Nejdříve navažte spojení a zjistěte, zda byly ze satelitu zabrány některé z našich novin!“
Zatímco psiman, nadávaje sám pro sebe, odešel splnit rozkaz, já začal prohlížet papíry. Je to vyzkoušená metoda, jak se vyhnout vzteklým pohledům, které mi posílali ostatní, shromáždění v místnosti. Odpověď přišla po deseti minutách.
„Potvrzeno,“ prohlásil psiman. „Dodavatelská loď dokovala dvanáct hodin před útokem. Mimo jiné přivezla i tisk. Po útoku nebyly nalezeny žádné noviny.“
„výborně! Nyní prosím proveďte předchozí rozkaz.“
Pomalu jsem se otočil a odešel s nadějí, že nikdo nezahlédl studený pot, který se najednou objevil na mém čele.

Cesta na Udrydde by připomínala nejbláznivější regatu o Modrou stuhu Galaxie, kdyby se taková někdy konala. Sotva jsme přistáli, hnal jsem se do doku, kde na mne čekala má miliardářská jachta Eldorado. Velitel vyčerpal asi všechnu svou dobrou vůli, aby byl zdrženlivý, zatímco mi ji ukazoval. Pozoroval jsem ty snahy se sadistickým potěšením. Nakonec jsem se Flotile pomstil. Neřekl jsem mu o výpravě ani slovo. Po kontrole ovládacího pultu a několika speciálních zařízení za pomoci techniků jsem vyčistil jachtu od všech lidí, kteří na ní byli zbyteční. Automatický navigátor obsahoval pásku, která vyvede stroj na setkávací kurz s obrněncem. Stačilo jen stisknout tlačítko. V to jsem alespoň doufal. Stalo se.
Upřímně řečeno, byla to krásná loď a dok se vynasnažil postavit ji až do posledních podrobností tak, jak byla vyprojektována. Celá, od přídě až po trysky, byla obložena zlatem. Existují kovy s větším leskem, ale žádný z nich by nevypadal efektněji. Uvnitř se nacházel přepych a výmysly, jaké se mohly vylíhnout jen v mém úchylném mozku. Dok nebyl schopen provést celou práci od základů, takže aby to stihli, museli adaptovat pro mé potřeby již existující loď. Musím ale přiznat, že se to nedalo nijak jednoduše zjistit.
Vše tedy bylo připraveno a buď Pepe udělá to, co se od něho očekává, nebo budu plachtit ke svému miliardářskému ráji. Pokud ale nastane to druhé, nejlepší pro mne bude, když tam zůstanu. Nu, nemám jinou možnost než čekat. Vyložil jsem karty tak, abych měl před sebou vše, co jsem chtěl. Stačilo jen sáhnout. Zůstala otázka, nakolik Pepeho zaujme bohatství, létající po vesmíru. A jestli ne to, tak kompletní sestava strojů a věcí, které by potřeboval při výstavbě základny, a které se nacházely v mém nákladovém prostoru. To alespoň hlásala teorie i tisk. Mohl jsem se jen dohadovat, zda k tomu dojde, a nervovat se. Snažil jsem se tedy zabavit něčím jiným, ale i tak se mi následující čtyři dny nesnesitelně vlekly.

KAPITOLA 7

Konečně se ozval alarm a já si připadal tak uvolněný, jako by vše, co bylo třeba udělat, bylo již za mnou. Během nejbližších několika minut ze mne mohla být mrtvola, proměněná na atomy, ale nedělalo to na mne žádný dojem. Jižjsem nemusel čekat v nejistotě. Mohl a musel jsem jednat! Šlo jen o to. Pepe udělal to, co jsem chtěl. Byla jen jedna loď v galaxii, která z takové dálky mohla způsobit podobné výsledky na zaměřovačích jachty. Blížila se rychle, nepochybně s rezervním pohonem, a můj detektor podával stále strašlivější údaje. Vypnul jsem ho a soustředil se na rádio, které již delší dobu hlásilo spojení. Sotva jsem je zapnul, reproduktor zavibroval:
„…že jsi zaměřen děly válečné lodi! Nesnaž se utíkat, posílat jakékoli signály, ani se nepokoušej začínat nějakou jinou akci…“
„Kdo to mluví - a co k čertu chcete?“ zavolal jsem do mikrofonu. Obrazovka byla zapnutá, takže mne mohli obdivovat v plné kráse, i s přepychem, ve kterém jsem přebýval. Nemohli obdivovat jen mé ruce. Z druhé strany nebyl žádný obraz, což mi jen ulehčovalo mou roli. Hrál jsem před neviditelným publikem.
„To, kdo jsme, nemá nejmenší význam. „Prostě dělej to, co ti přikážeme,“ ozvalo se z reproduktoru, pokud chceš zůstat naživu. Odstup od řídícího pultu, zachytíme tě sami. Pak dělej přesně to, co řeknu.“
Téměř současně jsem uslyšel charakteristické cvaknutí magnetických úchytů a má jachta se začala bokem přibližovat k mase obrněnce. Dovolil jsem svým očím vytřeštit se strachy a panicky se rozhlédnout po neexistující možnosti útěku. Při té příležitosti prohlédly vnější obrazovky. Jachta vnikala do přistávací komory. Stiskl jsem jisté tlačítko a malý černý robot vyrazil vykonat svůj úkol.

„Teď dovolte, abych vám něco řekl já,“ zavrčel jsem do mikrofonu a přestal hrát hysterického boháče. „Za prvé,

zopakuj u vaše vlastní slova. Poslouchejte rozkazy, jestli chcete zůstat naživu. Hned vám ukážu proč.“
Přepnul jsem obraz do strojovny a vypnul vše ostatní. Teď kombinézu. V ruce jsem měl připravenou kontrolní vysílačku a hovořil klidně do mikrofonu. Musí to jít bleskově. Než se vzpamatují ze šoku, musí si myslet, že vězím u řídícího panelu. To je základ úspěchu.
„To, co vidíte, je strojovna,“ oznámil jsem jim. „Devadesátosm procent zde vytvářené energie je napojeno na elektromagnety spojovacího uzlu, takže pokus o oddělení našich lodí je dost obtížný úkol. Pro svoji dobrotu vám radím, abyste se o to nepokoušeli.“

Byl jsem již ve skafandru a hlas byl přenášen z mého mikrofonu transmiterem do jejich rádia. Vběhl jsem do spojovací komory, pozoruje současně monitor vysílačky. Obraz se změnil.
„Nyní vidíte vodíkovou bombu. Je odjištěna a exploze je pozdržena spojenými magnetickými poli našich lodí. Doufám, že vám nemusím říkat, co se stane, jestliže to pole zmizí.“ Stál jsem v průchodu, jedním okem zíral na obrazovku a druhým na otvírající se dveře. „A tohle je druhá bombička, umístěná ve spojovací komoře. Každý pokus o násilný vstup na palubu mé jachty způsobí výbuch.“
„Co chceš?“ Pepemu se hlas nejspíš vrátil až teď. Dalo se to poznat podle jeho chraptivého tónu.
„Chci si popovídat a dohodnout jistý obchod, výhodný pro obě strany. Dovolte mi ale, abych vám nejdřív ukázal ostatní bomby, abyste nepřišli na nějaký nesprávný způsob, jak přistupovat k naší spolupráci.“
Jistěže jsem jim vše ukázal. Program byl vymyšlen takovým způsobem, aby si je prohlédli v každém případě. Pokračoval jsem v řečnění o tom, co a kdy která z nich dovede, a přidal k tomu několik zajímavostí o palubní výzbroji. Mezitím jsem se blížil vzduchoprázdnem k jejich havarijní nákladové komoře. Jak jsem očekával a jak ukazovaly plány, nebyly v ní žádné veselé alarmy ani pasti. Podle mého přesvědčení byly v hlavní komoře určitě přinejmenším ty první.
„Dobrá, dobrá… Věřím ti na slovo, že jsi létající bomba. Tak si přestaň hrát na reportéra a řekni, o co ti jde.“
Tentokrát odpověď nedostal, protože jsem se hnal chodbou s vypnutým mikrofonem a lapal po dechu. Jestliže byly plány správné, tak se přede mnou nacházely dveře do jejich řídící kabiny. Vrazil jsem tam se zbraní v ruce a namířil přesně na jeho týl. Oba, on i Angelina, zírali na obrazovku.
„Konec zábavy. Pomalu vstaňte a držte ruce tak, abych je viděl.“

„Co tím myslíš?“ podivil se Pepe, hledě na obrazovku. Dívka zareagovala první. Pomalu se obrátila a zahlédla mě. „On je tady!“
Oba nevěřili a nechápavě na mě zírali.
„Jsi zatčen. Tvoje přítelkyně také,“ prohlásil jsem.
Angelininy oči vylezly z důlků a ona sama se sesunula na podlahu. Opravdové nebo předstírané selhání, nezajímalo mě to. Ústí hlavně mé pětasedmdesátky neopouštělo Pepeho hlavu po dobu, kdy pomalu zvedal dívku z podlahy a přenášel na pohovku, stojící u stěny.
„Co… co se bude dít teď?“ vykoktal.
Jeho čelisti cvakaly a vsadil bych se, že jsem viděl v jeho očích slzy. Nijak mi to nevadilo. Pořád jsem ještě měl před očima zmrzlé zbytky toho, co bylo před útokem posádkou zásobovací stanice. Pepe klesl do křesla, aniž se dočkal odpovědi.
„Udělají mi něco?“ zeptala se Angelina. Její oči byly nyní doširoka otevřeny.
„Nemám nejmenší tušení,“ řekl jsem. Byla to ostatně pravda. „O tom rozhodne soud.“
„Ale on mě přinutil, abych to dělala,“ vypískla.
Byla mladá, tmavovlasá a krásná. Slzy to jen zvýrazňovaly. Pepe ukryl tvář v dlaních. Jeho ramena se otřásla.
„Seď klidně,“ varoval jsem ho. „Slzičkám nevěřím. Letí sem několik křižníků Flotily. Poplach se zapojil před minutou a jsem si jist, že nebude trvat dlouho, a…“
„Nedovol jim, aby mne odvezli!“ Angelina byla na nohou. Zády se opírala o stěnu. „Zavřou mě do vězení, budou se mi hrabat v mozku.“
Opřená křečovitě o stěnu, posouvala se do nejbližšího rohu. Obrátil jsem pozornost na jejího partnera. Nechtěl jsem být nemile překvapen.
„Nemůžu nic udělat,“ řekl jsem jemně a podíval se na ni. Pepe seděl klidně a za Angelinou se právě zavíraly dveře, ukryté ve zdi.
„Nezkoušej…!“ můj výkřik splynul s výstřelem.
Ve dveřích se objevila elegantní díra. Mohl bych jí prostrčit hlavu ve skafandru.
Pepe ze sebe vyrazil podivný zvuk a opět na sebe obrátil mou pozornost. Seděl nyní vzpřímeně a jeho tvář byla mokrá od slz. Měl jsem pravdu, že se mi ty jeho slzy nezdály být pravdivé. Jen mne vůbec nenapadla možnost, že to jsou slzy smíchu. Pepe se zalykal v dalším záchvatu smíchu.
„Tebe taky dostala,“ vysoukal ze sebe nakonec. „Ubohá malá Angelina.“
„O čem to mluvíš?“
„Ještě jsi to nepochopil? To, co ti řekla, byla čistá pravda. S jednou malinkou změnou. Celý ten nápad - stavba, krádež, i útok - byl její. Dostala mě do toho tak, že si se mnou hrála jako kočka s myší. Zamiloval jsem se do ní. Nenáviděl jsem se a byl přitom současně šťastný. Teď jsem rád, že to už skončilo., Zdálo se mi, že to nevydržím, když ze sebe začala dělat tu nevinnou idiotku, ale jakžtakž se mi to podařilo!“ Úplně se už uklidnil.
Něco studeného mi vlezlo na záda.
„Lžeš!“ Ani okamžik jsem tomu nevěřil.
„Je mi líto, ale je to tak. Tví kumpáni rozeberou můj mozek na prvočinitele, takže nemám proč si vymýšlet.“

„Prohlédneme loď. Nadlouho se neukryje.“

„Nebude muset. V jedné z komor máme rychlou šalupu. Či spíš jsme měli,“ dodal.
Oba jsme pocítili lehkou vibraci podlahy.
„Flotila ji chytí.“ Konstatoval jsem to s větší jistotou, než mi dovolovala fakta.
„Možná. Ale udělal jsem pro ni to, co jsem jí dlužil. A je mi jedno, zda to někdy ocení!“
Po celou tu dobu jsem ho držel na mušce. Až do příletu chlapců z Flotily se žádný z nás ani nepohnul, ani nepromluvil. Pak už byl konec. Oni měli svého obrněnce, ale ani já, ani Pepe, ani nikdo jiný nedostal Angelinu. Nevyčítal jsem si to. Jestliže pronikla prstencem Flotily, tak by si to měli vyčítat oni. Já udělal to, co bylo třeba. Jen mě to jaksi netěšilo. Měl jsem pocit, že mé účty s Angelinou nebyly vyřízeny.

KAPITOLA 8

Život by byl mnohem jednodušší, kdyby se mé tušení ukázalo být falešné. Nemohl jsem obviňovat Flotilu z toho, že je Angelina vyšplouchla - nebyli ani první, ani poslední, kdo podcenil hlavinku, skrývající se za těma dojemnýma očima. Nemohl jsem vinit ani sebe. Po mém prvním omylu, kdy jsem nechal Angelinu proklouznout, jsem se snažil neudělat další. To, co řekl Pepe, bylo pravděpodobné, ale stejně tak to mohlo být vymyšleno pro oslabení mé pozornosti. Zůstal jsem tedy na místě se svou pistolí, namířenou mezi jeho oči a s prstem na spoušti. Zůstal jsem tak, dokud se na palubě neobjevil pluk kosmických mariňáků a nepřevzal ho do své péče. Sotva ta radostná událost nastala, vyhlásil jsem alarm s použitím zvláštních bezpečnostních priorit. Než ho potvrdily všechny jednotky, šalupa se objevila na monitorech. Oddechl jsem si úlevou. Jestliže mozkem celé operace byla Angelina, tak bych ji neměl nechat proklouznout. Ona, Pepe a obrněnec byli ten nejsprávnější dárek pro Inskippa. Neměla šanci utéct, s loděmi svírajícími ji ze všech stran. Flotila v tom měla dostatečnou praxi, takže bylo jen otázkou času, kdy ji čapnou. Přes mariňáky jsem se vrátil na palubu luxusní jachty, nalil jsem si pořádnou sklenici skotské (ve skutečnosti byla vyrobena ne blíž než dvacet světelných let od Země) a zapálil dlouhý doutník. Pohodlně jsem seděl před obrazovkou a sledoval uchvacující představení, jakým bylo stíhání zoufale unikající šalupy.
Angelina musela být modrozelená od těch patnáctinásobných přetížení, ale i tak ji nepustili ani na krok. Dívčino chycení bylo jen otázkou času. Jen si nikdo tehdy neuvědomoval, jak dalece je důležitý právě ten čas. Pochopili jsme to teprve tehdy, když se útočná jednotka dostala na palubu šalupy.
Jistě, loď byla prázdná.
Trvalo celých deset dní, než se zjistilo, co se vlastně odehrálo. Bylo to geniální a současně odporné. I bez názoru psychiatrů, kteří potvrdili každé Pepeho slovo, bych ty metody poznal všude. Angelina byla po celou dobu krok před námi. Když se její šalupa odpojila od obrněnce, dívku ani na okamžik nenapadlo pokusit se o sebevražedný plán útěku v ní. Místo toho se na plný výkon vyřítila k nejbližšímu stíhači. Jeho posádka, tucet chlapů, neměla samozřejmě ani ponětí, co se stalo na palubě obrněnce. Všeobecný poplach ještě nebyl vyhlášen. Kdybych tehdy věděl to, co vím nyní, udělal bych to okamžitě, jak se za dívkou zavřely dveře. Možná by to neznamenalo její zajetí, ale zachránilo by to život dvanácti lidem. Nikdy se nedozvím, jakou pohádku jim napovídala. Nejspíše o zuřivé bitvě na obrněnci a o svém útěku, protože se jako nevinné rukojmí pirátů chtěla zachránit. Stačí, že ji pustili dovnitř jako hosta. To je všechno. Pět jich zemřelo okamžitě, ostatní byli zastřeleni. Dozvěděli jsme se o tom, když byl objeven stíhač vznášející se zhruba dvanáct parseků od místa akce. Po tom, co již udělala, se zbytek ukázal být dětsky jednoduchý. Naprogramovala šalupu, vystřelila ji, zmizela ve všeobecném zmatku a ukradla poté nějakou jinou loď. Bylo zcela neznámo, co to bylo za loď a co se s ní stalo. Již na základně jsem se snažil všechno vysvětlit Inskippovi, který poslouchal a projevoval přitom zájem jako leklá ryba.
„Nedalo se to předvídat,“ konstatoval jsem. „Přivezl jsem ti tvého obrněnce i toho mizeru. Ať odpočívá v pokoji, bez ohledu na to, jaká je ta jeho nová osobnost. Přiznávám, že mne Angelina převezla a utekla. Mnohem větší pitomce ale udělala z chlapců ve Flotile!“
„Proč se tak nervuješ?“ zeptal se chladně Inskipp. „Pokud vím, nikdo tě nikdy nevinil z nesplnění úkolu. Dokonce se na tebe nikdo ani křivě nepodíval. Jsi hrdina a mluvíš, jako kdybys měl výčitky svědomí. Byla to pěkná práce. Velká práce… na první úkol, to…“
„Tvoje také,“ skočil jsem mu do řeči. „Dáváš mi na vědomí, jaká byla, tak subtilním způsobem, jako například když držíš poblíž toho paviána a…“ Ukázal jsem na váženého Pepeho Nera, který seděl u sousedního stolku a bezmyšlenkovitě cosi žvýkal. Měl již novou osobnost, ale jeho vzhled byl spojen s jistými nepříjemnými chvílemi mého života.
„Doktůrkové vykombinovali nějakou novou teorii osobnosti,“ informoval mě Inskipp. „Proto ho tu držíme pod dohledem. Jestli jeho kriminální touhy vylezou na povrch, tak se za ním nebudeme muset pachtit po celé galaxii. Navíc by se nám mohl potom hodit. Vadí ti?“
„On ne. Po tom masakru, jaký způsobil společně s tou svou úchylnou kočičkou, bys z něj podle mě klidně mohl udělat hamburger. Jenže ta tvář, která mi pořád leze před oči, mi připomíná, že Angelina je na svobodě a určitě v té své sličné hlavičce něco plánuje. Chci ji mít!“
„Nedostaneš ji!“ odpověděl. „Prosil jsi mě a já ti už řekl, proč za ní nepojedeš. Změňme téma.“
„Ale mohl bych…“
„Mohl bys co? Každý policajt v galaxii má její popis a doposud největší hon na člověka stále trvá. Myslíš, že ty sám jsi lepší než celé galaktické policejní síly?“
„Myslím, že ne. Takže k čertu s tím vším.“ Odstrčil jsem talíř a vstal s takovým klidem, jaký jsem jen ze sebe dokázal

vykřesat. „Jdu srovnat rovnováhu tekutin v organismu a vyplakat se do polštáře.“
„To bude nejlepší. A zapomeň na Angelinu. Ukaž se v mé kanceláři zítra v 09:00 a bylo by lepší, kdybys přišel již vyplakaný.“
„Otroctví a necitelnost,“ vyjekl jsem a zmizel ve dveřích na chodbě, vedoucí do kabin.
Sotva se mi Inskipp, sedící v jídelně, ztratil z očí, zamířil jsem na kosmodrom. Bylo to něco, co jsem se naučil od Angeliny. Jakmile dostanete nápad, musíte ho provést okamžitě, než začnou ostatní přemýšlet a analyzovat vaše činy. Pustil jsem se do hry proti jedinému člověku, jakého jsem doposud poznal, který by mohl s čistým svědomím prohlásit, že mě dostal. Všechno, co jsem od Inskippa potřeboval, byla chvíle, než se začne zabývat mou neočekávanou reakcí a ukončením rozhovoru. Byla pravda, že jsem měl v úmyslu dokončit to, co jsem začal. Jenže jsme na tohle téma mohli mít odlišný názor. A jen tento fakt, či spíše jeho důsledky, způsoboval, že se mi ježily vlasy na hlavě. V kabině se mi povalovalo několik drobností a hotovost, což bych mohl potřebovat během cesty. Raději jsem se rozhodl je nebrat, ale jen zvětšit co nejvíc vzdálenost mezi mnou a Inskippem.

Mechanik s doprovodným robotem právě dokončili prohlídku jednoho z kluzáků, stojících na startovací rampě. Přistoupil jsem k němu a použil svůj oficiální tón.
„To je moje loď?“
„Ne, pane. Je pro agenta Nielsena. Právě sem jde.“
„Věčné kontroly. Dokonce i při startu.“ Zakroutil jsem hlavou.
„Nová práce, Jimmy?“ zeptal se mě přicházející Ove. Přikývl jsem a počkal, až mechanik zmizí v nějakém koutě.
„Pořád to samé. A co tvé úspěchy v tenise?“ zvedl jsem ruku a chytil imaginární raketu.
„Stále lepší,“ prohodil, dívaje se na loď.“Naučím tě nový úder,“ řekl jsem a spustil ruku. Rána ho zasáhla do šíje a okamžitě zbavila vědomí. Bezhlasně se skácel. Já ho chytil, ještě než stačil upadnout, a opatrně jsem ho uložil v nejbližším temném koutě. Přitom ho opustila kazeta s kurzem.
Dříve, než se mechanik znovu objevil v dohledu, byl jsem již vevnitř a vstupy byly důkladně zajištěny. Vsunul jsem kazetu do počítače. Než se konečně rozsvítilo zelené světélko povolení ke startu, měl jsem dojem, že uplynuly celé věky. (Ve skutečnosti jsem se stěží stačil zpotit.) Zatím skvělé.
Sotva skončilo přetížení, způsobené startem, vyskočil jsem z křesla a zaútočil šroubovákem na kontrolní panel. Pod ním byla, jako vždy, souprava, umožňující dálkové řízení lodi. Zjistil jsem to během jednoho z prvních letů, když mne stroj nechtěl poslouchat. Přeřízl jsem kabely vstupů i napájení a vrhl se do strojovny. Možná jsem příliš podezřívavý a mám příliš špatné mínění, o lidstvu nebo jen o Inskippovi, který má svůj úhel pohledu na většinu záležitostí. Někdo, kdo více důvěřuje lidem, by nechal v motoru zamontovanou sebevražednou bombu. Je určena k likvidaci lodě pro případ, že by se měla dostat do nepovolaných rukou. Nemyslel jsem si, že by ji Inskipp použil z jiných důvodů, ale jsem starý preventista s vysoko rozvinutým pudem sebezáchovy. Ten blok bermedexu tvoří tak integrální část motoru, že ho není možno odstranit bez zničení pohonu. Dá se ale odpojit zápalník. Ztratil jsem všechny nehty, než se toto stalo skutečností a zápalník zůstal viset na dvou kabelech. O chvíli později došlo k výbuchu s hlasitým buchnutím a hromadou černého kouře. S podivným klidem jsem pohlédl černým mrakem na místo, kde ještě před chvílí byl zápalník. Mohlo to poslat celou loď k čertu!
„Inskippe,“ ozval jsem se, ale moje hrdlo bylo tak suché, že se z něho dostalo stěží zasípání. Musel jsem začít ještě jednou: „Inskippe. Dostal jsem tvou zprávu. Myslel sis, že mi dáváš výpověď. Místo toho přijmi moji rezignaci na místo ve Speciálním sboru!“

KAPITOLA 9

Nejvýraznější z mých pocitů byla úleva. Úleva, že jsem zůstal sice sám, ale cokoli udělám, bude záležet jen na mně. Zapnul jsem dálkové řízení a zvolil první kurz, který mi přišel pod ruku. Beztak to nemělo sebemenší význam, protože jsem ho mohl kdykoli změnit. Jen kdybych věděl, kam mám vlastně letět. Nebylo nejmenších pochyb, že letím hledat Angelinu. Tedy vykonávám práci Sboru. Jenže mi to bylo jedno. Od okamžiku útěku to přestal být úkol a začal fungovat jako má čistě soukromá záležitost. Takové věci se Jimovi DiGrizovi nedělají beztrestně.
Nebylo mi jasné, co udělám s Angelinou, až ji chytím. S největší pravděpodobností ji budu muset předat Sboru. Takoví jako ona vytvářejí lidem z mé branže špatnou pověst. To je ale problém na později. Nejdřív ji musím chytit a k tomu je nezbytné mít plán. Pustil jsem se tedy do práce, počínaje shromážděním vědeckých pomůcek. Po jednu strašlivou chvíli jsem si již myslel, že na lodi nejsou doutníky. Nakonec ale obslužný automat dodal krabičku, vyhrabanou z nějakého tmavého koutu. Nebyly nejlepší, jenže horší by byla jejich absence. Co se týče toho ostatního, Nielsen vždy dával přednost vzácným druhům speciálního akvavitu, proti kterému jsem vůbec nic neměl. Lokl jsem si životabudiče, zapálil si doutník a pohroužil se do rozjímání.

Především bylo nezbytné postavit se na její místo, a to ve chvíli útěku. Mohl bych si pomoci, kdybych se tam objevil osobně, ale nebylo by to moudré. S jistotou se dalo předpokládat, že tam krouží nejméně jeden křižník Flotily s nadšenými kovboji u spouští. A krom toho byly pro řešení takovýchto problémů sestrojeny počítače.
Nacpal jsem tedy do jednoho všechny souřadnice onoho místa a požádalo vyjmenování nejbližších planetárních soustav. Computer se pyšnil velkým blokem paměti a solidní rychlostí, takže po třinácti vteřinách začal s radostným bzukotem představovat údaje. Můj zájem vzbudil první tucet soustav. Pak se objevily vzdálenosti, které se nedaly brát

vážně. Tím také skončila účast computeru v celém představení.
Nyní jsem musel začít přemýšlet jako Angelina. Musel jsem se stát stejně jako ona stíhaným a opravdu spěchajícím vrahem, který po sobě zanechal dvanáct mrtvol a navíc byl ze všech stran obklíčen nepřáteli. Ano. Musela odtud rychle zmizet. Nepochybně měla tehdy na obrazovce computeru před sebou ten samý seznam a musela se pro něco rozhodnout. Odpověď byla poměrně jednoduchá. Dvě nejbližší soustavy byly ve stejném kvadrantu, vzdáleny od sebe sotva patnáct stupňů. Třetí byla na opačné straně a to v dvojnásobné vzdálenosti. Takže něco z toho. Musela někde vyměnit loď a ukrýt se. Křižník určitě opustila, protože za prvé na sebe přitahoval pozornost jako jednotka Flotily, a za druhé měl na palubě solidní komplet nebožtíků, což není zvykem ani v armádě. V tomto okamžiku musely být moje šedé mozkové buňky podepřeny novou dávkou životabudiče a čerstvým doutníkem. Pokračoval jsem posilněn po konzumaci. Takže musela změnit dopravní prostředek a ukrýt se na nějaké planetě. V prostoru jí hrozilo neustálé nebezpečí a na planetě se dá snadno zmizet v davu. Potřebovala čas a možnost změny osobnosti. Jakmile jsem zkontroloval planety ve dvou blízkých soustavách, cíl byl jasný. Planeta s barbarsky znějícím názvem Freibur.
Sice existovalo ještě půltuctu planet, všechny obydlené, ale pochyboval jsem, že by se jí mohly zamlouvat. Buďto byly tak slabě obydlené, že se každý cizinec stával okamžitě senzací, o které věděla celá vesnice, nebo byly tak uspořádány, že improvizace úkrytu se zdála být nemožná. Freibur tyto problémy neměl. V Lize, byl zatím sotva dvě stě let a prožíval právě další období šťastného chaosu. Totální míchanice starého a nového, tedy kultury před kontaktem a civilizace po kontaktu. To je ideální místo na přečkání, a to nenápadné, celého období vytváření nové osobnosti.
Když jsem došel k tomuto závěru, dopřál jsem si za odměnu další porci akvavitu, na což láhev odpověděla ukázáním svého dna, a já úsměvem. Spravila se mi nálada. Celá tahle zábava byla něco víc než jen myšlenkové cvičení. Ocitl jsem se přece v podobné situaci jako ona. Záležitost se zápalníkem mi dávala jasně najevo, kolik důležitosti Sbor připisuje svým jednotkám. O posádce ani nemluvě. Takže Freibur vyhovoval ideálně i mně. Po konstatování tohoto faktu jsem upadl do hlubokého spánku.
Když jsem se probudil, byl právě čas na to, abych vystoupil z podprostoru a upřesnil kurz. Vyskytovala se zde ale ještě jedna drobnost.
Vlny, vyslané během nadsvětelné cesty nikam nedorazí. Projevuje se přitom ale jiný, mnohem zajímavější jev. Signál, vyslaný na jedné vlnové délce, se objevuje na všech a vyvolává dojem, jakoby se odrážel od nějaké neviditelné překážky. Obvykle se to bere jako jistá fyzikální zajímavost. V jiných situacích je to ideální způsob, jak zjistit, zda loď náhodou nemá nějakou tajnou vysílačku. Pro někoho takového jako jsem já, tedy osobu, která zná mnoho akcí Sboru, to nebylo nic divného. Sbor sám to bral jako tu nejsamozřejmější ochranu. Neměl jsem ovšem ani nejmenší chuť vyjít z podprostoru s křižníkem na krku. Vysílačku jsem samozřejmě měl. I protentokrát jsem mohl konstatovat, že Inskipp nezklamal mé naděje. Po půlhodině hledání jsem ji našel v panelu antény. Naštěstí jen jednu. Nyní mohl začít vlastní let!
Volný čas jsem využil na prohlídku vybavení a kompletaci sbírky nejpotřebnějších věcí, které se mohly hodit do budoucna. Rovněž jsem změnil svůj vzhled, což mi přineslo mnoho potěšení. S dalším doutníkem v ústech, rozvalený před obrazovkami, mohl jsem na sebe pohlédnout se sebeuspokojením. Odrážel se v nich znovu ten starý James DiGriz. Cítil jsem se jako starý veterán, vracející se do ringu. Pak jsem zavyl, nadával si jako největší hlupák a okamžitě ze sebe všechno strhl. Inskipp znal tenhle převlek stejně dobře jako já. Byl bych překvapen, kdyby mě nehledali v téhle podobě stejně usilovně jako v mé vlastní. Podruhé jsem začal přemýšlet a vytvořil nakonec osobu možná méně malebnou, ale zato zcela neznámou. Jednoduché kosmeticko-chemické procedury mne nezměnily natolik, abych musel zírat na cizí hubu, vyvalující na mě oči ze zrcadla. Bylo to ale dost na to, abych se vyhnul každému z existujících popisů. Krom toho, čím složitější je převlek, tím obtížněji se dá udržet v terénu. Freibur byl i bez toho velká neznámá a neměl jsem ani tu nejmenší ochotu starat se o cokoli jiného mimo hledání Angeliny.
Dva dny, zbývající do konce cesty, mi zabrala výroba malé zásoby plynových granátů, jehlových pistolí a univerzálního kompletu planžet, tedy normálních pomůcek. Když zvonek oznámil konec cesty, zbylo mi jen uklidit ze stolu a vydat se do řídící kabiny.
Jediné město na planetě, jež mělo kosmodrom, byl Freiburbad, který se rozrostl na břehu dosti velikého jezera, představujícího zde jediný zdroj čisté vody. Při pohledu na něj jsem dostal najednou obrovskou chuť na koupel. Byl to určitě dobrý nápad. Přivedl mě totiž k zaparkování mé lodi na dně jezera. Představovalo to samé výhody. Nejen že nebyla vidět, ale navíc byla při ruce. Proběhlo to jednoduše. Přiblížil jsem se k planetě z opačné strany a pak jsem hlídal, aby bylo mezi mnou a městem stále nějaké horské pásmo. Takhle jsem doletěl k jezeru. K hladině proběhlo přibližování již po setmění a to co nejrychleji. Pokud mne i tak zachytil nějaký radar, naprostá absence jakékoli reakce poukazovala na to, že místní letová kontrola se o takové drobnosti nezajímá. Navíc se rozpoutala bouře, maskující celé představení jako na zavolanou. Nedaleko od břehu byla docela velká trhlina ve dnu. Rozhodl jsem se v ní zaparkovat. Všechny nezbytnosti skončily v hermetickém pytli, připevněném na mé kombinéze a já vyrazil ke břehu. Spíše má představivost než sluch mi oznamovala, jak se loď hrouží do vody.
Plavat ve skafandru je stejně snadné jako milovat se ve stavu beztíže. Na břeh jsem se dostal ovšem ve stavu absolutního vyčerpání. Když jsem se vyhrabal z vody a svlékl ze sebe skafandr, dopřál jsem si skutečně velké zadostiučinění, protože jsem ho spálil v ohni tří bombiček termitu, Hustý déšť rychle smazal všechny stopy a soudě podle ticha a klidu, nikdo neviděl tu záři. Zabalil jsem se do nepromokavého spacího pytle a toužebně očekával ráno.

Někdy během noci jsem si musel trochu schrupnout, protože když jsem se probral, bylo již světlo. Cosi bylo ve velkém nepořádku, a než jsem si stačil uvědomit co, byl jsem probuzen pronikavým hlasem:
„Jdeš do Freiburbadu? Určitě, kam jinam bys odtud mohl jít? Já taky. Mám loď. Starou, ale dobrou. Vstávej…“
Hlas pokračoval, ale já ho neposlouchal. Častoval jsem se těmi nejhoršími nadávkami, že jsem byl zaskočen tímhle

dlouhohrajícím budíkem. Naštěstí jen jedním domorodcem, cestujícím po okraj naloženou lodí. Mohl by to být ale přece stejně dobře někdo jiný. Například moje Angelina. Jeho čelisti se nepřestávaly pohybovat. Já měl mezitím čas urovnat si své otupělé myšlenky a prohlédnout si ho. Měl rozcuchané vousy, které mu trčely na všechny světové strany, a tmavé oči, ukryté pod nejpodivnější pokrývkou hlavy, jakou jsem kdy viděl. Zatímco se nadechoval, využil jsem tuto přestávku, rychle souhlasil s jeho nabídkou a nainstaloval se do člunu.
Po celou dobu má ruka svírala pažbu pětasedmdesátky, ale ukázalo se, že je to ničím neodůvodněná opatrnost. Zug, pokud jsem dobře porozuměl jeho jménu, prohozenému během uvítacího monologu, již beze slova spustil motor a vyrazili jsme. Jako motor mu sloužil silně omlácený atomový ohřívač. Nemotorná, ale solidní věc bez pohyblivých částí. Ponořovalo se to do vody, voda se ohřívala a byla vytlačována rovněž ponořeným trychtýřem. Hluk představoval přibližně pět decibelů, což dokonale vysvětlovalo, proč jsem ho neuslyšel dřív.
Až doposud vše vypadalo normálně. Přesto jsem si držel bouchačku u ruky. Obyčejná opatrnost při setkání s neznámým. Potoky slov, které ze sebe chrlil, po mně stékaly a pomalu jsem začínal chápat, odkud se to bere. Byl to lovec. Po měsících samoty se vracel do města s kůžemi. První lidská tvář, jakou potkal, mu musela udělat takovou radost, že ji stále projevoval. Náhoda způsobila, že to byla moje tvář. Nepřerušoval jsem to představení krasomluvy, protože bez otázek říkal vše, co jsem potřeboval vědět, a ušetřil mi tím spoustu problémů, spojených s mou misí.
Nejvíce jsem se obával svého oblečení. Vybral jsem si jednodílnou kombinézu se standardními parametry. Můžete je vidět všude v galaxii, ale nemohl jsem přece vědět, jestli to všude platí i tady. Ukázalo se že ano. Zug o ni totiž neprojevil sebemenší zájem. Nakonec, při jeho oblečení byla vrcholem normálnosti a opravdu nebila do očí. Kabát si ušil nejspíš sám, používaje k tomu kůže z nějakých zdejších purpurově černých zvířátek. Muselo to vypadat docela dobře, než to ovšem poznalo zblízka oheň a tuk. I nyní to ještě působilo úžasně. Kalhoty a boty nebyly tak šokující. Nepochybně masová produkce. Celek ovšem tvořil velmi malebný obrázek. Soudě podle Zugovy výbavy, moje představy o Freiburu byly shodné se skutečností. Typická směs různých epoch. Elektrostatická karabina ležela na kuši se svazkem ocelových šípů. Typický obrázek. Majitel těchhle nezvyklých předmětů určitě používal obojí se stejnou obratností.

Do Freiburbadu jsme se dostali před polednem. Zug dával přednost hovoru před poslouchánim, takže se spokojil jen s několika stručnými poznámkami z mé strany. S radostí zato využil mé koncentráty. Odvděčil se lahví jakéhosi vína domácí výroby. Ochutnávka na mne zapůsobila nezapomenutelným dojmem. Hrdlo i žaludek ohlásily, že je někdo přejel ocelovým pilníkem a následně polil kyselinou. Tento nepřirozený pocit ustoupil po několika dalších doušcích a tak nám cesta uplynula ve velmi milé náladě. Při uvazování jsme málem potopili loď, což se nám zdálo být tak zábavné, že jsme se smáli až k slzám. Dává to jistý obrázek o stavu našeho ducha. Po bratrském rozloučení jsem zamířil do nejbližšího parku, kde jsem usedl na lavičku a čekal, až se mým myšlenkám vrátí jejich normální jas.
Architektura byla založena na veselé skládačce z plastiku, kamene a betonu. Všechno vyrůstalo bez ladu a skladu a lidé, kteří po tom, pod tím, i nad tím procházeli, tvořili ještě barevnější mozaiku. Všímal jsem si jich mnohem víc než oni mě. Bylo tedy vše v pořádku.
Po chvíli se u mě objevil motorizovaný informer. Dal jsem mu kredity a koupil noviny, načež mi vyměnil ještě několik kreditů za freiburské gildeny. Rozhodně ve zlodějském kurzu. Alespoň by se tomu tak říkalo, kdybych ten stroj programoval já. Všechny novinky se ukázaly být triviální a nedůležité. Mnohem zajímavější se zdály být reklamy. Prohlédl jsem seznam hotelů a porovnal nabízené výhody s cenami. A právě to způsobilo, že jsem se začal současně potit a třást. Zděsil jsem se a propadl málem panice. Po měsíci pobytu na té straně barikády, za kterou se okopávalo právo, začínám viditelně myslet jako poctivý občan! Jak snadno ztrácí člověk návyky celého svého života…
„Jsi kriminálník," zavrčel jsem skrze zaťaté zuby a plivl na cedulku, hlásající NEPLIVAT! „Nenávidíš zákon a je ti bez něj fajn. Jsi zákon sám pro sebe a navíc jsi nejpoctivější člověk v galaxii. Neporušuješ žádné zákony, protože je sám tvoříš a měníš, kdykoli se ti zachce."
To vše byla svatá pravda, a pomyslel jsem na sebe s nenávistí kvůli tomu opomenutí. Krátké období poctivosti, které jsem podlehl ve Sboru, málem zničilo mé nejlepší antispolečenské návyky.
„Seš parchant!" zařval jsem a uvedl tak do viditelného zděšení právě mne míjející dívku. Abych ji ujistil v přesvědčení o dokonalosti jejího sluchového aparátu, ohavně jsem se zašklebil. Bleskově utekla. Já také, ale na druhou stranu. Už je mi líp, konstatoval jsem v duchu a vydal se hledat možnosti konání zla. Musel jsem obnovit své nitro, než se pustím do Angeliny!
Ani nebylo třeba hledat. Příležitost mi sama padla do rukou. Za deset minut mi byl znám můj cíl. Co bylo třeba, jsem měl u sebe. Dalo se tedy přikročit k dílu bez meškání. Umístil jsem po kapsách správné potřeby a batoh ukryl v automatu na nádraží. Můj první cíl na Freiburu byl jako sen. Tři východy, čtyři strážníci a rozkošný dav klientů. Čtyři lidští strážníci! Žádná elektronika, žádné automaty. A přitom žádný normální příbytek tohoto druhu by neztrácel peníze na strážníky, když mohl za jednu desetinu jejich platu pořídit o celé nebe lepší mechanické zabezpečení.
Zatímco jsem stál ve frontě u pokladny, ve které rovněž seděl člověk, byl jsem skoro šťastný. Automatizované banky není o mnoho obtížnější rozpracovat, vyžadují ale jinou techniku. Taková směs lidí a jednoduchých strojů jako zde je ta nejjednodušší z možných variant.
„Vyměňte mi ligovou pětku za gildeny," oslovil jsem pokladního a položil před něj desetikreditovou minci.
„Ano, pane!" odpověděl, koukal na minci a zasunul ji do otvoru jakéhosi starobylého stroje. Když se rozsvítil nápis správná váha, podal mi svazek zdejší měny. Počítal jsem tu hromádku tak pomalu, jak to jen šlo, zatímco má desítka pronikala do trezoru. Když již bylo jisté, že je dostatečně daleko, stiskl jsem tlačítko kapesní vysílačky. Jediným slovem, hodícím se pro popis pozdějších událostí, je výraz krása. Protože to bylo krásné. Byla to jedna z těch událostí, které po sobě zanechávají milé a spokojené vzpomínky a skutečně se jeví jako chvíle štěstí, když si na ně po letech

vzpomeneme. Ta desetikreditová drobnost mne stála několik pořádných hodin práce, ovšem každá minuta námahy za ten efekt stála.
Minci jsem přeřízl, vydlabal, napěchoval bermedexem a umístil uvnitř elektronický zápalník, řízený rádiovým signálem. To vše samozřejmě v hranicích váhy, daných originálem.
Dutá rána, která se ozvala z propastných hlubin sejfu, byla důkazem efektivnosti mého kutilství. Poté následovala lavina třesku a skřípání a zadní stěna sálu, za kterou se nacházel sejf, praskla v půli. Z otvoru se vysypala lavina zlata a oblak a kouře. Posledním fíglem mého padělaného majetku bylo oživení bankovních automatů, pouze s tím rozdílem, že začaly fungovat obráceně. Z každého z nich se bleskově vysypaly mince. Déšť peněz padal na zhlouplé klienty. Byli ale rychlí. Bleskově se vzpamatovali a začali sbírat tu úrodu. Jejich radost ale netrvala dlouho. Tentýž signál totiž uvedl do chodu rozbušky plynových bomb a bezbarvý dým bez zápachu se začal šířit z bankovních košů na smetí, ve kterých jsem tyto hračky již předtím umístil.
Můj další patent. Jemná směs několika paralyzujících plynů, působící jako oslepující plyn na dobu přibližně tří hodin. Ignorován v tom zmatku, nasadil jsem si brýle a rozhlédl se, dýchaje pomocí filtrů v nose. Umožnilo mi to pohodlné trávení mého oběda. Vedlejší účinky působení této směsi způsobily, že všichni, klienti i obsluha, byli příliš zaujati sami sebou, než aby se starali o jiné.
To mi vyhovovalo.
Můj úředník kamsi zmizel, takže jsem prolezl okénkem do úředního oddělení a dostal se k hlavnímu zdroji. Ignoroval jsem drobné, válející se mi pod nohama, a soustředil se na nominály od tisíce nahoru. Během dvou minut byla má taška plná a já začal ustupovat.
Vnitřek se mezitím zaplnil kouřem z dalšího kompletu bomb, které začaly účinkovat s šedesátivteřinovým zpožděním. U dveří byl dým řidší, tak jsem ho umocnil několika granáty. Všechno fungovalo skvěle a shodně s plánem. Všechno s výjimkou jednoho idiota strážníka. Ve vlastních očích se musel vidět jako hrdina. Jeho zbytkové šedé buňky si zřejmě vydedukovaly, že něco není v pořádku, takže udělal co mohl, aby tomu zabránil. Lezl dokolečka a střílel naslepo kolem sebe. Byl to zázrak, že se mu až doposud nepodařilo nikoho zasáhnout. Vzal jsem mu zbraň a klepl ho do temene. Zklidnil se.
Dým znemožňoval komukoli zvenčí zorientovat se v situaci. Několik policajtů sice chtělo ukojit svou zvědavost, ale byli stejně bezradní jako všichni ostatní.
Zorganizoval jsem malý výlet mých oslepenců, sebral je dohromady poblíž východu, a když byl hlouček dostatečný, vyvedl to shromáždění ven. Předtím jsem samozřejmě sundal brýle a oči držel silně sevřené, dokud mne svěží poryv větru neujistil, že jsme mimo dosah mračna plynu.
Jakási místní dobrá duše, která postřehla slzy, stékající po mé tváři, mi pomohla vzdálit se od toho pandemonia. Vřele jsem poděkoval a rozloučili jsme se každý spokojen sám se sebou. Tak to alespoň vypadalo. Vše bylo prosté a jasné. Tak to vypadá vždy, když se dobře plánuje a nenecháte se unést hloupým rizikem.
Cítil jsem nyní v sobě tak bojového ducha, že se nalezení Angeliny zdálo být dětskou hračkou. Neexistovalo nic, co bych nedokázal udělat. Stále v tomtéž euforickém stavu jsem si pronajal pokoj v hotelu pro kosmonauty a soustředil se na využívání příjemností života. Tahle oblast jich umožňovala mnoho a já navštěvoval všechny lokály s velkou pečlivostí. V jednom jsem snědl steak, v jiném to byl drink. Jestliže Angelina prošla tímhle rajónem, a o tom pro mne nebylo nejmenších pochyb, tak po sobě musela zanechat nějakou stopu. Cítil jsem to v kostech.
„Objednáš dívce drink?“ zaslechl jsem hlas vedle sebe. Otočil jsem se po hlase.
Lehkými holkami všech typů a druhů se to tu jen hemžilo a přitom jejich počet stoupal tím více, jak míjelo odpoledne. Od počátku mého putování jsem odmítl již celkem úctyhodné množství nabídek. Tahle byla další. A byla pronesena jednou z těch lépe vypadajících a rozhodně lépe urostlých. Pozoroval jsem, jak se dívka vzdaluje k baru. Sukni měla krátkou a přiléhavou, a ke všemu ještě na bocích s velkými rozparky. Pod napjatou látkou se provokativně a oble pohybovaly její hýždě. Byly pěkným doplňkem dlouhých a štíhlých nohou. Došla k baru a vyšplhala na jednu ze sedaček, což mi dovolilo obdivovat vyšší partie jejího těla. Měla na sobě blůzičku z tenkých pásků jakési blyštivé hmoty, které byly svázány dohromady jen nahoře a zcela dole.
Každý pohyb způsoboval vznik a zánik škvír, kterými prosvítala opálená kůže. Vyvolávalo to omračující efekt. Moje oči urazily dlouhou cestu, začínaje u kolen a konče na tváři. Přitom jsem došel k názoru, že tvoří povedený doplněk. Zdála se být celkem atraktivní a jako by mi byla odněkud povědomá…
Ve stejném okamžiku mé srdce provedlo rychlý skok a já přirostl do křesla. Zdálo se to nemožné - ale byla to pravda. Byla to Angelina.

KAPITOLA 10

Přebarvila si vlasy a provedla pár jednoduchých a samozřejmých změn ve svém vzhledu. Právě tolik, aby nebyla poznatelná na základě popisu. Nikdy by se to ostatně nestalo, kdybych zde nebyl já. Já jediný jsem ji viděl a mluvil s ní a přitom věděl, s kým mám tu čest. Nejroztomilejším faktem v tom všem bylo to, že já ji dokázal identifikovat, ale ona neměla ani potuchy, kdo jsem já. Pravda, viděla mě stejně dlouho jako já ji, ale já měl tehdy na sobě kombinézu se spuštěným filtrem a ona měla na práci něco mnohem důležitějšího: Musela zachraňovat svou kůži.
Nejšťastnější den v mém životě nyní dosáhl svého apogea. Plavil jsem se v rozkoši na všechny možné způsoby. Tak všeobecně, Angelině patřilo mé velké uznání. Vybrala si za úkryt ideální místo. Nikdy by mě nenapadlo hledat ji mezi přístavními děvkami. Měla dost peněz na skoro každou choutku. Byla skvělá. Kdyby neměla ten úchylný sklon k zabíjení, byla by úžasná. Jaký skvělý pár bychom mohli vytvořit.

Moje srdce se opět prudce rozbušilo, když jsem si uvědomil, co se mi vlastně honí hlavou. Angelina byla přece neštěstí, řítící se na každého, kdo se ocitl v její blízkosti. Uvnitř krásného balení se skrýval neobyčejně inteligentní mozek s rozhodně úchylnými sklony. Nemohl jsem zapomenout na cestu, kterou za sebou vystlala mrtvolami a která mne k ní dovedla. Pro své vlastní bezpečí si musím pamatovat těla těch, kteří s ní prohráli, a ne její vlastní tělo. Zůstalo mi jen jedno: vzít Angelinu odtud a dovést ji do Sboru. V téhle chvíli nebyly důležité mé pocity k ní, ani to, zda jsou vzájemné.
Připojil jsem se k ní u baru a objednal dvě porce místního jedu na hmyz. Z obvyklé opatrnosti jsem změnil tón hlasu i přízvuk. Toho se Angelina naposlouchala dost, aby mne poznala okamžitě. Byl to můj jediný slabý bod.
„Napij se, holčičko," navrhl jsem a podal jí skleničku. „Pak půjdeme k tobě. Máme doufám kam jít?"
„Místo máme, ale máme ligovou pětku v tvrdý měně?"
„Samozřejmě," odpověděl jsem uraženě. „Myslíš, že mi to oblečení dali za mou krásu?"
„Nejsem špeluňka s placením po jídle," odpověděla s nádherným nedostatkem zájmu. „Zaplať, a pak půjdem."
Chytila moji pětku ve vzduchu, prohlédla ji, zvážila v dlani a schovala v kabelce. Pozoroval jsem ji se skutečnou spokojeností, která mohla být vzata jako obdiv k její osobě.
Hrála svoji roli ideálně, až do nejmenších podrobností. Teprve když se otočila a vyrazila k východu, vzpomněl jsem si, že to je obchod a ne příjemnost. Dopil jsem sklenku a pospíšil za Angelinou ke dveřím a za nimi do nitra tmavé aleje.
Jakmile jsme se ocitli venku, zdvojnásobil jsem ostražitost. Nebylo pravděpodobné, že by šla s každým klientem. Možná že se spojila s nějakým místním silákem, který dával narkózu doprovázejícím ji mužům pomocí plynové trubičky nebo něčeho stejně subtilního. Snad mne to napadlo ve spojení s mou vrozenou ostražitostí, ale ruku jsem držel na pažbě a pozorně se rozhlížel. Prošli jsme parkem, zahli do další ulice a vešli do jednoho z nejbližších domů. Nikdo za námi nešel, ani se k nám nepřiblížil. Dokonce nikdo ani nebyl v dohledu.
Když otevřela dveře do bytu, trochu jsem se uvolnil. Byl malý a obskurní, ale tyto vlastnosti aspoň vylučovaly přítomnost uvítací komise.
Angelina zamířila rovnou k posteli. Já přitom prověřil, zda je zámek důkladně zamčený.
Otočil jsem se k ní a ocitl se přímo před velkým a ohavným ústím hlavně pětasedmdesátky. Angelina ji svírala oběma rukama a mířila přímo na mě.
„Krucinál, co to je za dělo?!" zařval jsem a cítil, jak cosi studeného nepříjemně putuje po mém kříži. Měl jsem skutečně dobrou předtuchu.
Má ruka stále svírala pažbu, ale pokus o vytažení zbraně by se v této situaci rovnal okamžité sebevraždě.
„Mám v úmyslu tě zabít a ani kvůli tomu nemusím znát tvoje jméno," prohlásila s úsměvem. „Zasloužíš si to po tom, jak jsi zničil mé plány, spojené s obrněncem."
Stále ale nestřílela a úsměv na její tváři se rozjasnil, až vyjadřoval čistou a úplnou radost. Bylo vidět, že nekontrolovaná hra svalů ve tváři jí působí viditelné potěšení. Mně pro změnu pomalu docházelo, že jsem naletěl naprosto dokonale. Z lovce se stala zvěř. Ulovila mě přesně tam, kde chtěla, a navíc s vědomím, že proti tomu nedokážu vůbec nic udělat.
Angelina nakonec vyprskla, se smíchem vítaje můj objev. Přece jen byla umělkyně. Dovolila mi uvědomit si souvislosti a přesně v okamžiku, kdy jsem vše pochopil, stiskla spoušť. Ne jednou, ale pětkrát. A ještě konečný výstřel mezi oči.

KAPITOLA 11

Nebyla to přesně ztráta paměti, ale spíše druh otupení, způsobeného bolestí, která beze všech problémů vítězila nad mým vědomím. Dodatečný problém spočíval v tom, že jsem bohužel nemohl otevřít oči. Když se mi to nakonec podařilo, uviděl jsem otevřená ústa, která se nade mnou vznášela v jakési růžové substanci.
„Co se stalo?" zeptala se ústa.
„Právě jsem se chtěl zeptat na to samé…" Zaskočila mne slabost mého hlasu.
Když se mi alespoň částečně vrátila schopnost vidět, ústa se ukázala být nedílnou součástí většího celku, tvořícího postavu mládence v bílé uniformě. Podezříval jsem ho, že je lékař, a podle toho, jak se vše okolo třáslo, mi přišlo na mysl, že jedeme do nemocnice.
„Někdo na vás střílel?" uslyšel jsem. „Asi. Někdo ohlásil výstřely a určitě vás potěší, že jsme dorazili na poslední chvíli. Ztratil jste mnoho krve. Část jsem již dokázal nahradit. Máte ošklivou ránu v levém rameni, čistý prostřel pravého ramene a nedají se vyloučit taková zranění, jako prasknutí lebky, zlomení několika žeber a vnitřní zranění. Někdo vás asi skutečně neměl rád. Kdo?"
Taky otázka! Kdo? Přece moje milovaná Angelina. Chytrák, čarodějka, a chladnokrevná vražedkyně. To je ten, kdo mě nemá rád. Nyní jsem si vzpomněl na všechna. Propastnou hlaveň, dívající se na mne ústím dostatečně prostorným, aby v něm zaparkovala kosmická loď. Vyletující oheň a kulky, narážející do mého těla. A bolest, když je má drahá, plně garantovaná neprůstřelná vesta postupně zachytávala a rozkládala jejich údery na celý předek těla. Vzpomínal jsem si na naději, zmítající se v mé mysli, že ta stačí, a na zděšení, když mi kouřící hlaveň pohlédla do obličeje. Pamatoval jsem si na poslední zoufalý pokus a záchranu. Hlavu jsem si zakryl rukama a odhodlaně se vrhl na stranu. Nejzábavnější je, že pokus se nepochybně povedl. Kulka, která mi zmasakrovala ramena, byla již dostatečně vychýlena ze směru, aby jen sklouzla po mé lebce, místa aby v ní vyvrtala dvě naprosto neestetické díry.
Pak jsem ležel zcela nehybně v kaluži krve, zatímco v pokoji ještě doznívala ozvěna výstřelů. Ten obrázek musel Angelinu tak omámit, že se zmýlila. Pospíšila si a nepřesvědčila se, jestli ve mně ještě nedoutnají zbytky života.
„Lehněte si, nebo vám dám injekci, která vás znehybní na celý týden," prohlásil lékař.
Teprve když to řekl, všiml jsem si, že téměř sedím na nosítkách, silně se třesu a chraptivě dýchám. Nechal jsem se

klidně uložit, zejména proto, že při nejmenším pohybu se můj hrudník stával jediným mořem ohně. A přesně v tam okamžiku má mysl zahájila hledání nejlepšího východiska z této situace. Ignorujíce bolest tak, jak se dala, rozhlédl jsem se po sanitce. Nejlepší způsob, jak si zajistit start, byla totiž ujištění všech zainteresovaných, že jsem mrtvý. Jediné, co se tu dala udělat, byla ukrást pero a několik formulářů, které visely nade mnou. Provedl jsem to jedinou jakžtakž pohyblivou ruku, ale i tak ta vyvolala bolest v prsou. Do nemocnice jsme dojeli ve shodě a všichni. Robot vytáhl nosítka ze sanitky, vysunul kolečka a odjel se mnou dovnitř. Můj opatrovník, když jsme ho míjeli, vsunul jakési papíry do desek, umístěných na boku nosítek, a pokynul mi na rozloučenou. Odpověděl jsem mu hrdinským úsměvem vola vedeného na porážku.

Sotva mi zmizel z očí, vytáhl jsem papíry a provedl studium té makulatury. Byl ta jediný způsob: měl jsem v rukou hlášení i diagnózu ve čtyřech exemplářích. Dokud se ta neocitne v počítači, nevědí o mé existenci. Potřeboval jsem ale trochu času. Shodil jsem polštář. Robot se zastavil a rozhněvaně jej zvedl. Nevšímal si přitom mého psaní a nezdál se být překvapen, když musel zachraňovat dobrou pověst nemocnice ještě dvakrát. Tyto zastávky mi umožnily dokončit akt falšování.
Doktor Mcvbklz - tak se alespoň dal vyluštit jeho podpis - se musel ještě naučit, jak využívat papír. Mezi posledním řádkem textu a podpisem zanechal celé hektary panenského prostoru. Ohodnotil jsem ta jako trestuhodnou marnotratnost a co nejrychleji ho zaplnil právě z dostupných metod tou nejlepší imitací jeho rukopisu:
Rozsáhlá vnitřní zranění šok… psal jsem, zemřel při převozu. Ta zněla dostatečně oficiálně. Rychle jsem doplnil:
Všechny pokusy o resuscitaci selhaly. Chvíli jsem dumal nad pravopisem toho jazykolamu, ale když si doktor Mcvbklz myslel, že se ve slově komplikovaný píše dvakrát tvrdé y, jistě přehlédne i další pravopisnou nedokonalost. Celek vypadal dostatečně oficiálně. Nechtělo se mi podstupovat žádnou proceduru s umělým dýcháním a elektrošoky. Ve chvíli, kdy jsem schovával dokumenty zpátky do desek, zahnuli jsme právě do přijímací místnosti. Nehybně jsem se natáhl a předstíral nebožtíka, jak nejlépe se dalo.
„Tady je další, který exnul cestou, Svende," prohlásil kdosi, kdo prohlížel nad mou hlavou papíry.
Uslyšel jsem odjíždějícího robota, který nijak nezareagoval na podivnou skutečnost, že jeho pacient, píšící a shazující polštáře, se najednou ukázal být nebožtíkem. Ta absence zvědavosti je vlastnost, která se mi na robotech líbí nejvíc. Snažil jsem se myslet na hřbitov, mrtvoly a podobné příjemnosti s nadějí, že se to projevuje na mé tváři. Cosi chytilo mé levé chodidlo a stáhlo mi botu i ponožku. Jakási ruka pak uchopila mou nohu.
„Škoda. Ještě je teplý. Možná by měl jít ještě na sál a někdo by měl zavolat reanimační skupinu," uslyšel jsem sympatický hlas, vyjadřující žal.
„Proč?" ozval se z protějšího rohu hlas moudřejší a chladnější hlavy. „Zkoušeli to v sanitce. Strč ho do boxu."
Strašlivá bolest prostoupila mé chodidlo a málem jsem zkazil představení velmi čilým výskokem. Jen s nejvyšším vypětím vůle se mi podařilo zůstat nehybný, zatímco mi ta opice omotávala palec ostnatým drátem. Na drátu visela cedulka a doufal jsem, že v nejbližší době bude ta samá cedulka viset z ucha toho šimpanze. A drát bude také tentýž.
Nosítka se rozjela a kdesi za mnou nebo možná přede mnou se otevřely jakési dveře a ovanul mě mráz. Dovolil jsem si bleskově se rozhlédnout. Jestliže tady mrtvoly přezimují v oddělených lednicích, tak bylo jisté, že mé zmrtvýchvstání nastane okamžitě. Dokázal jsem si představit zajímavější způsoby umírání než zamrzání v plechové skříňce, vyplněné ledem, s dvířky a klikou z opačné strany. Štěstí mi však i nadále stálo po boku. Můj vykonavatel mne strčil do studeného, ale prostorného sálu s několika kolegy, přivezenými přede mnou. Bez nějakých skrupulí mne shodil na mrazivý stůl a kroky i pískání koleček se začaly pomalu vzdalovat. Bouchly zavírané dveře, nastala tma a absolutní ticho.
Můj bojovný duch se v tom okamžiku zcela vytratil. Den byl bohatý na různé nepříjemné události, ovšem uzavření v místnosti plné mrtvol, a tmavé jako hrob, mne téměř uvrhlo do deprese. Dříve, než jsem se zhroutil úplně, slezl jsem na podlahu a vykročil ke dveřím. To znamená směrem, kde jsem dveře předpokládal. Zastavil mne bolestný úder do kolena, když se má noha potkala se sousedním stolem. Odkulhal jsem na stranu, kde by měla být zeď. Naštěstí byla. Zbytek cesty byla již dětská hra. Nejdříve jsem nahmatal vypínač a současně se září světla, zalévajícího místnost, se mi jistota částečně vrátila. Dveře byly tam, kde být měly, a já sám bych je nedokázal vymyslet lépe. Neměly sklo. Místo toho tu ale byla klika i zástrčka. Neměl jsem ani potuchy proč z téhle strany a proč vůbec, ale využil jsem příležitost a zasunul ji. Dalo mi to jistý pocit již dávno zapomenutého soukromí.
I když byl pokoj plný lidí, nikdo si mě samozřejmě vůbec nevšímal. Stáhl jsem z palce ostnatý drát a masáží si obnovil krevní oběh. Na žluté cedulce byla velká černá písmena Zemřel při převozu a rukou dopsané číslo, shodné s číslem na formuláři, který jsem doplňoval. Všichni na stolech měli takové cedulky na palci levé nohy, jen s různými čísly. Příležitost byla příliš svůdná na to, abych ji nevyužil. Stáhl jsem cedulku z palce nejvíce zmasakrované mrtvoly muže a na její místo pověsil svoji. Pak jsem několik pracovitých minut strávil opakováním stejného manévru na několika jiných místech. Během této radostné činnosti jsem stáhl největší pravou botu, jakou jsem našel, a natáhl si ji na svou levou nohu, která již solidně mrzla. Přebytečná cedulka skončila v mé kapse a teplá košile jednoho z mých mlčenlivých přátel na mém těle. Stejně ji už nepotřeboval. Od pasu nahoru jsem byl totiž nahý, což byl vedlejší důsledek záchranné akce. Zmizelo dokonce i mé opancéřované spodní prádlo.
Provedení toho všeho nebylo tak snadné, ani to neproběhlo tak rychle, jak by se zdálo. Pohyboval jsem se jako čilý šedesátník s levostrannou paralýzou. Všechno má ale jednou svůj konec, takže nakonec jsem se oblékl, zhasl a následně otevřel dveře. Závan jako z tropů.
V dohledu nebyla živá duše, takže jsem co nejrychleji za sebou zavřel dveře a zamířil k dalším. Vybral jsem ty nejbližší. Byla to nějaká čekárna, na štěstí prázdná. Svalil jsem se do křesla a po dost dlouhou dobu nebyl schopen udělat nic víc. Pak jsem pokračoval v hledání.

Další dveře byly zamčené, ale neodradilo mne to. Třetí pro změnu povolily bez problémů. Uvnitř panovala tma a někdo tam silně chrápal. Ať to byl kdokoli, dobře věděl, co dělá. Prohledal jsem pokoj, sebral nějaký plášť a klobouk a dotyčný přitom nezměnil ani polohu ani intenzitu chrápání. Bylo to pro něj štěstí. Byl jsem totiž i nadále v náladě, která se skládala ze stále ještě nevybouřené agrese, spojené s černým humorem. Co k tomu říct? Výbušná směs. Vylezl jsem na chodbu. V dálce se pohybovaly nějaké lidské postavy, ale nikdo se nedíval na mě, mezitím co jsem mizel nouzovým východem. Již po několika vteřinách mne pohltily deštěm omývané ulice Freiburbadu.

KAPITOLA 12

Nejbližší noc a několik následujících dní nebylo z očividných příčin jednoduché si zapamatovat. Návrat do hotelového pokoje byl riskantní, ale bylo to riziko propočítané. Angelina s největší pravděpodobností vůbec pokoj neobjevila, a i kdyby, tak co s tím mohla udělat? Byl jsem přece mrtvý a již proto jsem pro ni neznamenal žádné ohrožení. Ukázalo se, že úvaha byla naprosto správná. Pokoj byl ve stavu, v jakém jsem ho zanechal, a během mého pobytu v něm nedošlo k žádné návštěvě. Denně jsem si objednával jídlo a alespoň dvě láhve zdejšího alkoholu, abych vytvořil dojem slušného a osamělého pijáka. Nacpal jsem se léky a prostředky proti bolesti a pohroužil se do blahoslaveného nevědomí, jen zřídka přerušovaného.
Třetí den jsem byl ještě trochu otupělý, ale nepochybně jsem začal připomínat člověka. Mohl jsem pohybovat rukou, i když ještě ne bez bolesti, a modročerné stopy po kulkách dostaly pohlednější žlutofialovou barvu. Bolesti hlavy a prsou téměř ustaly. Byl již nejvyšší čas začít se zabývat plány do budoucna. Začal jsem seznámením s obsahem novin z posledních tří dní. Efektem bylo spokojené konstatování, že můj plán přinesl ještě lepší výsledky, než se dalo očekávat. Den po mé smrti se ve všech novinách objevily dlouhé články, nasmolené nejspíše pisálky, kteří se ani neobtěžovali prohlédnout si mou mrtvolu. Pak nastalo ticho. Ani slova o Velkém nemocničním skandálu se ztracenými těly ani o aféře s tím, že to není strýček, kdo leží v rakvi. Celá moje radostná improvizace v lednici musela zůstat sladkým tajemstvím nemocnice a hlavy padaly bez zbytečného rozruchu.
Angelina, můj milovaný kovboj, pokud na mě ještě vůbec myslela, tak jedině jako na oblak šedého kouře, vylétající z místního krematoria. Zjednodušovalo to další postup a dávalo čas na důkladné naplánování všech kroků. Jedno bylo jisté. Již žádné zábavy typu kdo koho honí. Měl jsem v úmyslu užít si trochu zadostiučinění při jejím zatýkání. Nejméně tolik, kolik ho měla ona z vyrábění děr do mého těla tou kapesní artilerií. Bylo nemilou ale bohužel nezpochybnitelnou pravdou, že prozatím mne převezla ona, a to na celé čáře.

Ukradla mi obrněnec přímo před nosem, před mýma očima s ním poletovala po galaxii, utekla mi zpod hlavně mé zbraně, a co bylo nejhorší, nachystala na mě past, do které jsem po hlavě vlezl. Během útěku si musela důkladně vrýt do paměti můj vzhled i hlas, a zuřivá nenávist jí v tom jen pomáhala. Pak se trochu zamyslela a předpověděla můj postup. No, a protože věděla, že přiletím, zorganizovala tu nemilou past. A čekala. S mou pomocí se jí vše podařilo naprosto ideálně. Teď byla řada na mně. První a základní věc byl nový převlek. Důkladná změna vzhledu. Tentokrát již nestačil obyčejný převlek. Nezbytná byla radikální změna. A to jak kvůli Angelině, tak i kvůli Sboru.
Pravda, během školení tato otázka nepadla ani jednou, ale byl jsem si jist, že ze Sboru se odchází jen jedním způsobem: nohama napřed.
Potřeboval jsem informace, a protože se dají někdy najít v novinách, zapsal jsem se do místní knihovny a vypůjčil si nějaké mikrofilmy s tiskem. Posledních pět ročníků. Mezi jinými tam byly poněkud zažloutlé noviny HOT NEWS!! Žhavé zprávy!! Byly určené pro široký okruh čtenářů, používaly jazyk sestávající přibližně ze tří set slova specializovaly se na přepadení, nehody a další krvavé radovánky. Texty vždy doprovázelo velké množství skvělých, barevných fotografií. Byl to klasický konzumní plátek, zajímající se výhradně o skandály, drby a zločiny. Čili přesně o to, co jsem potřeboval.
Lidstvo mělo vždy slabost pro pořádná jatka a vraždy. Mezi těmi všemi zločiny se ale jeden vždy setkával se všeobecným nesou hlasem: Lékařské aféry. Slyšel jsem, že prvotní kmeny usmrcovaly čaroděje, jestliže zemřel pacient, kterého léčil. Mělo to jistý smysl. V civilizovaných krajích se to sice nestávalo, ale lékař, který se zpronevěřil svým povinnostem, nemohl počítat s odpuštěním nebo s mírností. Když jsme nemocní, oddáváme se cele do rukou lékaře a automaticky mu dáváme možnost zabývat se tím, co je pro nás nejcennější. Není nic divného, že pokud dotyčný zneužije naši důvěru, ovládá nás zuřivost, přecházející v šílenství.
Přibližně před dvěma lety se stalo, že vysoce uznávaný lékař Sifternitz byl s velkým hlukem pře kvalifikován na vysoce pohrdaného občana Vulffa Sifternitze. Žhavé zprávy!! s detaily popisovaly, jak spojoval život playboye a chirurga, dokud skalpel v jeho ruce nepřeřízl místo jedné věci druhou a život známého politika nedošel zkrácení o hezkých pár let. Je třeba Vulffovi přiznat, že byl toho dne náhodou střízlivý a příčinou omylu se vůbec neukázal být alkohol. Nemělo to ale žádný význam. Skončilo to odebráním diplomu, pomluvami a všeobecným pohrdáním. Život si pohrál s Vulffem těžce a nehezky. Byla to právě taková osoba, jakou jsem hledal.
Moje první výprava, ještě na gumových nohách, měla za cíl vyrovnat účty v knihovně a poptat se na Vulffa. Pro osobu s mými možnostmi nepředstavovalo žádný problém vysledovat pseudoobčana, a to zcela neznámého, v cizím městě a na nové planetě. Maličkost. Je to jen otázka techniky a té jsem měl dost.
Když jsem zaklepal na dřevěné dveře obskurní budovy na okraji města, bylo vše připraveno na provedení mého plánu.
„Mám pro tebe práci, Vulffe," informoval jsem zarostlého muže se zarudlýma očima, který mi ráčil otevřít dveře.
„Zmiz!" padla odpověď.
Pro dodání vážnosti svým slovům se pokusil zabouchnout dveře. Moje noha předvídavě tkvěla za prahem, takže jsem

tu námahu znemožnil. Rychle jsem se ocitl uvnitř.
„Nezabývám se léčením," zabručel, hledě na mé zavázané rameno. „Nebudu se hádat s policajty. Vypadni!"
„Tvoje hlášky jsou stejně tak monotónní, jako nezajímavé," informoval jsem ho. „Jsem tady, abych ti nabídl velmi nelegální práci a slušnou sumu v hotovosti. Drobnost, spojená s nelegálností by neměla zajímat ani tvou, ale rovněž, což není tak důležité, ani mou pozornost."
Ignoroval jsem protesty a prošel do pokoje.

„Shodně s mými informacemi tady žiješ s holčičkou Zinou. To, co ti chci říct, není určeno jejím ouškům. Kde je?"
„Venku!" zařval. „A ty taky padej!" Chytil za hrdlo baňatou láhev a byl na nejlepší cestě udělat z ní střep, ale vzdal to, když jsem na stůl vyložil obsah jedné z mých kapes.
„Jak se ti to líbí?" zeptal jsem se, pokládaje na stůl první svazek bankovek. „A tohle? A to?"
Každou otázku doprovázel svazek, stejný jako předchozí. Láhev vypadla z bezvládné ruky a oči mu vylezly z důlků jako na stopkách. Krásný obrázek. Pro doplnění celku jsem dodal ještě dva svazky a získal si tak cele jeho pozornost. Další diskuse již v zásadě nebyla. Od okamžiku, kdy jsem mu doložil stav své hotovosti, k domluvě zbyly jen detaily. Peníze na něj měly podivně magnetický vliv, který kromě chvění končetin nevyvolával žádné jiné, fyzické ani psychické projevy. Vše se odbylo rychle a v pohodě.
„Ještě jedna, poslední otázka," řekl jsem a vstal. „Co s váženou Zinou? Chceš jí o tom říct?"
„Zbláznil ses?" ve Vulffově hlase zazněl autentický údiv."Předpokládám, že odpověď znamená nesouhlas. Takže. Když o tom víme jen my dva, jak jí chceš vysvětlit svou nepřítomnost a náhlý příliv hotovosti?"
Tato otázka mu přivodila ještě větší šok.
„Vysvětlit? Jí? Ta neuvidí ani mě, ani prachy. Opustím tuhle noru tak rychle, jak se dá. Čili asi tak za deset minut."
„Rozumím," konstatoval jsem. A fakticky jsem mu rozuměl. Pomyslel jsem si také, že je to z jeho strany nevděčnost, když vezmeme do úvahy, že dotyčná Zina ho podporovala svými zisky z profese, kterou většina žen považuje za zahanbující. V duchu jsem se rozhodl, že v budoucnu s tím bude třeba něco udělat. Prozatím byla důležitá jen přeměna Jamese diGrize.

Bez ohledu na takové detaily jako cena jsem objednal kompletní vybavení operačního sálu i s kompletem léků. Pro větší jistotu jsem vzal vše, co bylo automatizováno. Vulff měl pracovat sám a nechtěl jsem aby se mu něco popletlo v podrobnostech.
Vše bylo naloženo na transportér na vzduchovém polštáři a odjeli jsme do neznáma. Žádný z nás tomu druhému nevěřil na vzdálenost větší než na dohled, což bylo zcela pochopitelné, ale způsobovalo to jisté komplikace. Jako například otázka poslední splátky. Já se rozhodl zaplatit ji až po operaci, a drahý doktor Vulff proti tomu vehementně protestoval. Vycházel z předpokladu, že po práci ho zlikviduju a vezmu si všechno zpátky. Z očividných příčin nevzal do úvahy, že dokud existují na světě banky, nehrozí mi nedostatek. Nakonec jsme dohodli podmínky bezpečnosti a v předstírané shodě přistoupili k dílu.
Cílem výletu byl domek, pronajatý v naprosté pustině na břehu jezera. Jídlo a doplňování medikamentů bylo zajištěno jednou týdně.
Současné chirurgické techniky mají tu výhodu, že se obejdou téměř úplně bez něčeho takového, jako je bolest nebo šok. Vulff mě položil do lůžka a pak mě naládoval takovým množstvím narkotik, že dny se mi slévaly do šedivé mlhy. Mezi dvěma stádii operace, kdy jsem byl jakž takž při vědomí, zajistil jsem dodávku prášku na spaní, který vážený doktor vypil s nealkoholickým drinkem. Odstavení alkoholu byla jedna z podmínek naší smlouvy. Nepochybně to působilo negativně na Vulffův nervový systém a způsobovalo problémy z usínáním. Udělal jsem tedy milosrdný čin. Navíc jsem chtěl v klidu provést pátrání.
Zatímco se chrápání rozléhalo až nad mraky, otevřel jsem dveře do doktorova pokoje a provedl malou revizi. Myslím, že vlastnictví zbraně pro něj znamenalo součást široce chápané profylaxe, ale s týpky s tak narušenými nervy si nemůžete být jisti. Doby, kdy jsem sloužil jako střelecký terč, nenávratně skončily. Naštěstí jsem na to měl nějaký vliv. Objevil jsem kapesní model automatické padesátky. Ubohý, ale dostatečně efektivní. Mechanismus fungoval dokonale, zásobník plný raketově poháněných střel, které explodovaly po dosažení cíle. Střelba z tohoto exempláře by ale byla pro střelce poněkud nebezpečná, protože jsem navěky ucpal hlaveň. Objev kamery mne nepřekvapil, protože s mou absencí představa víry v humanismus nebylo nic divného na tom, že Vulff měl v úmyslu oškubat svého dobrodince z ještě několika kreditů a chtěl si přitom posloužit vydíráním. Našel jsem také několik hezkých filmů s podle mého názoru důkladnými expozicemi mé osoby. Před i po operaci. Nebavil jsem se prohlížením, strčil to vše pod rentgen a počkal, až se vše ozáří.
V přestávkách mezi stížnostmi na nedostatek alkoholu a dámské společnosti Vulff vykonal celkem solidní práci. Oči, tvář, uši i ruce. Vše bylo zcela změněno. Udělal ze mne naprosto jiného člověka. S použitím odpovídajících hormonů změnil dokonce i odstín mé kůže a barvu i druh vlasů. Byly z nich nyní černé kudrliny. Poslední zákrok, který provedl zřejmě ve vrcholné kondici, byl jemný dotyk mých hlasivek, což způsobilo, že můj hlas se stal hlubší a tvrdší.
Po tom všem byl Mazaný Jim diGriz alias James Bolivar diGriz mrtvý a narodil se Hans Schmidt. Přiznávám, že jméno nebylo příliš originální, ale stačilo na vyřízení si účtů s Vulffem a přípravu následující fáze operace.

„Moc krásné. Skutečně hezké," ohodnotil jsem se v zrcadle, ve Kterém mé prsty ohmatávaly jakási cizí ústa.
„No. Konečně se napiju!" vzdechl za mými zády Vulff, který již seděl na kufrech. Po několik dní se dopoval chirurgickým lihem, ale zjistil jsem to včas a poslední tři dny strávil v nucené abstinenci. Vůbec tedy nebylo divu, že teskní po pořádné pitce.

„Naval zbytek peněz a zmiz!“ požádal mě.
„Trpělivost je ctnost, kterou je třeba pěstovat, doktůrku,“ řekl jsem a hodil mu peníze.
Strhl si čepici a horečně začal přepočítávat bankovky.
„Ztráta času,“ oznámil jsem mu dobrácky, a protože nepřestal, pokračoval jsem: „Dal jsem si práci, abych na každé napsal sympatickým inkoustem UKRADENO. Tenhle inkoust se krásně rozsvítí, jakmile strčí bankovky do stroje s ultrafialovým světlem. Jak víš, je to normální procedura, používaná v každé bance. Seděl jako omráčený.
„Co to znamená 'Ukradeno'?“ vyrazil ze sebe po chvíli.
„To snad víš sám. Všechno, co jsem ti dal, bylo předtím ukradeno.“ Jeho tvář zbledla. Tak zbledla, že bylo jisté, že se nedožije padesáti. Ne s jeho krevním oběhem. „Nemělo by ti to dělat starosti. První polovina byla ve starých bankovkách. Sám jsem jich spoustu utratil bez jakýchkoli problémů.“

„Ale… proč?“ zaúpěl nakonec.
„Dobrá otázka, doktůrku. Stejnou částku jsem poslal, samozřejmě v čistých bankovkách, tvé staré známé, Zině. Myslím, že jí to dlužíš, i takové malé zadostiučinění za vše, co pro tebe udělala.“
Zatímco jsem házel veškeré vybavení a zbylé zásoby do jezera, bylo důležité si dávat pozor na to, abych se k němu ani na chvíli neobrátil zády. Když bylo vše hotovo, zahlédl jsem na jeho obličeji široký úsměv. Nadešel tedy nejvyšší čas zbavit ho zbytku iluzí.
„Taxi tady bude za pár minut. Odjíždíme společně. Ujišťuji tě, že budeme na kosmodromu dostatečně pozdě na to, abys už nestačil najít Zinu a vzít jí peníze, jak jsi měl v plánu.“ Jeho vzteklá grimasa mne ujistila, že to byl v těchto záležitostech vskutku amatér. Pokračoval jsem v naději, že docení výhody toho, být profesionálem: „My budeme mít pro změnu dost času na to, stihnout dvě lodi, odlétající do úplně jiných končin vesmíru. V jedné z nich jsem ti rezervoval lístek.“
Vzal si ho se zájmem, s jakým se bere do ruky zdechlá myš.
„V tomhle případě ti doporučuju spěch, protože několik minut po odletu lodi bude tahle obálka doručena policii. Je v ní přesný popis tvé účasti v operaci.“
Podle výrazu jeho tváře pochopil okamžitě.
Celou cestu až k jeho lodi jsme odbyli v naprostém mlčení. Nerozloučil se se mnou ani nadávkou. Vůbec mi to nevadilo. Klidně jsem počkal, až odstartuje, a pak jsem stejně klidně zamířil k nejbližšímu hotelu. K opuštění téhle planety jsem měl právě tolik ochoty, kolik k ohlášení policii. Ke štěstí mi nic nechybělo tolik jako jejich zájem o mou osobu.
Všechny přípravy byly nezbytné k tomu, vyslat toho notorického doktůrka co nejdál a udržet si ho od těla, až bude mít záchvaty deliria. Měl dost peněz a má práce by měla mezitím doběhnout do konce. Za tím cílem jsem ale musel zůstat na místě. Angelina se ukrývala zde a jen zde jsem ji mohl najít. Může se zdát divné, že jsem si tím byl jist, ale poznal jsem ji již natolik, abych dokázal předpovědět některé její chování a reakce.
Za prvé. Byla šťastná kvůli mé domnělé smrti. K novým nebožtíkům chovala stejné city jako jiná děvčata k novým šatům. Za druhé si byla jista, že zemřel jediný člověk, který ji mohl poznat. Spokojila se tedy zřejmě s obvyklými prostředky, používanými proti policistům i agentům Sboru. Kdyby věděla, že žiju, byly by nepochybně dokonalejší. Kromě toho mezi mou smrtí a její osobou nikdo neviděl sebemenší spojitost, takže nemusela utíkat. Stačily nevelké změny vzhledu a Freibur je na podobné kousky jako stvořený. Stejně skvělé místo jsem ještě nikdy nepotkal.
Ovšem, celkově mohla být docela klidná. Specialistům z Ligy se dá důvěřovat. Než někomu dají počítače, vždy se předem ujistí, že byly v místní společnosti ustanoveny nějaké trvalé zákony. Přesto, když se dobře rozhlédnete, existují tu ještě velké možnosti. Věděla o tom Angelina, věděl jsem to i já.
Po týdnu usilovné činnosti jsem ale musel konstatovat, že jsme zřejmě každý hledali něco jiného. Pravda byla krutá, ale nepochybná. Tuto dobu jsem strávil příjemně, zejména proto, že jsem objevil nesčetné množství opravdu skvělých příležitostí ke zbohatnutí. Kdyby nebylo mé touhy objevit Angelinu, tak bych si zde určitě vybudoval úplný ráj.
Takového požitku mne však zbavil úkol, který jsem si sám určil a který povzbuzoval k činnosti jako bolavý zub.
Nakonec jsem vyzkoušel mechanické prostředky a pronajal si nejlepší počítač v okolí, který byl dostupný, a naládoval ho problémy, které bylo třeba vyřešit. Díky té mašince, požírající kilowatty, se ze mě stal rychle specialista na ekonomiku planety Freibur, ale ke konci jsem nebyl ani o palec blíže objevu Angeliny než na začátku. Ovšem, přitahovala ji moc, ale neměl jsem ani potuchy, do jakého místa její struktury by mohla proniknout. Prozkoumal jsem mnoho afér a mechanismů, řídících tuto společnost, ale nikde nebyla ani stopa po Angelině. Král Wilhelm IX byl ztělesněním jediné kontroly nad planetou. Provedl jsem důkladné pátrání, týkající se Wilíka i královského domu, a podařilo se mi odhalit několik šťavnatých skandálů, ale nebyla v nich ani stopa po krásné Angelinině ručce. Konec v mrtvém bodě.
Osvícení přišlo jednoho večera, kdy jsem o samotě vyprazdňoval láhev akvavitu. Každý, kdo tvrdí, že v opilosti se přemýšlí lépe, je lhář a to lhář, nezasluhující si vůbec pozornost. Bez naděje na polepšení. Já ale vůbec nepřemýšlel. Jednoduše jsem dovolil, aby mne unášela má představivost. A tu mám rozvinutou.
Tehdy přišlo řešení. Tak samozřejmé, že jsem nahlas vykřikl:
„Šílenství! To je její problém. Ona není normální. Musíš myslet jako šílenec. Stejně jako ona. Pak bude všechno jednoduché a krásné zároveň.“
Jakmile jsem ráno vystřízlivěl, bylo mi jasné, že chci-li ji najít, musím se nejdříve vydat za ní do hlubin šílenství a psychopatie. Příliš se mi to nelíbilo, ale co se dá dělat. Jen to mi mohlo umožnit nalézt Angelinu.

KAPITOLA 13

Ve studeném ranním světle už ten nápad nevypadal tak atraktivně - spíš naopak. Mohl jsem ho uskutečnit, nebo ne, rozhodnutí záleželo jen na mně. Co se týče toho, zda byl nápad správný, neměl jsem pochyb. Celý Angelinin postup charakterizovala psychická aberace. Každé naše setkání bylo poznamenané smrtí. Zabíjela chladnokrevně nebo s uspokojením (například mne), ale vždy to doprovázel naprostý nedostatek jiných emocí. Pochyboval jsem, že by znala přesně počet nebožtíků, které měla na svědomí. Podle jejích měřítek jsem byl amatér, a to začínající. Vždyť jsem nezabíjel, pokud to nebylo naprosto nezbytné, a takový přístup byl v našem oboru velmi vzácný.
No, no, no… nakonec se ze mne vyklubal dobrotivý strýček diGriz: vrah, který nikdy nezabil. Jen tak mimochodem, nebylo se proč stydět. Vždy jsem si myslel, že lidský život je ta největší hodnota, jaká v galaxii existuje. Takže se ukázalo, že v téhle základní otázce máme s Angelinou diametrálně odlišné názory. Abych ji našel, musel jsem přizpůsobit své myšlení jejímu. Nebylo to zase tak obtížné, alespoň v teorii. Měl jsem mnoho zkušeností s psychosomatickými narkotiky a staletí výzkumů vedla k produkci prostředků, schopných stimulovat libovolné psychické stavy. Chceš být paranoik? Vezmi si pilulku. Jedinou pozitivní stránkou této záplavy psychotropního smetí byl fakt, že důsledky byly jen dočasné a prostředky samy o sobě nezpůsobovaly závislost. Nikdy mne to nepřitahovalo, ale můj cíl se zdál být dost důležitý, abych dal všanc dokonce i komplet svých šedých mozkových buněk.
Pravda. Nikde, v žádných publikacích nebylo ani slova o receptuře podobné té, kterou jsem použil já. Pokud ale jednotlivé substance působily již dostatečně silně, měl jsem naději, že smíchány dohromady by mi měly dát potřebnou bleskovou mixturu.
Když se to tak vezme, byla to zajímavá práce. Studium toho, co jsem u Angeliny znal z praxe. Odhodlal jsem se dokonce i ke konzultaci s odborníky, aniž bych jim samozřejmě udal pravdivé důvody.
Nakonec jsem získal láhev kalné, hnědé tekutiny a pásku s hypnotickými příkazy. Než jsem ale přistoupil k praktické zkoušce, provedl jsem určité zajištění. Bez znalostí o skutečné síle preparátu jsem dal přednost tomu, zanechat si zprávu na papíře, která by mi objasnila, proč to všechno vlastně dělám. Po posledních přípravách mi došlo, že si vlastně hledám důvod k odkladu.
„Nu co, není to jednoduché dobrovolně se pohroužit do vírů šílenství," informoval jsem svůj bledý odraz v zrcadle. Odraz se mnou souhlasil, ale nezadržel nikoho z nás před vykasáním rukávu a vbodnutím jehly tam, kam bylo třeba.
Výsledek byl jaksi nicotný. Když nepočítám zvonění v uších a všeobecnou napjatost, která ovšem rychle ustoupila, necítil jsem vůbec nic.
Začínalo to vypadat hloupě. Šel jsem tedy spát se sluchátky na uších. Šeptala mi sladké a tak povznášející slogany jako:
„Jsi lepší než kdokoli jiný, a lidé, kteří to nevidí, ať si raději dávají pozor. Všichni to jsou hlupáci, a kdyby to záleželo na tobě, vypadaly by věci jinak. Je očividné, proč nevypadají."

Probuzení nebylo příjemné.
Uši mne bolely jak od sluchátek tak od mého vlastního dotěrného šepotu. Celá tahle zkušenost byla jen ztráta času. Sotva jsem si to uvědomil, dostal jsem pořádný vztek. Sluchátka praskla s třeskem v mých dlaních a hned jsem se cítil trochu lépe. Mnohem lépe mi bylo, když jsem změnil magnetofon na hromádku trosek.
Při holení před zrcadlem jsem poprvé zjistil, že se mi nová tvář líbí mnohem víc než ta stará. Komplikovaný porod a ošklivost mých rodičů, které jsem hluboce nenáviděl - jejich jedinou zásluhou bylo to, že mě vyprodukovali -, mi daly tvář, jež se nehodila k mé osobnosti. Nová byla mnohem lepší.Měl bych se Vulffovi nějak odvděčit za jeho práci. Například kulkou. Garantovalo by to, že mne již nikdy nikdo nebude schopen poznat. Musel jsem mít ten den pořádnou horečku, když jsem mu dovolil odletět.
Na stole ležela kartička s jedním slovem, napsaným mojí rukou. Angelina. Jen jsem nechápal, proč tam ksakru leží. Nedá se popřít, že byla důležitá. Chtěl jsem ji najít a nic na světě nebylo schopno mne zastavit! Nejen že ze mne udělala hlupáka, ale ještě se mě snažila zabít. Jestli si tu někdo zasloužil umřít, tak to byla bez jakýchkoli pochybností ona. Nepochybně to bude ztráta, protože by to byla skvělá partnerka, ale takový je život. Roztrhal jsem kartičku na drobné kousíčky.
Pokoj se mi najednou zdál být obskurní a nepřívětivý. Droga zabrala. Pomohla jí páska.
Jediný problém byl v tom, že jsem neměl klíč. Někam zmizel. Potřeboval jsem něco k pití. Blbec v recepci byl sice tupý jako noha od stolu a pomalý jako zaschlá krev, ale po pořádném nadávání klíče zazvonily v pneumatické poště a mohl jsem odejít.
Teď bylo třeba najít nějaké klidné místo k přemýšlení. Nejbližší knajpa tyto požadavky splňovala dokonale. Potřebovala jen vyčistit od místních násilníků. Drinky mne mile rozehřívaly a vzpomínka na Angelinu stejně účinně působila na mou psychiku.
Jak jsem tak seděl a popíjel, pronásledoval mne divný pocit, že něco není v pořádku. Jen jsem si nepamatoval co. Najednou se mi rozsvítilo: injekce brzo přestane působit! Musím se vrátit domů. Ten koktejl nebyl horší než aspirin, ale otvíral před člověkem úplně neznámý svět.
Zaplatil jsem barmanovi a se vzrůstající netrpělivostí čekal na drobné, s jejichž vrácením roztomile otálel.
„Chytrák, co?" zeptal jsem se dostatečně hlasitě na to, aby mne uslyšeli v celém lokále. „Zákazník spěchá, takže využíváš situaci, abys ho ošidil. Vrátils mi o dva gildeny míň!"
Zbytek jsem měl v hrsti, takže když se sehnul, aby si to přepočítal, poslal jsem mu všechny drobné do obličeje, a s nimi i celou pěst. Současně jsem tlumeným hlasem řekl, co si o něm myslím.

Freiburský slang je poměrně barvitý a já použil ty nejšťavnatější výrazy. Mohl bych v jeho poučování udělat víc, ale spěchal jsem do hotelu a udělení té lekce by zabralo trochu času. Otočil jsem se a pohlédl současně do zrcadla, visícího na boční stěně. Blahoslavená opatrnost. Mladík totiž vytáhl z pod své košile kus trubky a byl na nejlepší cestě spustit ji na mou hlavu. Samozřejmě jsem se zastavil a dovolil mu dobře zamířit. Teprve ve chvíli, kdy jeho ruka započala pohyb dolů, odskočil jsem, chytil ji a dodal jí ještě větší rychlost. Pohyb skončil suchým třeskem lámané kosti a povzbuzujícím řevem bolesti.
Bylo mi jen líto, že již doopravdy nemám víc času, abych mu poskytl skutečný důvod k řevu.
„Viděli jste, že na mne zaútočil bez varování," informoval jsem lehce zaskočenou klientelu a mířil přitom ke dveřím. „Jdu pro policii. Pohlídejte ho, aby neutekl."
Dotyčný sice ležel za barem a příšerně ječel, takže šance, že začne utíkat, byla minimální, ale stejně nepatrná byla i moje ochota volat policii. Než si tyhle očividné skutečnosti uvědomili i ostatní, byl jsem za dveřmi. Samozřejmě jsem neběžel. Nedělal jsem nic, co by mohlo přilákat pozornost.
Po spěšném návratu jsem si teprve v pokoji s úlevou oddechl. První, co mi padlo do oka, byly láhev a injekční stříkačka. Když jsem ji bral do rukou, ještě se mi netřásly, ale měly k tomu blízko. Skutečně se začaly třást, když vysvitlo, že mi zbyl jen mililitr tekutiny. Doplnění zásob se stalo nezbytností. Fakt, že v tuto dobu byly všechny lékárny zavřeny, nepředstavoval žádnou překážku.
Již ve starověku tvrdili, že zbraň je cennější než peníze. Moje pětasedmdesátka spočívala v kufru pod stolem a mohla mi opatřit víc věcí než celé zásoby všech peněz v galaxii. To byla má chyba. Cosi ve mně skoro křičelo, ale ignoroval jsem to. Mé myšlenky byly zaujaty potřebou spěchu a tím, v jakém sledu je třeba vše zařídit.
Když jsem uchopil pažbu, paměť se mi vrátila… jenže pozdě.
Vrhl jsem se ke dveřím, ale příliš pomalu. Za mnou se ozval tichý třesk pukajícího plynového granátu, který jsem, pro všechny případy umístil pod pistoli. Dokonce ještě v okamžiku, kdy jsem byl už napůl v bezvědomí, mi běželo hlavou, jakým zázrakem jsem mohl udělat něco tak hloupého…

KAPITOLA 14

Návrat k vědomí doprovázely různé pocity. Převládal ale žal. Pamatoval jsem si vše naprosto dokonale, protože posthypnotický blok již přestal účinkovat. Celé své šílenství jsem dokázal rekonstruovat až příliš dokonale. Dojmy se ukázaly být zajímavé, až na několik věcí, za které jsem se skutečně styděl. Ovládla mne fascinace novým, neznámým světem. Krom toho si důkladnější analýzu nyní vyžadoval i můj vztah k Angelině. Nebylo totiž pochyb, že jsem k ní choval srdečné, hluboké pocity. Lásku? Dalo by se to nazvat i tak. Mám pocit, že žádný jiný termín by nebyl vhodný. Uvědomoval jsem si, že takové myšlenky jsou jen sen. Něco zhola nemožného. Stejně tak mi tanuly na mysli nejrůznější dívčiny vady. Přesto ten pocit jen vzkvétal.
Soustředil jsem se ale na důležitější problémy, protože ten základní jsem beztak nebyl schopen rozluštit. Najít Angelinu by mělo být jednoduché. Neměl jsem sice žádné dodatečné informace, ale bylo mi již jasné, čeho a jakým způsobem chtěla dosáhnout.
Šlo jí samozřejmě o vládu nad planetou Freibur. Zdálo se být rovněž očividné, že ji chtěla získat jinak než vlivem na královu osobu. Násilí. To byl jediný a správný způsob. Palácový převrat, revoluce nebo atentát na samotného krále. To je to, co připravuje.

Dříve byl trůn sázkou, o kterou se vedly války. To minulo od doby, kdy se Liga usadila na planetě. Vše se přece ale mohlo vrátit do ještě dávnějšího stavu. Angelina určitě číhala někde tady a připravovala lidi pro tento ambiciózní úkol. Některý ze silných místních hrabat byl nepochybně v současné době řízen novými bodci, směrujícími ho k trůnu. Angelina již kdysi pracovala stejným způsobem a nebyl žádný důvod, proč by to neměla zopakovat. Vůbec jsem o tom nepochyboval. Zůstalo objasnit jen jednu otázku. Kdo je ten dotyčný?
Začal jsem znovu místním tiskem, kde v rubrice s drby bilo do očí oznámení, hovořící o velkém bále, pořádaném králem. Takovou příležitost ke společenským pletkám a setkáním samozřejmě nevynechá nikdo ze šlechty.
Měl jsem dva dny na to, abych se tam dostal, a ten čas mi uběhl v usilovné práci. Vykonstruoval jsem si ideální životopis, který se nedal ověřit ani vyvrátit. Mou vlastí se v něm stala odlehlá provincie, ubohá ve všem s výjimkou dialektu, předmětu většiny freiburských vtipů. Obyvatelé Misteldrossu, protože tak se ta země jmenovala, byli známí svou ignorancí a dědičnou tupostí. Byla tam celá spousta aristokracie, kterou nikdo neznal osobně, ale všichni o ní slyšeli. Stal se ze mne opravdový gróf Bent Diebstall. Rodové jméno, pokud byste ho přeložili do obvykle používaného jazyka, znamenalo jak banditu, tak výběrčího daní. Dávalo to dost dobrou představu o zvycích i o původu. Jeden z krejčích mi ušil zajímavou uniformu a já začal studovat historii rodu.
Ve volných chvílích jsem si opatřil několik užitečných drobností a poslal barmanovi kulatou sumičku. To, že jsem měl pravdu, když jsem mu zlomil ruku, nezmenšovalo pachuť, která ve mně zůstala. Takovou mám již slabou náturu. Noční návštěva v královské tiskárně mi vynesla nefalšovanou pozvánku. Byl jsem připraven.

Má uniforma se blýskala všemi barvami duhy, boty zářily jako v trestné skupině. No a byl jsem jedním z prvních hostů. Nádherně jsem za cinkal ozdobami během mé úklony králi. Všichni na Freiburu holdovali tradici, takže uplynulo trochu času, než jsem se naučil nezakopávat o vlastní kord.
Oči Jeho Veličenstva byly lehce zamlženy a nepříliš přítomné. Dospěl jsem tedy k názoru, že drby o soukromélahvince, o kterou si zvykl opírat se před každou veřejnou slavností, odpovídaly pravdě. Nepochybně dával přednost broukům

před dvořany. Byl totiž entomolog amatér a to docela dobrý.
Obrátil jsem se na královnu, vzhledově mnohem atraktivnější. Nic divného, když vezmeme do úvahy, že byla o dvacet let mladší. Zvěsti hlásaly, že nenávidí hmyz. Místo toho projevovala velké sympatie druhu savců, označovanému jako homo sapiens. Zjistil jsem to během vítání, použitím speciálního stisku ruky. Způsob, jakým odpověděla, a její celková reakce hovořily samy za sebe. Pak jsem současně s ostatními zamířil k bufetu. Stihl jsem se najíst, než ho oblehli ostatní. Přitom se našel i čas prohlédnout si pozorně hosty.
Všechny přítomné dámy se staly objektem mého pozorného zájmu, ale i když se několik zdálo být podobných Angelině, stačilo prohodit jedno, dvě slova, a nebylo možné se zmýlit. Dotyčné byly dokonalé aristokratky s modrou krví z místního chovu. Znechuceně jsem se vrátil k baru.

„Dostal jsi Královské pozvání," zaznělo mi u ucha a jakési prsty mne chytily za rukáv.
Obrátil jsem se a křikl na chlapíka, držícího ruku na mém obleku: „Nech toho, nebo tě utopím v punči!" Použil jsem nejlepší misteldrossanský přízvuk, jakého jsem byl schopen.
Odskočil jako opařený.
„To už je lepší," konstatoval jsem, abych předešel jeho protestům. „Takže, kdo mě chce vidět? Král?"
„Její Veličenstvo Královna," za syčel skrz zuby.
„Výborně. Také bych ji rád viděl. Zaveď mě tam!"
Načež jsem vkročil do davu a nutil ho tak postupovat za mnou. Předběhnout mne se mu podařilo až před skupinkou obklopující královnu.
„Vaše výsosti. Baron…"
„Gróf, ne baron," přerušil jsem jej s hrozivým akcentem. „Gróf Bent Diebstall z chudé, provinciální rodiny, před staletími zbavené majetku a titulu krvežíznivými hrabaty!"
Zašklebil jsem se na průvodce, jako by se má poslední slova týkala právě jeho.
„Neznám všechny vaše tituly, grófe Bente," ozvala se královna hlasem, který mi, ani nevím proč, připomínal pastvinu brzo ráno. Ukázala na dvě řady medailí, zářících jako slunce, které se kolébaly na mých prsou. Mně se také líbily. Byl to můj poslední nákup u obchodníka se starožitnostmi.
„Galaktická vyznamenání, Vaše výsosti," pustil jsem se do vysvětlování. „Nejmladší syn provinciální rodiny nemohl najít žádnou šanci na Freiburu. Proto jsem také vstoupil do meziplanetární služby. Nejlepší léta mládí mi uběhla ve Hvězdné gardě. Tyto medaile jsou za různé bitvy, invaze a kosmické útoky. Tato je ale nejcennější…" ukázal jsem na blýskavý plíšek, plný komet, supernov a dalších objektů. „Je to Stellar Star, nejvyšší vyznamenání v Gardě." Při téhle příležitosti jsem si ho prohlédl pozorněji. Byla to skutečně medaile gardy, asi za pětiletou službu.
„Je krásná," ocenila ji královna.
Bohužel. Soudě podle oblečení, byl vkus této dámy spíše velmi slabý. Co se ovšem dalo očekávat v takovém zapadákově.
„Skutečně. Nerad se chválím, ale jestli je to váš rozkaz." To byl královský rozkaz, a to daný najevo velmi spěšně.
Takže jsem si vymýšlel historky o mých kosmických dobrodružstvích, a to s takovou fantazií, že bych se divil, kdyby ze mne do týdne nebyl cíl drbů celé společnosti. Takže to bude muset dorazit i k Angelininým uším.
Povzbuzen takovými úvahami, vrátil jsem se k baru. Zbytek toho atraktivního večera mi uběhl kroužením mezi hosty a vyprávěním, kde to jen šlo, mých neuvěřitelných lží. Čím více času ale ubíhalo, tím méně se mi zamlouval původní plán. Samozřejmě, stávala se ze mne známá osobnost. Mohou ale minout měsíce, než bude té slávy dost, aby o mně Angelina uslyšela. No, a zůstávala ještě otázka, co uslyší.
Tento proces musel být uspíšen a nasměrován. Existovalo něco, co se dalo udělat, až na to, že to byl krok pokročilého šílence. Na druhou stranu, kdyby se to podařilo, dosáhl bych cíle. Hodil jsem si mincí, odevzdávaje se do rukou osudu, ale protože jsem v tom měl obrovskou průpravu, výsledek byl znám již předem. Ještě před bálem se v mých kapsách ocitlo několik užitečných drobností. Jednou z nich byl dárek, který, kdyby vše ztroskotalo, mohl zajistit mou cestu ke králi. Zasunul jsem ho do náprsní kapsy a s největší sklenicí vína, jaká byla v dohledu, vyrazil hledat svou oběť.
Při mém příchodu na party byl již Wilhelm opilý. Nyní postoupil do stádia paralýzy. Ve své uniformě musel mít ocelový prut, držící ho ve vzpřímené poloze. Nebylo možné, aby stejného efektu dosáhla jeho vlastní páteř. Přesto i nadále pohlcoval podávané nápoje a jeho chvějící se hlava zaujala pozici, naznačující, že se králi chce spát. Obklopovala ho skupinka stařešinů, kteří se museli mezi sebou dobře bavit. Moje přiblížení a první pokus o přilákání pozornosti totiž přivítali nesouhlasnými pohledy. Opakoval jsem své snahy bez ohledu na jejich reakci, a protože jsem byl vyšší a barevnější, Wilík si mne rychle všiml. S jedním ze stařešinů jsem se seznámil již dříve toho večera, byl tedy přinucen mne představit.
„Je to skvělé poznat Vaše Veličenstvo," ujišťoval jsem opileckým hlasem, když proběhla oficiální prezentace.
„Náhodou jsem rovněž entomolog amatér, který se osmělil jít ve stopách Vašeho Veličenstva. Jsem na to hrdý a myslím, že vesmír by měl věnovat více pozornosti Freiburu a úspěchům Vaší Královské Milosti v oboru entomologie…"
Ještě chvíli pokračovaly nesmysly v podobném duchu, až král, který nepochytil určitě víc než jedno slovo z deseti, začal ztrácet zájem. Sáhl jsem tedy do kapsy a vytáhl svůj trumf.
„S ohledem na zájmy Vaší Výsosti," prohlásil jsem, prohrabávaje kapsu, „jsem uchovával tento exemplář. Cestoval se mnou pustinou dlouhých světelných let, aby spočinul na místě, které mu náleží, tedy ve sbírce Vašeho Veličenstva."
Vylovil jsem z kapsy průhlednou krabičku a strčil mu ji pod nos.
S viditelnou námahou soustředil pohled na obsah. Celé okolí natahovalo krky, aby vidělo, co to je.
Nemohu to popřít. Objekt byl hoden takového obdivu. Byl to překrásný brouk, veliký jako moje dlaň, s třemi páry křídel

různých barev, tuctem nohou nejrozmanitějších tvarů, velkými kusadly a třema očima. Až na to, že v prostoru necestoval ani minutu. Sám jsem ho vyrobil dnes ráno. Většina součástí pocházela od jiného hmyzu a tu a tam, v místech, kde matce přírodě scházela invence, jsem dodal kousky umělé hmoty. Krabička byla trochu zakalená, aby se zakryly pochybnější detaily.
„Vaše Veličenstvo si ho musí prohlédnout zblízka," prohlásil jsem, otevřel krabičku a snažil se mu ukázat obsah. Bylo to velice obtížné, protože jsme se oba potáceli různou rychlostí a krabičku jsem držel současně se sklenicí. Stiskl jsem trochu moji trofej a brouk skočil do královské sklenky.
„Zachránit! Vytáhnout!" zařval král a strčil prsty dovnitř. Při té příležitosti se na Wilíka vylila část alkoholu. Zezadu se ozvalo zamručení, plné hněvu. Nakonec chytil brouka, ale opět mu vyklouzl z prstů a přistál na prsou, odkud se pomalu svezl na podlahu. Cestou ztrácel nohy i křídla a zanechával za sebou širokou stopu po víně. Jak jsem se ho snažil zachytit, tekutina z mé sklenice vy tryskla na monarchova prsa. Dav zavyl vzteky, ale král to přijal solidně. Stál jako strom ohýbaný uragánem a ani nezaprotestoval. Jen brumlal: „Řekl jsem, řekl jsem…"
Dokonce i když jsem se snažil utřít víno kapesníkem a šlápl mu přitom na nohu, choval se klidně. Na rozdíl od okolí. Jeden přihlížející mne udeřil do ramene. Zapotácel jsem se pod tou ranou a udeřil Wilíka do prsou. Královská koruna se rozkutálela po podlaze. Stařešinové zařvali a vrhli se na mne. Bylo to docela zábavné, ale jen chvíli. Na pomoc jim přišla mladší generace šlechty. Pravda, ukázal jsem jim několik kousků z různých metod boje, ale nedostatek techniky jim nahradila síla a počet.
Byl to skutečně dobrý zápas. Ženy křičely. Král byl odnesen, sklo se rozbíjelo a pak, i se mnou, se vše zatočilo. Nebylo možné si poradit s tolika lidmi. Hřálo mne ale zadostiučinění, že jsem jim nezůstal nic dlužen. Mojí poslední vzpomínkou bylo, že několik mužů mne drželo a jeden se chystal k úderu. Ještě jsem ho kopl do čelisti a pak se kolem mne rozprostřela tma.

KAPITOLA 15

Mé necivilizované zvyky mi neulehčovaly pobyt ve vězení, ale ani nezpříjemňovaly život mým hlídačům.
Je pravda, že jsem měl velké štěstí. Ta zábava s chudákem Wilíkem mohla skončit tragicky. Urážka majestátu byl zločin, který se již ze zásady trestal smrtí. Naštěstí již civilizační vlivy Ligy trochu na Freibur pronikly a můj los již nebyl tak tvrdý. Ba naopak. Všichni se mi snažili za každou cenu dokázat, jak uctívají zákon, což mne dost rychle dovedlo k zuřivosti. Od té doby museli přinášet na každé jídlo nové nádobí.
Podařilo se mi ale dosáhnout obou cílů. Zůstal jsem naživu a nepochybně ze mne byla slavná osobnost. Především jako postava, přinášející ostudu a pokrývající hanbou celou aristokracii. Byl ze mne někdo, kým správný a poctivý Freibuřan pohrdá z celého srdce. Takže s takovým přístupem bych měl vzbudit Angelinin zájem. Pro svou krvavou minulost planeta trpěla nedostatkem takových lidí. Nejednalo se samozřejmě o různé ztracence, protože přístavní knajpy byly plné svalnatých chlapců na bitky, kterých mohla mít Angelina hromadu. Jenže se samotnou armádou hlupáků se nevyhrává revoluce. K tomu jsou potřeba spojenci, kteří dokáží myslet a řídit akce. Zvláště nezbytní jsou spojenci mezi aristokracií, a jak jsem si stačil všimnout, schopnosti a vlastnosti toho typu, které činily z aristokrata spojence pro špatné věci, jsou velmi vzácné, pokud se na Freiburu vůbec vyskytují.
Svým chováním na bále jsem dal najevo, že mám všechny vlastnosti, Angelinou požadované. A to způsobem, který nijak nenaznačoval, že to bylo představení speciálně pro ni. Past byla tedy hotova a Angelině zbylo jen do ní padnout. Alespoň jsem v to doufal.
Závora zaskřípala a ve dveřích se objevil klíčník.
„Máte návštěvu, grófe Diebstalle," oznámil.
„Řekni jim, ať jdou k čertu!" zařval jsem. „Na tomhle páchnoucím smetišti není nikdo, koho bych chtěl vidět!"
Nevšímal si toho. Jen se uklonil veliteli věznice a doprovázejícímu jej páru skutečně vykopávkových individuí v černých šatech. Udělal jsem vše pro to, abych je ignoroval. Počkali, až stráž zmizela, načež jeden z nich otevřel koženou aktovku a vytáhl z ní list papíru.
„Nepodepíši sebevražedný protokol! Můžete mě zabít ve spánku, ale sám to neudělám!" zavrčel jsem.
Trochu ho to zaskočilo, ale snažil se zachovat klid.
„To je nesmyslný návrh," ujistil mne. „Jsem královský advokát a nikdy bych s něčím takovým nesouhlasil."
Všichni tři se současně uklonili, úplně jako kdyby byli pověšeni na jednom drátu. Málem jsem se jim uklonil taky, tak to bylo nakažlivé.
„Nezabiji se!" prohlásil jsem, abych přerušil ten vznešený ceremoniál. „To je mé poslední slovo."
Královský advokát měl za sebou dostatečně dlouhou soudní praxi, aby si takových prohlášení nevšímal. Odkašlal si, rozložil papír a vrátil se k tématu.

„Jste obviněn z velkého množství zločinů, mladý muži," oznámil s nadšením ve tváři. Zazíval jsem. „Dal bych samozřejmě přednost tomu, aby se toto vše nestalo, ale co se dá dělat. Další rozvíření této záležitosti může přivést všem zúčastněným jen újmu. Sám král si to nepřeje. Ve své laskavosti a lásce ke klidu touží ukončit celou tuto nepříjemnou záležitost smírem. Jsem tu z jeho vůle. Pokud podepíšete omluvu, budete umístěn ještě této noci v odlétající kosmické lodi a celá záležitost bude zapomenuta."
„Snažíte se to ututlat, aby nevyšly najevo vaše pijácké orgie, pořádané v paláci, že?" zavrčel jsem.
Tvář mu zrudla. S neobyčejným úsilím ale ovládl své emoce.

„Jste nespravedlivý, sire!“ za chrčel. „Nejste v této záležitosti zcela bez viny. Pamatujte na to, prosím. Radil bych vám využít královu laskavost a podepsat.“
S těmito slovy mi podal papír, který jsem okamžitě roztrhal.
„Omluva? Nikdy!“ zařval jsem. „Bránil jsem svou čest před hordou opilých, podlých panáků, pyšnících se jmény, pocházejícími od zlodějů, kteří ukradli tituly, zákonně patřící mé rodině!“Nezbylo jim nic jiného než opustit celu, což udělali neobyčejnou rychlostí. Je ovšem třeba uvážit, že jsem veliteli pomohl přesně mířeným kopancem. Byl v mé společnosti jediný mladý muž, neměl jsem proto žádné výčitky svědomí.
Vše se vrátilo k normálu. Odmítl jsem návrh, který by zruinoval celý můj plán. Na druhou stranu to znamenalo strávit zbytek života za mřížemi, protože již nedošlo k žádnému dalšímu pokusu o smír. Nekonal se rovněž žádný proces. Prostě jsem byl tam, kde jsem byl, a měla ta tak již zůstat.Čekání jsem vždy považoval za únavné. Stejně jako nečinnost. V současné situaci se nejhorším ukázala být to, že jsem si nemohl dovalit ani opustit vězení, k čemuž bylo nespočet příležitostí. Vše by tím skončilo. Byla to nepříjemné vědomí. Jestli jsem byl totiž tím, za kaho jsem se vydával, tak útěk přesahoval mé možnosti. Kvadratura kruhu. Po týdnu mne to málem přivedlo k nervovému zhroucení a již jsem chtěl uniknout, když naštěstí Angelina přistoupila k akci. Sama zřejmě v noci a samozřejmě svým typickým způsobem.

Vzbudil mne jakýsi nepřirozený zvuk. Poslouchánímjsem nic nezjistil, takže jsem se přiblížil ke dveřím a vyhlédl zamřížovaným okénkem. Na konci chodby se rýsoval celkem hezký obrázek. Strážník z noční směny ležel natažený na podlaze a černě oděná a maskovaná postava se právě vztyčovala a čistila si nůž.
Od východu se přiblížil druhý neznámý a společně chytili mrtvé tělo. Vyrazili k mým dveřím a mrtvolu u nich položili. Jedna z osob vytáhla z kapsy kousek červené látky a vtiskla ji do nobožtíkovy ruky. Pak se otočili k mé cele, takže jsem co nejrychleji zmizel z dohledu a vrátil se na lůžka. Zaskřípal klíč v zámku a rozsvítila se světla. Usedl jsem a protíral si oči. Celkem solidní představení.
„Kdo tu je? Co chcete, sakra?“
„Vstávej a obleč se, Diebstalle. Rychle! Vypadneš odsud!“ Byl ta ten první, tentokrát s tyčí v ruce.
Roztáhl jsem čelisti v imitaci zívání, vytřeštil oči a odskočil, opíraje se zády a stěnu.

„Vrahové!“ zasyčel jsem. „To je nejnovější Wilyho nápad, co? Hodit mi smyčku na krk a potom přísahat, že jsem se pověsil sám? Tak pojďte, ale nemyslete si, že ta bude jednoduché!“
„Nebuď idiot,“ zašeptal. „A zavři klapačku. Jsme tu proto, abychom ti pomohli utéct. Jsme přátelé!“
Dvojice stejně oděných mužů vklouzla do cely a připojila se k osamělému mluvčímu. Na chodbě se mihla postava čtvrtého…
„Přátelé!“ ječel jsem. „Víc než vrahové! Za to krutě zaplatíte!“
Čtvrtý muž, stále stojící v chodbě, cosi zašeptal a zbylá trojice na mě skočila. Čekal jsem od šéfa lepší ránu.
Byl ta nevysoký muž - pokud to byl muž. Oblečení měl příliš valné a masku příliš dokonalou, abych si byl jist. Angelina byla ale naprosto stejně vysoká. No, a osobní účast v takovéhle akci k ní pasovala. S jejími svalnatci na krku jsem ale nebyl schopen se důkladněji podívat.
Prvního jsem kopl do břicha, druhý dostal do čelisti, ale ne příliš. Neměl jsem já vynášet je. V tomto způsobu boje byli mí protivníci zkušení, takže to měli lehké. Tím více, že můj odpor byl spíše symbolický.
Snažil jsem se neusmívat, když mne odnášeli tam, kam jsem se chtěl dostat za každou cenu.

KAPITOLA 16

Protože údery tyčí by mohly mít zhoubné následky, zbavili mne vědomí jednoduše tím, že mi přímo pod nosem rozmáčkli kapsli s uspávacím plynem. Takže jak cesta, kterou jsme urazili, tak i cílové místo, byly pro mne záhadou. Museli mi pak dát nějaké antidotum, protože další věc, jakou si pamatuji, byl muž s injekční stříkačkou. Zvedl mi víčko, za což jsem ho klepl po ruce.
„Trochu mučení před smrtí,“ vyprskl jsem, vzpomínaje na svou roli.
„Tentokrát není proč se strachovat,“ rozlehl se za mnou hluboký hlas. „Jste mezi přáteli. Mezi lidmi, kteří chápou a sdílejí vaši nespokojenost s existencí současného režimu.“
Naprosto určitě to nebyl Angelinin hlas. Obličej ovšem také ne. Hranatá čelist a tmavé oči. Krom toho vypadal nepochybně jako muž, a to ze zdejší aristokracie. Medik nás opustil a já nažhavil svou paměť. Určitě jsem ho viděl. Během mnemotechnických cvičení, které mi pomohly připravit se na mou roli. Samozřejmě že ho znám!
„Rdenrundt - hrabě z Rdenrundtu,“ řekl jsem pomalu a snažil se vzpomenout na vše, co mi o něm bylo známo. „Mohl bych věřit tomu, co jsem slyšel, kdyby nebylo té skutečnosti, že jste první bratranec Jeho Veličenstva. Je těžké přijmout, že jste mne ukradl z královského vězení pro své potěšení a…“

„Není důležité, čemu věříte,“ vybuchl zlostně a zmlkl, aby ovládl své nervy. „Wilhelm může být můj bratranec, ale to neznamená, že o něm uvažuji jako o ideálním vládci. Hovořil jste na bále o mnoha věcech. Stojíte za tím? Nebo to byla jen zástěrka? Prosím, dobře se nad tím zamyslete, mohl byste se v tom utopit. Možná jsou ještě jiní, kteří na rozdíl od vás nebudou čekat se založenýma rukama, až změna nastane sama.“
Náhlost a horlivost. To jsem já. Loajální přítel a smrtelný nepřítel. Skočil jsem k němu, chytil jeho ruku a s rozmachem jí potřásl.
„Jestli říkáte pravdu, tak jsem na vaší straně. Jestli klamete a tohle je jen královská past, tak se připravte na boj, hrabě!“

„Nemá smysl bojovat," odpověděl a vyprostil svou ruku ze sevření, což mu působilo značné obtíže. „Přinejmenším se to netýká nás dvou. Máme před sebou jiné úkoly a musíme se naučit si navzájem důvěřovat. Freibur je v současnosti jiný než v dobách našich předků. Doposud jsem zde nenalezl nikoho spolehlivého."
„Ti chlapci, kteří mne vzali z cely, nebyli nejhorší. Zdálo se, že znají svoji práci."
„Svaly!" vyprskl pohrdavě a stiskl tlačítko v opěradle křesla. „Svalovci s prázdnými hlavami. Těch můžeme mít kolik chceme. Potřebujeme lidi, kteří je mohou ovládat a pomoci mi dovést Freibur k lepšímu zítřku."
Nezmiňoval jsem se o osobě, řídící skupinu mých osvoboditelů. Jestliže hrabě neměl v úmyslu o Angelině mluvit, tak já tím méně. Protože si stěžoval na nedostatek mozků, tak jsem se rozhodl ho potěšit.

„To byl váš nápad, vložit strážníkovi do ruky kousek uniformy?"
Nedokázal skrýt překvapení.
„Jste dobrý pozorovatel, pane Bente!"
„Otázka tréninku," snažil jsem se vypadat skromně a pyšně. „Byla to červená látka a působila dojmem, jako by ji vytrhl během boje z něčí uniformy. Všichni, které jsem viděl, byli oblečeni do černého. Možná trochu indiskrétnosti…"
„Každým okamžikem jsem spokojenější, že jste se k nám připojil," předvedl v úsměvu celou sbírku zkažených zubů.
„Starý kníže obléká své lidi do červeného. To určitě víte…"
„A je nejsilnějším zastáncem Wilhelma IX.," dokončil jsem za něj. „Nikomu neuškodí, když se poperou."
„Ani v nejmenším," souhlasil a opět mi připomněl zubaře.
Nepochybně to byl nejlepší štít, jaký mohla Angelina nalézt. Byl tak nadutý, že mu představivost stěží stačila na pochopení nápadů, které mu vtloukala do hlavy. Měl v sobě ale dostatek ambicí, měl dost titulů i majetku, aby bylo po ruce vše, co bude potřeba. Právě jsem přemýšlel, kde vězí, když cosi prolezlo dveřmi. Zdálo se mi, že právě začala válka. Byl to jen robot, ale natropil tolik hluku, že jsem nedokázal hned poznat, co je v něm poškozeno.
Hrabě rozkázal té hromadě šrotu ujmout se baru, a když se to cosi otočilo, uviděl jsem to nejhorší. Komín. To, co viselo ve vzduchu, byl kouř ze spáleného uhlí.
„Ono to je na uhlí?" vykoktal jsem.
„Ano," přikývl hrabě a převzal sklenky. „Je to dokonalý příklad škodlivosti současné vlády. V hlavním městě takové roboty neuvidíte!"

„To doufám," vyjekl jsem a zíral na obláčky páry, unikající ze spojů v kloubech, a na nádrž s uhlím, kterou to cosi tahalo na zádech. „Samozřejmě, byl jsem po dlouhou dobu daleko… věci se mění…"
„Nemění se dostatečně rychle! A nehrajte si na galaktického cestovatele. Byl jsem v Misteldrossu a viděl jsem, jak se tam žije. Nemáte ani takové zmetky." Kopl do té vzácnosti, která zareagovala vypuštěním páry z nového spoje, tentokrát na noze. Pak pokračoval: „Ke dni Grundlov to bude dvě stě let, co jsme v Lize. A co z toho máme? Luxus pro krále místo pořádných dodávek, které by postavily hospodářství na nohy. Všechno, co jsme dostali, byl jeden transport mozků a kontrolních obvodů. Vše ostatní musíme dělat na místě. Jsou přece oblasti, kde považují robota za sluhu, oděného do brnění!"
Ani jsem se nepokoušel vysvětlit mu zásady galaktické ekonomie a politiky. Tahle díra byla téměř tisíc let odříznuta od světa. Byli navraceni civilizaci krok za krokem. Pomalu, ale bez násilí. Jistě, již zítra by sem bylo možno poslat miliardu robotů. Co by se tím ale zlepšilo? Bude lepší, když se je domorodci sami naučí konstruovat. A když se jim nelíbí finální produkt, bylo by lepší, kdyby ho upravili a nenařikali. Dotyčný to ale viděl úplně jinak. Angelina měla vždy velký dar přesvědčování. Nadále zíral na robota a náhle zaklepal prstem na jeden z ciferníků na jeho trupu.
„Podívejte se na to. Tlak vyskočil na osmdesát atmosfér. Ten dobytek nám za chvíli exploduje přímo do tváře a všechno tady podpálí. Vypusť páru, ty idiote - Vypouštěj!!"
Něco z toho muselo dorazit do mozku automatu, protože s děsivým klepáním položil tác na stůl a zatáhl za jakousi páčku. Rozlehl se pískot, budící hrůzu, a celou místnost zahalila oblaka páry.
„Vypadni, blbče! Ven!" zařval hrabě a zuřivě se rozkašlal.
Dal jsem si pořádný doušek a ve stejné chvíli si zamiloval hraběte. Měl bych ho mnohem radši, kdyby mne zavedl k Angelině. Celá záležitost nesla stopy jejích prstíků a nebylo pochyb, že jé na zámku.

O hodinu později mne seznámili s Rdenrundtovým štábem. Skládal se z šesti chlapců z vážených domů, plných nadšení a bezedné hlouposti. Jeden z nich, Kurt, mi ještě téhož odpoledne sloužil jako průvodce. Ukázal mi zámek i osadu, oddělenou od něho kvalitní zdí. Rdenrundtovy plány nic neprozrazovalo, když nepočítáme skupinu ozbrojenců, cvičících na střelnici. Vše vyhlíželo ďábelsky mírumilovně, a přesto jsem byl přivezen právě na toto místo rozhodně ne náhodou. Pobídl jsem Kurta do řeči. Stejně jako mnoho šlechticů z vesnice nesouhlasil s vládou, nedělal nic pro to, aby se to změnilo, a současně byl připraven zúčastnit se akce. V jeho pojetí byla ovšem čímsi velice mlhavým. Byl jsem přesvědčen, že ve svém životě neviděl ani jednoho nebožtíka. Vše mi říkal s takovým nedostatkem zkušeností, že to musela být pravda. Takže mi způsobilo nesmírnou radost, když jsem ho nakonec nachytal při lži. Právě jsme minuli skupinu dívek a Kurt si pospíšil s vysvětlením, že to jsou ženy důstojníků.
„Ty jsi také ženatý?" zeptal jsem se.
„Ne. Nikdy na to nebylo dost času a teď si myslím, že je již pozdě. Alespoň prozatím. Až to skončí, možná si najdu čas, abych se usadil."

„Taky pravda. A hrabě? Byl jsem daleko odsud po tak dlouhou dobu, že jsem ztratil orientaci v rodinných otázkách."
Kradmo jsem ho pozoroval a zaznamenal si na konto první úspěch. „Jak bych… ano, dá se to tak říci. Tedy, chtěl jsem

říci, že hrabě byl ženatý, ale došlo k nehodě a už není…“ viditelně ho to zmátlo a chudák zmlkl.
Je něco, co dovoluje rozpoznat Angelininu stopu. Jedna nebo dvě čerstvé mrtvoly. Spojit si obě informace nevyžadovalo obzvláště bystrý rozum. Navíc, kdyby ta hraběnka zemřela přirozeným způsobem, tak by se ubohý Kurt nepotil a nekoktal, když na ni přišla řeč. Chtěl jsem ho přesvědčit, aby vyhledal muže, kteří mne sem přivezli. V mém plánu bylo rozvázat jim jazyky ujišťováním, že jim nemám za zlé útok na svoji osobu, a získat nějaké informace o osobě, která jim velela. Bylo ale moudřejší s tím nespěchat.

Angelina se projevila ve chvíli, kdy jsem měl v úmyslu zabrat se do sondování svých zachránců. Po vhodné dávce alkoholu bych z nich vymáčkl všechno. Ukázalo se to být ale zbytečné. Následujícího dne jsme seděli s hrabětem v jídelně. Spokojeně jsem zjistil, že je pořádný a vytrvalý piják, takže mi nehrozí smrt žízní. Hrabě byl očividně čímsi zaujat. Zamyšleně si sál dolní ret a prohlížel mne odshora dolů. Musel se nakonec pro něco rozhodnout, protože promluvil!
„Co víte o rodině Radebrechenů?“ Byla to nejexotičtější otázka ze všech, jaké jsem od něho uslyšel.
„Absolutně nic,“ odvětil jsem pravdivě. „A měl bych?“
„Ne… ne…“ zabručel a vrátil se ke žvýkání vlastního rtu. „Pojďte se mnou!“

Přece jen se k něčemu rozhodl. Prošli jsme několika chodbami cestou do stále vyšších částí budovy a zastavili se přede dveřmi. Zcela obyčejnými, stejnými jako všechny ostatní, s jediným rozdílem. Před těmihle stál strážník. Měl založené ruce, právě tak, že jeho prsty objímaly pažbu revolveru. Při pohledu na nás se ani nepohnu!
„Všechno v pořádku,“ řekl hrabě. „On je se mnou.“
„Stejně ho mám prohledat,“ strážník pokrčil rameny. „Rozkazy.“
Stále zajímavější! Někdo tu vydává rozkazy, které majitel zámku nemůže změnit. Byla by to zajímavá záhada, kdybych neznal odpověď. A hlas strážníka se mi navíc zdál povědomý. Prohlédl mne rychle a obratně, samozřejmě bezvýsledně, načež jsme vstoupili dovnitř. Praxe je vždy jiná než teorie. Měl jsem všechny údaje, abych zde očekával Angelinu, a přesto na mne pohled na ni zapůsobil jako elektrický šok. Zmobilizoval jsem síly pro zachování kamenné tváře, nakolik je to možné v přítomnosti krásné ženy. Samozřejmě to nebyla taková Angelina, jakou jsem potkal posledně. Tvář podlehla jemným změnám, stejně tak barva očí a vlasů. Postava zůstala stejná jako i celkový dojem, že máte co do činění s tou samou osobou.
„To je gróf Bent Diebstall,“ hrabě na mne ukázal a přitom na ní visel očima. „Člověk, kterého jsi chtěla vidět, Engelo.“
Takže i nadále anděl, jen v trochu jiné verzi. Byl to špatný zvyk vybírat si podobné pseudonymy. Neměl jsem ale v úmyslu ji o tom informovat.
„Děkuji, Cassitore,“ řekla svým normálním hlasem.
Cassitore! Vypadal bych stejně nešťastně jako on, kdybych kráčel životem s nálepkou Cassitore Rdenrundt.

„Je to milé, že jsi sem přivedl grófa Benta,“ pokračovala po malé pauze.
Cassi musel očekávat vřelejší uvítání, protože úsměv mu viditelně pohasl. Jelikož Angelina nedělala nic, aby ho zadržela, a její vděčnost nevzrostla ani o kousek, zabručel cosi pod nosem a odešel. Měl jsem dojem, že to byl jeden z nejkratších a nejhutnějších výrazů v místním nářečí. Zůstali jsme sami.
„Proč jsi vykládal všechny ty výmysly o službě ve Hvězdné gardě?“ zeptala se s nezájmem.
„No. Nemohl jsem šokovat ty milé lidičky povídačkami o tom, co jsem po ty roky skutečně dělal,“ řekl jsem naivně.
„A co jsi dělal?“
„To je má věc. Nemyslíš? A když se už bavíme hádanka mi, tak možná i ty mi laskavě prozradíš, kdo jsi a jakým zázrakem tu má tvoje slovo větší váhu než slovo hraběte Cassitora?“ Ve slovním souboji jsem byl stejně dobrý jako ona.
„Protože mám silnější pozici, myslím, že tě neudiví, když se budu ptát já.“ Posadila mne zpátky na zem. „Neboj se, že mne šokuješ. Byl bys překvapen, co vše jsem v životě viděla.“
Samozřejmě bych překvapen nebyl. Stejně jasné bylo, že jsem ji svou legendu nemohl říci bez obalu.
„Ty stojíš za tou takzvanou revolucí?“zeptal jsem se pro všechny případy.
„Ano.“
„Když to tedy chceš vědět, zabýval jsem se pašeráctvím. Velice zajímavá práce, když máš správné informace a jisté schopnosti. Na hezkých pár let jsem si z toho udělal výhodný obchod, i když jsem se tím provinil proti několika vládám, které si, nevím proč, namluvily, že to je výhradně jejich privilegium. Když se mi udělalo poněkud těsno, vrátil jsem se domů na zasloužený odpočinek.“ Než spolkla tu historku, podrobila mě křížovému ohni otázek, týkajících se mé kariéry. Výslech ukázal, že svého času musela i Angelina mít s touhle činností mnoho společného. Jediným problémem tedy bylo, abych neřekl příliš a nepředvedl se jako výborný specialista v tomto oboru. Měl jsem být lokální chytráček a ne galaktický podvodník. Udržení v téhle roli mi ale způsobovalo solidní problémy. Atmosféra byla stále hustší, jak se vypalovaly další cigarety a vypíjely drinky. Takže jsem se konečně rozhodl uspokojit svou zvědavost.
„Mohla bys mi říct, co má s tebou společného rodina Radebrechenů?“
„Proč tě to zajímá?“
„Tvůj přítel, hrabě Cassitore, se mě na ně zeptal, než jsme sem přišli. Řekl jsem mu, že je neznám. Zajímalo by mne, o co se tu jedná.“
„Chtějí mě zabít.“
„Jaká ostuda a marnotratnost!“ prohlásil jsem s kouzelným úsměvem, který ignorovala. „A co s tím mám já společného?“
„Chci, abys mi dělal ochránce.“ Než jsem se stačil ozvat, pokračovala: „Ušetři mne prosím úvah, jaká jsem osoba ke

hlídání. Mám jich dost od Cassitora.“
„Chtěl jsem jen říct, že jsem nadšen.“ Byla to další lež, protože právě takovou úvahu jsem měl na jazyku. „Můžeš mi něco říct o rodině Radebrechenů?“
„Všechno proto, že hrabě byl ženatý,“ informovala mě. „Jeho žena spáchala sebevraždu dost hloupým a kompromitujícím způsobem. Její rodina, právě Radebrechenové, si je jista, že jsem ji zabila já, a v rámci pomsty chtějí zabít mě. V tomhle koutě Freiburu je vendeta zřejmě dost rozšířena.“
Fakta se ocitla na správním místě. Hrabě Rdenrundt, rozený oportunista, se svatbou s dcerou přiženil do rodiny. Všechno šlo dobře, dokud se neobjevila Angelina. Bylo třeba uskutečnit rozvod, ale protože to je proti zdejším tradicím, Angelina byla nucena odstranit překážku po svém. Nevzala ale do úvahy skutečnost, že jiným zvykem domorodců je vendeta. Ukázalo se, že Freibur je poněkud obtížnější ovládnout, než si myslela na počátku.
„Sebevražda?“ zeptal jsem se zdvořile. „Nebo jsi jí trochu pomohla?“
„Zabila jsem ji.“ Souboj byl u konce. Vše bylo jasné. Rozhodnutí nyní bylo na mně.

KAPITOLA 17

Co jsem měl se sebou dělat?
Nenamáhal jsem se proto, abych se dal zastřelit, zapíchnout nebo srazit při její obraně. Přitom nebylo možné zatknout Angelinu v samém středu sídla hraběte Cassitora. Kromě toho bylo nutné dozvědět se ještě něco víc o plánované rebelii. Jen tak, pro případ, že bych chtěl opět vstoupit do řad Sboru. Vždy je lepší mít v takové situaci s sebou několik drobností, aby se s nimi podepřely dobré úmysly. Bylo to odůvodněné, když si uvědomíme, jak se se mnou rozloučili. A navíc se nedá zakrýt, že pobyt v Angelinině společnosti mi činil nesmírné potěšení. Mnoho radosti mi poskytlo i pozorování, jakým způsobem organizuje osobně revoluci na téhle mírumilovné planetě. Revoluci, která má všechny vyhlídky na úspěch.
Po několika týdnech, během kterých jsem působil výhradně jako ochranka - hlídání vraha před zabijáky bylo samo o sobě zajímavým prožitkem -, mne povýšila na svého poradce. Nedošlo k tomu samozřejmě okamžitě, ale postupem času se se mnou radila stále častěji. Doposud jsem ještě nikdy nepřipravoval převrat, ale každý zločin přece spočívána stejných základech a řídí se stejnými zásadami.
V našem milém, povstaleckém Edenu byl přesto jeden had. Jmenoval se Rdenrundt. Sice jsem tu neměl vlastní špionážní síť, ale z toho, co dorazilo k mým uším, vyplývalo, že hrabě pro revoluci nepřekypuje zrovna nadšením. Čím bližší byl den revoluce, tím více chladlo jeho revoluční nadšení.
Kromě toho zde byl ještě jeden problém a záležitosti dozrávaly zastrašujícím tempem. Jednoho krásného dne můj andílek odbýval s hrabětem poradu na nejvyšší úrovni. Já seděl ve vedlejším pokoji a poslouchal pootevřenými dveřmi to, co se dělo vedle. Argumentace musela být ostrá, protože i přes tu vzdálenost se leccos dostalo až k mým uším. Tvrdě pronesené NE mne zvedlo na nohy.“Proč ne? Vždy jen NE, a už toho mám dost!“ rozlehl se vzteklý hlas hraběte. Pak následovalo šustění trhané látky a něco upadlo s cinkotem na podlahu. Jedním skokem jsem byl u dveří. Angelina ležela na stole v roztržené sukni a hrabě ji vášnivě objímal. Sevřel jsem zbraň a vyrazil k nim. Angelina byla rychlejší. Chytila láhev stojící na stole a praštila hraběte do temene. Ten se zřítil na podlahu bez známek vědomí.
„Schovej zbraň Bente. Už je po všem,“ ozvala se klidně a snažila se dát do pořádku své oblečení. Udělal jsem to až po kontrole, zda ležící tělo nepotřebuje druhý úder. Mezitím Angelina stačila vyjít z pokoje. Běžel jsem za ní. Nepotřebovali jste velkou bystrost ani schopnosti jasnovidce, aby bylo jasné, že problémy, pokud ještě nezačaly, se blíží mílovými kroky. Až se hrabě probere, určitě si promyslí svůj postoj jak k Angelině, tak i k revoluci. Přemýšlel jsem o tom, stojíce přede dveřmi jejího pokoje, zatímco se dávala do pořádku.
Dlouhé šaty zakrývaly její ruce, takže nebyly vidět stopy po hostitelových záletech. V jejích očích plály ohníčky zuřivosti a myslím, že jsem vyslovil nahlas její nejskrytější touhy.
„Chceš, abych spojil hraběte s předky, spočívajícími v rodinné hrobce?“

„Pořád ho potřebuju. Musím lépe kontrolovat své city. Ty také.“
„Mé jsou v nejlepším pořádku. Jak tě ale napadlo, že můžeš i nadále počítat s jeho spoluprací? Myslím, že až se vzbudí, tak bude mít pěkné bolení hlavy.“
Takové drobnosti ji moc nezajímaly.
„Pořád s ním mohu manévrovat tak, aby dělal to, co chci. V jistých hranicích, samozřejmě. Hranice tady představují jeho vlastní ambice, které jsem ze začátku nebrala do úvahy. To přiznávám. Obávám se, že omezeností jeho mysli končí všechny mé naděje. Jako figurka je ale nezastupitelný a musíme ho využít. Řízení a iniciativa však musí patřit nám.“
Nebyl jsem moc překvapen, protože víceméně takový vývoj událostí jsem očekával. Bylo třeba to ale ještě přezkoušet.
„Mohl bych se dozvědět, co myslíš tím my a nám?“ zeptal jsem se zdvořile.
Angelina se naklonila dopředu a odhodila na záda pramen vlasů. Její úsměv měl přibližně dva tisíce voltů a mířil výhradně na mě.
„Chci, abychom to dokončili společně, spojenče.“ Hlas měla jako med. „Budeme držet hraběte Rdenrundta jako zástěnu do doby, než skončíme. Pak se ho zbavíme a zbytek bude patřit nám. Souhlasíš?“
„No…“ odpověděl jsem a zopakoval stejně duchaplně. „No…“
Poprvé v životě jsem nebyl schopen říci nic chytřejšího.
„Nemám rád holuby na střeše. Jen tak mimochodem, proč já? Prostý, těžce pracující strážce, usilující o navrácení titulu a země. Odkud ten skok z poslíčka na vůdce?“

„Dobře víš," odvětila s úsměvem a teplota v místnosti vyskočila o deset stupňů. „Myslím, že jsi schopen řídit celou akci stejně dobře jako já, a zalíbí se ti stejně. Společně jsme schopni udělat tu nejlepší revoluci ze všech. Co ty na to?"
Stála vedle mne a držela mě za ruku. Cítil jsem přes látku horko, sálající z jejích prstů. Její smějící se tvář byla hned vedle mojí.
„To by mohlo být něco. Ty a já… společně," pokračovala.
Nemohlo! Jsou ale takové chvíle, kdy tělo mluví za vás.
Tohle byla právě jedna z nich. Než jsem se stačil zamyslet, mé ruce se sevřely kolem jejího těla a ústa se setkala s jejími rty. Kratičkou chvíli byly její ruce na mých zádech a ústa se vpíjela do mých. Skoro okamžitě ale celé teplo zmizelo a dostal jsem pocit, že líbám sochu. Rty bez života, oči hledící na mě s téměř dokonalou prázdnotou v hloubi a nehybnost, dokud jsem ji nepustil.
„Copak je?"
„Krásná tvářička - to je vše, na co myslíš?" vypadala autenticky naštvaně. „Jste všichni muži stejní - všichni stejní…?"
„Nesmysl!" vykřikl jsem, ztráceje nad sebou vládu. „Chtělas, abych tě políbil - to nepopřeš! Co se stalo, že tak najednou…?"
„Chtěl bys políbit ji?" vykřikla a chytila medailónek, který jí visel na krku.
Řetízek praskl a ona ho na mne málem hodila. Měl jsem příležitost na obsah jen pohlédnout, protože najednou změnila svůj úmysl a vystrčila mne ze dveří. Hned po mém odchodu se zabouchly a o vteřinu později byly závory na svém místě.

Ignoroval jsem zvednuté obočí stráže. Nemohl jsem si srovnat myšlenky a největší záhadu přitom znamenal medailón. V jeho nitru byl snímek mladé dívky. Tragická a strašná tvář.

Něco odpudivého. Nebyl to křivý úsměv nebo příšerný nos, ale odpudivá kombinace, tvořící jednu děsivou postavu.
Náhle jsem v šoku usedl, protože mi došla má hloupost. Vždyť Angelina mi právě ukázala motiv, který ji dostal na cestu, na které se právě nachází. Dívka na obrázku byla Angelina! Zjednodušovalo to mnoho doposud komplikovaných otázek. Mnohokrát jsem dumal nad tím, jakým zázrakem mohla být tak děsivá mysl usazená v tak atraktivním balení. To, na co jsem zíral, jednoduše nebylo originální balení. Být odpudivý muž je již dostatečně špatné. Ale být ohyzdnou ženou je nepředstavitelně horší. Jak se můžete cítit, když je každé zrcadlo váš nepřítel a lidé se při pohledu na vás odvracejí? A když ještě ke všemu máte bystřejší rozum než většina ostatních?
Mnoho žen by v této situaci spáchalo sebevraždu. Angelina místo toho spáchala zločin, aby získala peníze na plastickou operaci. První z celého cyklu, který ji dovedl k současnému vzhledu. Ve stejném čase se jí v tom někdo nejspíše snažil zabránit. Zabila ho a poprvé pocítila skutečné uspokojení. Ubohá Angelina. Neodpouštěl jsem jí, ale nedalo se skrýt, že to je tragická postava. Vyhrála polovinu sázky, získala pěkné tělo, ale její mysl se stala stejně odpudivou jako dříve její vzhled.
Náhle mi svitlo, že mysl se dá přece také změnit.
Ten nápor myšlenek mne vyhnal na čerstvý vzduch. Blížila se půlnoc, všechny vchody byly zamčeny a dole hlídali strážci. Vyrazil jsem nahoru, kde se na terase rozkládala zahrada. Scházela mi samota a tam jí bylo nadbytek. Strážce, stojící u vchodu, zasalutoval, schovávaje cigaretu v rukávu. Ignoroval jsem to zjevné porušení disciplíny, došel na roh a zahleděl se na horské panoráma, které se přede mnou otvíralo.

Náhle mne cosi zaujalo a po chvíli již bylo jasné, co. Když tu byl strážce, tak ho sem někdo postavil z nějakého důvodu. Kouření ve službě zase není tak velké provinění, ale je lepší vědět, proč tu stojí. Taková obvyklá opatrnost.
Nebyl u vchodu, což bylo kladné zjištění. Znamenalo totiž, že si vzal k srdci úkol a prováděl obchůzku terénu. Otočil jsem se a mou pozornost přilákaly polámané květiny na trávníku. Zdálo se mi to divné, protože zahrada byla pro hraběte slabostí. Denně procházela důkladnou péčí.
Pak jsem uviděl tmavou stezku protínající trávník a pocítil, že něco je a to velmi, v nepořádku. Strážce byl buďto mrtvý, nebo v bezvědomí, ale neztrácel jsem čas, abych se o tom přesvědčil. Mohl být jen jeden důvod, proč by se zde chtěl někdo objevit. Angelina. Její pokoj byl přesně pode mnou.
Přiběhl jsem k vyřezávané balustrádě a pohlédl dolů. O pět yardů níž byl balkón, spojený s Angelinným pokojem. Právě se k němu spouštěla černá postava. Má zbraň zůstala v pokoji. Byl to jeden z mála případů, kdy jsem ji neměl u sebe. Můj nedostatek starosti o Angelinu ji měl stát život.
Vše mi došlo během několika vteřin, kdy se mé prsty přesouvaly po balustrádě. Nakonec narazily na hladký kousek plastiku, ze kterého se spouštěla dolů tenká, téměř neviditelná nit. Jediný řetězec molekul, schopný udržet váhu dvou lidí. Vrah používal pavouka, nápadité zařízení, vytvářející nit podle toho, jak se spouštěl. Kdybych se po ní pokusil spustit i já, prořízla by mé ruce lépe než nejostřejší ocel.
Byl jen jeden způsob, jak se dostat na balkón. S tím rizikem, že když mi něco nevyjde, ocitnu se rychle na dně propasti, zhruba o půldruhé míle níž. Přelezl jsem přes balustrádu, nahmatal jeden z výstupků a spustil se, jak nejníže to šlo. Pode mnou se neslyšně otevřelo okno a v tom okamžiku jsem skočil. Mé sevřené nohy mířily na postavu na balkónu. V letu jsem ale nechtěně uhnul do strany a místo toho, abych vetřelci spadl na hlavu, udeřil jsem ho do ruky. Oba jsme se zřítili na balkón. Zatřásl se pod naší váhou, ale staré kameny vydržely. Ležel jsem omráčený pádem a s nadějí, že protivníkova ruka se má hůře než má noha. Úder mu vyrazil dýku s trojhranným ostřím. Zvedl ji právě ve chvíli, kdy jsem opět zaútočil. Chytil jsem ruku svírající dýku za zápěstí a začal tichý, noční boj. Oba jsme byli napůl omráčeni, ale dobře jsme věděli, že bojujeme o život. Já nemohl stát příliš pevně na pochroumané noze, ale on mohl místo toho operovat jen jednou rukou. Naštěstí, protože obě moje stěží udržely jeho jednu.

Něco takového jako zásada fair play neexistuje, když bojujete o život a navíc prohráváte. Ostří se čím dál tím víc přibližovalo k mé hrudi, takže jsem zvedl zdravou nohu a ze všech sil přistál kolenem na jeho ruce. Celý se zatřásl, takže jsem úder zopakoval. Jen silněji. Jeho ruka se zkroutila a musela být zřejmě zlomená. Přesto ze sebe nevydal ani hlásku. Pokoušel jsem se zpod něho vyklouznout. V tom okamžiku ostří rozťalo košili na mých prsou. Hned potom protivník ztratil na okamžik rovnováhu. Pokusil jsem se toho využít, ale i nadále byl silnější. Nakonec se mi podařilo odstrčit jeho ruku tak, že dýka ho škrábla do kůže na prsou. Stále jsem se snažil ho ze sebe shodit, když se najednou jeho tělo napjalo v křeči a znehybnělo.
Nebyla to léčka. Cítil jsem, jak se každý sval v jeho těle napjal v posledním úsilí, a znehybněl. Nepovolil jsem stisk, dokud se v pokoji za mnou nerozsvítilo světlo. Tehdy se ukázalo něco, po čem se mi zježily vlasy na hlavě. Žlutá vrstva, kterou byla pokryta polovina ostří. Bleskově působící jed, způsobující paralýzu nervové soustavy.
Na mé košili bylo toho žlutého svinstva spousta, zejména kolem řezu, Jed se nemusí dostat až do rány. Přes kůži účinkuje stejně spolehlivě, jen pomaleji. Stáhl jsem si košili, jak nejopatrněji to šlo, a teprve později si dovolil roztřást se. Má noha se začala vracet k životu. Bolela jako čert, ale mohl jsem se na ni postavit. Nebyla tedy zlomená. Vstoupil jsem do pokoje.
Angelina seděla na posteli a jedině její oči prozrazovaly, co před chvílí prožila.
„Mrtvý," oznámil jsem. „Zabil ho jeho jed."
„Spala jsem a nic neslyšela." Angelina mluvila pomalu, jakoby k sobě. „Děkuji ti."
Herečka, lhářka, podvodnice a vražedkyně. Hrála stovky rolí a neprozradila se ani jednou. Ale když teď promluvila, v jejím hlase byl jakýsi tón, který jsem doposud neslyšel. Ten atentát se uskutečnil příliš rychle po dřívější dramatické scéně a její obranný instinkt byl i nadále silně oslabený. Obě události ovšem vyčerpaly i mé zásoby odolnosti.
Klekl jsem si k lůžku a hleděl jí upřeně do očí. Objal jsem ji. Medailón ležel na nočním stolku. Chytil jsem ho a stejně upřímně a suverénně jako ona řekl: „Nechápeš, že ta dívka existuje jen v tvé paměti? Odešla současně s minulostí. Bylas dítě. Teď jsi žena. Kdysi jsi mohla být ta dívka, ale už nejsi."
Rozmáchl jsem se a vyhodil medailón oknem.
„Nejsi minulost, Angelino!" To byl již téměř výkřik. „Jsi sama sebou. Jen sama sebou."
Políbil jsem ji a tentokrát se nestalo to co předtím. Potřebovala mě stejně jako já ji.

KAPITOLA 18

Když jsem přenesl mrtvolu do křídla, obývaného hrabětem, úsvit se již dotkl oblohy. Bohužel požitek postavit hospodáře na nohy mi nebyla dána. Po objevení mrtvého strážného to udělal seržant, velící hlídkám. Právě seděli v jídelně a debatovali o mrtvole ležící vedle. O mé přítomnosti je informoval až hluk padajícího těla, když jsem shodil na podlahu svůj náklad. Oba vyskočili a obrátili se ke mně.
„To je vrah," oznámil jsem mu, ne bez jisté pýchy v hlase.
Cassitore musel poznat mrtvolu, protože se lehce zachvěl a oči se mu rozevřely podstatně víc. Nepochybně to byl nějaký příbuzný. Švagr nebo někdo podobný. Asi do téhle chvíle skutečně nevěřil v upřímnost záměrů Radebrechenů. Seržantův úžas byl viditelně první poplašný signál. Hleděl jsem střídavě na mrtvolu a na hraběte. Dumal jsem, co se mu asi honí v té vojenské makovici. V budoucnu si s ním od srdce promluvím. Hrabě skousl rty a nakonec rozkázal seržantovi odnést obě mrtvoly."Zůstaňte, Bente!" prohlásil a zamířil k baru.
Teprve po vypití druhé sklenky místního rozpouštědla si vzpomněl na povinnosti hostitele. Ukázal jsem nedostatek cti a neodmítl. Popíjeje špiritus malými loky, dumal jsem, o co mu jde. Nejdříve zkontroloval dveře i okna, zajistil všechny možné zámky, pak otevřel nejnižší zásuvku stolu a vytáhl malou krabičku s dlouhou anténou.
„Ale podívejme se!" okomentoval jsem to zdvořile. Nezareagoval, jen na mne vrhl dlouhý pohled a dál manipuloval s kontrolkami. Teprve když ji uvedl do provozu a rozsvítilo se zelené světélko, trochu se uvolnil.
„Víte, co to je?" zeptal se, ukazuje na ten malý dáreček.
„Samozřejmě. Na Freiburu jsem to ale neviděl. Nejsou tu příliš rozšířené."
„Vůbec nejsou rozšířené," zabručel zahleděný na žhnoucí světélko. „pokud vím, tak je to jediný exemplář na planetě - chtěl bych, abyste o tom nikomu neříkal. Nikomu!"
„To není moje věc," informoval jsem ho s odzbrojujícím nedostatkem zájmu. „Každý má nárok na trochu soukromí."
Sám jsem ho miloval, a proto byl u mne rušič poměrně často v chodu. Je dobrý a dost obtížně se dá přelstít. Zjišťuje a eliminuje téměř každý druh odposlechu. Jak dlouho nebude nikdo vědět, že ho hrabě má, tak dlouho si může být jist jeho efektivností. Jen proč ho potřebuje? Je ve středu vlastního zámku a dokonce i tak omezená mysl jako ta jeho musí vědět, že štěnice nefungují na velkou vzdálenost. Záležitost smrděla a uvědomil jsem si, o co jde, ještě než odpověděl.
„Nejste hloupý, grófe Diebstalle," prohlásil, což znamenalo, že mne považuje za hloupějšího než sebe. „Byl jste dlouho mimo planetu a viděl jste jiné světy. Víte, jak jsme zaostalí a že žádná oběť není dost velká, aby uspíšila den osvobození." Z nějakého důvodu se pořádně zpotil. Jen na umělé kůži, tam, kde dostal od Angeliny lahví, nebyla ani kapka potu. Doufám, že ho to bolelo.

„Ta neznámá žena, kterou hlídáte," začal a pokradmu mne pozoroval, „byla užitečná při organizování rebelie, teď nás ale staví do nepříjemné pozice. Byl tu již jeden útok na její život a s největší pravděpodobností budou následovat další. Radebrechenové jsou starým a loajálním rodem - její přítomnost je pro ně urážka." Usrkl svůj drink.
„Myslím, že vy byste byl schopen udělat totéž, co ona. Stejně dobře, a možná i líp. Co vy na to?"
Buďto jsem byl stále schopnější, nebo měli neobyčejný nedostatek revolucionářů. Podruhé během dvanácti hodin mi

bylo nabízeno spojenectví podle nového schématu. Nepochyboval jsem, že Angelinin návrh byl jistější. Cassieho návrh kolem sebe podle mne šířil dost ostrý zápach.
„Jsem poctěn, ctihodný hrabě," odpověděl jsem. „Ale co se stane s tou ženou? Nemyslím, že by tím nápadem byla nadšena."
„To, co si myslí ona, nemá žádný význam," vyprskl ctihodný hrabě, načež se ovládl a pokračoval: „Nebudeme k ní krutí. Jednoduše ji necháme zavřít. Má věrné stráže, ale mí lidé se o ně postarají. Vy budete s ní a ve vhodnou, chvíli ji zatknete. Pak ji vsadíme do cely, kde bude v bezpečí a přestane činit potíže."
„To je dobrý plán," okomentoval jsem to. „Sice neschvaluji uvěznění té ubožačky, ale když už je to nezbytné, tak to udělat musíme. Cíl světí prostředky."
„Máte pravdu. Jen škoda, že to neumím tak jednoduše říct. Máte vzácnou schopnost vše výstižně popsat. Zapíšu si to do paměti. Cíl světí…"
Škrábal cosi na kus papíru a já namáhal mozkové závity, abych mu podstrčil ještě několik frází. Jen pomyslet, že někdo takový měl stanout v čele planety! Šili mnou všichni čerti a vyskočil jsem.
„Když to máme udělat, tak bychom neměli plýtvat časem, hrabě Rdenrundte," prohlásil jsem. „Navrhuji začátek akce v 18:00 dnes večer. Dá nám to dostatek času na zneškodnění jejích ochránců. Zatknu ji, jakmile dostanu signál, že se první část povedla."
„Máte pravdu. Muž činu jako vždy, Bente. Stane se, jak říkáte." Potřásli jsme si rukama a jen s obtížemi jsem se ubránil tomu rozmačkat mu jeho zpocenou a studenou dlaň. Odkráčel jsem hned za Angelinou.

„Můžeme být odposlouchávání?" zeptal jsem se jí.
„Ne. Pokoj je dokonale odstíněn."
„Tvůj bývalý obdivovatel, hrabě Cassi, má rušičku. Může mít i jiné legrácky k odposlechu."
Nezdálo se, že by ji to nějak zaujalo. Seděla před zrcadlem a rozčesávala si své vlasy. Ten výjev byl roztomilý, ale rozptylující. Vanuly tu silné revoluční větry, hrozící rozbít vše kolem.
„Vím o tom detektoru," řekla klidně a dál se česala. „Sama jsem mu ho dala - samozřejmě tak, aby o tom nevěděl - a ujistila se, že nepracuje s těmi nejlepšími vlnovými délkami. Mohu ho tak dost dobře sledovat."
„Poslouchala jsi před několika minutami, když se se mnou dohadovalo tom, že zabije tvé lidi a umístí tě do místního lochu?"
„Ne, neposlouchala," odpověděla s bohorovným klidem, charakterizujícím většinu jejích činností. Usmála se na mne do zrcadla. „Vzpomínala jsem na minulou noc."

Typická ženská! Tak dokonalá směs emocí a logiky, že člověku vstávají vlasy hrůzou. Rozhodl jsem se jí dát malou lekci.
„Fajn, třeba tě trochu zaujmou poslední novinky," ozval jsem se nejklidněji, jak jsem dokázal. „Třeba tohle. Rod Radebrechenů nevyslal toho vraha včera večer - udělal to hrabě."
Konečně se mi to podařilo. Angelina se přestala česat, a její oči se mírně rozšířily nad tím, co jsem prohlásil. Nekladla žádné hloupé otázky, a jen čekala, až skončím.
„Myslím, že jsi tu krysu dohnala ke krajnímu řešení. Ta láhev včera byla poslední věc, s jakou se smířil. Musel si všechno připravit už dřív a tvoje jednání jen uspíšilo jeho rozhodnutí. Seržant toho člověka poznal a spojil si ho s hrabětem. To rovněž vyjasňuje, jak se ten týpek dostal na střechu a jak přesně věděl, kde tě hledat. Je to rovněž nejlepší vysvětlení tak náhlého útoku. Je tu příliš mnoho souvislostí s tím, co se stalo hned po tvé bitce s Cassitorem Nevrlým."
Zatímco jsem vedl dál svou, Angelina se vrátila k česání. Neodpověděla. Ten naprostý nedostatek zájmu mi začal obtěžovat nervy.
„Dobrá - co chceš dělat?" zeptal jsem se více než lehce uraženým hlasem…
„Nemyslíš, že je důležitější, co s tím chceš udělat ty?"
Řekla to velice jemně, ale hodně se za tím skrývalo. Viděl jsem, že mě pozorně sleduje v zrcadle. Otočil jsem se tedy k oknu a kochal se horským panoramatem. Měla naprostou pravdu. To bylo to nejdůležitější. Tak důležité, že jsem si to ani neuvědomoval. Co tu vlastně dělám? Revoluci, která mě vůbec nezajímá? Protože to, že mým cílem je zatčení Angeliny, bylo jaksi zapomenuto. Vždyť jsem tu nemohl tak dlouho sedět. Moje tělo nebylo schopno vydržet důkladnější prohlídku. Pouze to, že Angelina byla přesvědčena o mé smrti, mne prozatím ochránilo před prozrazením. Já ji přece poznal na první pohled. V tom okamžiku jsem si na něco vzpomněl. Na něco, co se stalo včera. Nejsi nic z téhle minulosti… křičel jsem. Nic z toho… Angelino. Řekl jsem to a ona neprotestovala.
Jenže tady jméno Angelina nepoužívala, říkala si Engela. Když jsem se otočil, musel jsem mít své myšlenky vypsány na tváři, protože se záhadně usmála a nic neříkala. Aspoň že se přestala česat.
„Víš, že nejsem gróf Bent Diebstal!," řekl jsem namáhavě.
„Odkdy?"
„Skoro od začátku; prakticky od chvíle, kdy jsi sem přijel."
„Víš, kdo jsem…?"
„Nemám ani potuchy, jaké je tvé pravé jméno, jestli ti jde o tohle. Dokonale si ale pamatuju na svůj vztek, když jsi mi překazil mou operaci s obrněncem, po vší té práci. A skvělé zadostiučinění, když jsem tě zastřelila ve Freiburbadu. Řekneš mi, jak se doopravdy jmenuješ?"
„Jim…" slova mi nechtěla z hrdla. „James diGriz, známý v oboru jako Chytrý Jim."
„Těší mne. Moje skutečné jméno je Angela. Myslím, že to byl další odporný vtip mého otce. Byl to ovšem jeden z

důvodů, pro které jsem s uspokojením sledovala, jak umíral.“
„Proč jsi mě nezabila?“ zeptal jsem se, a hlavou mi kmitl nápad, jak to asi dopadlo s otcem.
„Proč bych to měla dělat, miláčku?“ podivila se a její neosobní tón zmizel. „Oba jsme se v minulosti dopustili chyb a zabralo nám strašně moc času ujistit se, jak jsme si podobní. Stejně dobře bych se mohla zeptat tebe, proč jsi mě nezatknul - proto jsi přece přijel, ne?“
„Ano - ale…“
„Ale co? Svedl jsi sám se sebou strašný boj, právě proto jsem zatajila, že vím, kdo jsi. Dospěls, či spíše vyrostl jsi z těch nesmyslů, které tě spojovaly s policajty. Nevěděla jsem, jestli to tak skončí, ale doufala jsem v to. Vidíš, já tě nechtěla zabít. Věděla jsem, že mě miluješ, a od samého začátku to bylo nádherné. A nešlo tu o zvířecí touhu, jakou projevovali zatím všichni, kteří říkali, že mě milují. Oni milovali tělo. Ty mě miluješ celou, protože jsme stejní.“
„Nejsme,“ odporoval jsem s nejistotou v hlase. Jen se usmála. „Ty zabíjíš - a máš to ráda -, to je náš základní rozdíl. Nevidíš ho?“
„Nesmysl! Minulou noc jsi taky zabil - byla to dobrá práce jen tak mimochodem - a nevšimla jsem si, že bys byl kvůli tomu nešťastný. Spíše jakoby tě to uspokojilo, ne?“
Nevím proč, ale cítil jsem, jak se mi smyčka utahuje kolem krku. Všechno, co říkala, bylo chybné - ale její uvažování bylo tak spojité, že jsem neviděl místo, od kterého bych ji mohl začít přesvědčovat.
„Opusťme Freibur,“ řekl jsem nakonec. „Na co uskutečňovat tu kreténskou a nikomu nepotřebnou rebelii, když jejím jediným výsledkem bude hromada nebožtíků?“
„Můžeme, ale to není nejdůležitější. Je něco, co si musíš uvědomit, abys byl ve shodě sám se sebou. Ještě ti nedošlo, že ten hloupý vztah ke smrti je chybný? Za nějakých dvě stě let ty, já i každý, kdo v téhle chvíli žije v galaxii, bude mrtvý. Je to přirozená věc, které se nedá uniknout. Jaký je rozdíl v tom, když několika lidem pomůžeme dojít do toho neúprosného konce o trochu dřív? Oni by s tebou udělali to samé, kdyby měli takovou možnost.“
„Mýlíš se,“ odporoval jsem s vědomím, že je to boj s větrnými mlýny. Místo abych dále argumentoval, objal jsem ji a políbil. Byl to až doposud ten nejlepší způsob na zakončení hloupých diskusí.
Vyrušil nás tichý, ale dotěrný zvuk. Rozdělení bylo obtížné pro nás oba, ale nakonec se podařilo. Já usedl na lůžku a ona zvedla videofon. Neslyšel jsem, o co šlo, protože držela sluchátko příliš blízko u ucha, ale z několikerého opakování „Ano“ a pohledů, vrhaných směrem ke mně, bylo jasné, že záležitost je vážná. Po ukončení rozhovoru stála Angelina chvíli bez pohybu a pak přešla k nočnímu stolku. Otevřela zásuvku a z jejího různorodého obsahu vytáhla předmět, který jsem v této situaci očekával ze všeho nejméně. Byla to má pětasedmdesátka. Aby to bylo ještě směšnější, Angelina na mě mířila.
„Jime, proč jsi to udělal?“ zeptala se se slzami v očích. „Proč jsi mi to chtěl udělat?“
Neposlouchala mé koktavé vysvětlování. Sama si odpověděla a najednou se v jejích očích objevila zlost.
„Ty jsi neudělal nic,“ pronesla tvrdě. „Sama jsem tím vinna, protože jsem věřila, že někdo může být jiný než ostatní. Dal jsi mi lekci, na jakou nezapomenu. Proto tě zabiju rychle a bezbolestně, a ne tak jak bych chtěla, za to co jsi udělal.“
„O čem to sakra mluvíš?“ vykřikl jsem naprosto zmateně.
„Nehraj si na neviňátko,“ odpověděla a vytahovala přitom vak zpod lůžka. „To byla radarová hlídka. Instalovala jsem ji sama, a operátoři jsou nejvěrnější z věrných, jaké tady mám. Prstenec lodí, jak ostatně víš, vystoupil z podprostoru a obklopil tuto část planety. Tvým úkolem bylo odvrátit mou pozornost. Ten plán se skoro povedl.“
Dokončila balení a pozorně na mě pohlédla.
„Kdybych ti řekl, že jsem nevinný, a dal ti své nejsvatější čestné slovo, uvěřila bys mi? Nemám s tím nic společného. Nic o tom nevím!“
„Sláva kosmickým skautům!“ poznamenala sardonicky. „Proč neřekneš pravdu aspoň jednou, když budeš za dvacet vteřin mrtvý?“
„Řekl jsem ti pravdu!“ odpověděl jsem rozhodně a přitom hloubal, jakou mám šanci dostat se k ní, než vystřelí vycházelo, že žádnou.
„Sbohem, Jime diGrizi. Ráda jsem tě poznala, i když jen na tak krátkou chvíli. Dovol, ať ti řeknu ještě něco. Nic z toho všeho nebylo potřeba. Mám tu ukryté dveře a průchod, vedoucí ze zámku. Nikdo o tom neví. Než se sem dostanou tví kamarádi, budu už daleko odtud. A dál budu zabíjet a ještě jednou zabíjet a ty s tím nemůžeš nic udělat. Protože budeš mrtvý.“ Zvedla zbraň a dotkla se tlačítka, uvádějícího do chodu tajné dveře. Tehdy se s nechutí ozvala: „Ušetři si námahu, Jime. Opravdu jsem si nemyslela, že se uchýlíš k tak amatérským metodám. Hledět v údivu za má záda ti nepomůže. Nemám v úmyslu ztrácet několik vteřin kontrolou, zda tam někdo není, a riskovat, že skočíš. Tentokrát z toho živý nevyjdeš.“
„Tomu se říká Památné poslední slovo,“ řekl jsem rezignovaně a uskočil do strany.

Pistole vypálila s velkým hlukem, ale jen jednou a to do stropu. Inskipp, stojící za ní ve vchodu do tunelu, jí po tom výstřelu vykroutil zbraň z jejích ochromených prstů. Angelina stála jako omráčená. Nebyla schopna žádného odporu. Dříve, než stačila cokoli udělat, na jejích zápěstích zacvakla pouta. Byla dokonale zaskočena. Dva muži v uniformách Sboru, ponuří jako noc a stojící doposud za Inskippem, pomalu postoupili vpřed a jednoduše ji vynesli z místnosti ještě se nevzpamatovala a nijak neprotestovala. Musím přiznat, že i já jsem dostal šok a proces adaptace na nové okolnosti ještě neskončil. Než jsem byl schopen vyrazit ke dveřím, Inskipp stačil vejít dovnitř a zavřít je za sebou. Zůstali jsme sami.

KAPITOLA 19

„Napij se," navrhl mi Inskipp, svalil se do Angelinina křesla a vytáhl z náprsní kapsy lahvičku. „Opravdová pozemská brandy a ne nějaké místní rozpouštědlo v plastiku."
„Táhni k čertu…" po čemž následovala směs z mého meziplanetárního slovníku na Inskippovo téma.
„Nemyslíš, že je to dost divný způsob oslovování svého velitele ve Sboru? Jsme sice organizace s dost volnými pravidly, ale přesto jsou zde jisté hranice." Opět mi podal lahvinku, kterou jsem tentokrát vzal.
„Proč jsi to udělal?"
„Protože tys to neudělal. Operace skončila úspěchem. Doposud jsi byl praktikant, teď máš nominaci na plnohodnotného agenta." Vytáhl z kapsy zlatou papírovou hvězdičku, oblízl ji a přilepil na mou košili. „Jmenuji tě agentem Speciálního sboru na základě mých udělených pravomocí."
Sáhl jsem, abych ji sundal, ale najednou jsem se dal do smíchu.
„Myslel jsem, že už nepatřím k posádce."
„Nikdy jsem nedostal tvoji výpověď," odpověděl Inskipp. „To stejně ale nic neznamená. Není možné vystoupit ze Sboru."
„Ano, ano. Ale já dostal tvou zprávu o propuštění. Možná jsi zapomněl, že jsem ukradl loď a tys na ní aktivoval rozbušku? Naštěstí jsem to stačil vymontovat."

„Nic takového, chlapče," řekl a dal si druhý lok. „Byl jsi tak pobláznený ohledně nalezení Angeliny, že bylo nutno počítat s tvou snahou vypůjčit si loď, než ji připravíme. Ta, kterou sis vzal, měla stejnou rozbušku jako všechny ostatní. Rozbušku, ale ne nálož. Ta exploduje vždy pět vteřin po vymontování. Zjistili jsme, že to dává některým samostatnějším agentům jistý psychický komfort."
„Chceš mi říct… že to všechno bylo připravené představení?"
„Dalo by se tomu tak říct. Já dávám přednost označení bojová zkouška. Tímhle způsobem zjišťujeme, jestli naši agenti volí Sbor nebo individualismus. Nechceme, aby v pozdějších letech docházelo k nepříjemným překvapením. Byla to dobrá operace. Musím přiznat, že jsi prokázal dobrou nápaditost, Jime. Ale ten úlet v bance… neřeknu, že bych to schvaloval. Sbor má dost velké zásoby hotovosti. Dokonce i pro tvoje potřeby."
„Proč se hádat o pár halířů," vzdychl jsem. „Odkud je Sbor bere? Od vlád jednotlivých planet. A ty odkud? Samozřejmě z daní, čili tak jako tak z banky. Pojišťovací společnost platí bance za ztráty, načež vyhlašuje snížení pojištění na daný rok a platí vládě nižší daně. Kruh se uzavírá. Já jsem jednoduše vzal peníze bezprostředně od zdroje." Inskipp tenhle druh uvažování dobře znal, takže se ani nesnažil diskutovat. „Jen tak mimochodem, jak jste mě našli? Zlikvidoval jsem štěnici z antény."
„Jsi prostoduché dítě přírody," osvítil mne. „Ty si myslíš, že některá z našich lodí není plná štěnic? Instalujeme je tak chytře, že když se neví kde hledat, tak se nic nenajde. Leda, že by se loď rozebrala na jednotlivé šroubky. Pro tvou informaci: vysílačka byla ve dveřích přechodové komory. Vysílačka dost silná, aby ji bylo možno zachytit i na velké vzdálenosti."
„Tak proč jsem nic neslyšel v pod prostoru?"
„Z toho jednoduchého důvodu, že tam je také přijímač. Začíná pracovat po zachycení konkrétního rádiového signálu. Dali jsme ti čas a pak vyrazili za tebou. Ztratil ses nám ve Freiburbadu, ale našli jsme tě opět v nemocnici, hned po zábavě na prosektuře. Uklidnili jsme personál nemocnice. Pak už jen stačilo sledovat chirurgy a lékařskou aparaturu, protože tvůj další krok byl očividný. Budeš mít radost, doufám, když ti oznámím, že v jednom ze žeber nosíš docela účinnou vysílačku."
Pohlédl jsem na sebe a samozřejmě nic nespatřil.
„Byla to příliš dobrá příležitost, abychom ji pominuli,"
pokračoval Inskipp. „Jednou v noci, když jsi byl opilý, tvůj lékař našel alkohol, který jsme předvídavě umístili do tvých potravinových zásob. Postaral se o ten dodávkový omyl a mezitím náš chirurg provedl úpravy v tvém těle."
„A od té doby za mnou lezeš krok za krokem?"
„Samozřejmě. To byla ale tvoje akce a to, že bys věděl o naší přítomnosti, by nic nezměnilo k lepšímu."
„Tak proč ses tu ukázal?" zavrčel jsem. „Nevolal jsem komando!"
Nepospíchal s odpovědí.
„Dalo by se to říct takhle," odpověděl. „Mám ve zvyku pouštět nového agenta hodně ze řetězu, ale ne tolik, aby se na něm mohl pověsit. Dalo by se říct, žes tu byl dost dlouho. Nedostal jsem od tebe žádné hlášení. Nebyly také zprávy ani o revoluci, ani o zatčení."
Co jsem měl říct?

Jeho hlas byl tišší, příjemnější. „Zatkl bys ji, kdybychom nezasáhli?" To byla otázka.
„Nevím," bylo vše, co jsem dokázal ze sebe vypravit.
„No, zatraceně dobře jsem věděl, co mám udělat," prohlásil se starou jedovatostí v hlase. „Tak jsem to udělal. Stačil jsem to na poslední chvíli, než se naše vražedkyně opět ocitla ve vesmíru."
„Nech ji jít!" zařval jsem, chytil ho za límec bundy a zatřásl s ním. „Říkám ti, nech ji jít!"
„Chceš být jako ona - a dělat to tak jako ona?" bylo vše, co řekl.
Chtěl jsem? Myslím, že ne. Zamyšleně jsem ho pustil a on si urovnával svůj pomačkaný oblek.
„Byl to pro tebe obtížný úkol," prohlásil a zastrčil do kapsy lahvinku s alkoholem. „V takových případech jako tenhle je čára mezi dobrem a zlem velmi tenká. A není možné ji identifikovat, když se angažuješ i citově."
„Co s ní bude?" zeptal jsem se potichu.Zaváhal, než odpověděl.

„Pravdu - pro tentokrát,“ naléhal jsem.
„Dobře, pravdu. Žádné sliby - ale psychiatři si myslí, že pro ni mohou něco udělat bez změny osobnosti. Pokud se jim podaří najít příčinu hlavní odchylky. Někdy to ale není možné.“
„Tentokrát ne - řeknu jim, o co jde.“
Aspoň jednou se mi ho podařilo zaskočit, a dodalo mi to jisté uspokojení.
„V takovém případě je velká naděje. Máš moje slovo, že udělám vše, než bude vymazána osobnost. Bylo by lepší, kdyby se z ní nestalo další tělo, bloudící po okolí.“
Chytil jsem lahvičku dříve, než dorazila do jeho kapsy, a otevřel ji. „Moc dobře tě znám, Inskippe,“ konstatoval jsem při nalévání dvou sklenek. „Jsi rozený verbíř. Když je nemůžeš zničit, tak je nech připojit se k tobě.“
„A co jiného se dá dělat?“ usmál se. „Jsem přesvědčen, že z ní bude velká agentka.“
„Z nás bude velký pár,“ opravil jsem ho a pak jsme si přiťukli.
„Na zločin!“